

Bác Sĩ Bảo Cưới

Contents

Bác Sĩ Bảo Cưới	3
1. Chương 1 : Anh Sẽ Bắt Được Em!	3
2. Chương 2 Gặp Bố Vợ	4
3. Chương 3 : Bố Vợ, Con Rể Đại Chiến	5
4. Chương 4 : Mối Thù Đã Được Trả Và Thêm Một Nỗi Hận	6
5. Chương 5: Mẹ Vợ Chẳng Khác Mẹ Chồng	7
6. Chương 6 : Anh Là Chồng Em, Bố Của Con Em	8
7. Chương 7 : Em Có Coi Anh Như Một Người Chồng?	8
8. Chương 8 : Em Không Chắc Sao?	9
9. Chương 9 : Khi Tâm Lí Đã Sẵn Sàng...	10
10. Chương 10 : Con Người Thật Của Anh...	11
11. Chương 11 : Anh Không Thể Chịu Đựng “bố Vợ” Được Nữa...	12
12. Chương 12 : Ok, Anh Đã Nói Dối!	12
13. Chương 13 : Anh Bị Sao Vậy?	13
14. Chương 14 : Anh Sẽ Ổn Mà!	14
15. Chương 15 : Em Trong Mắt Anh Và Anh Trong Mắt Em!	15
16. Chương 16 : Không Giống Các Cặp Vợ Chồng Khác...	16
17. Chương 17 : Đêm Lạnh!(khóc Thầm)	17
18. Chương 18 : Khi Vợ Còn Là Học Sinh	18
19. Chương 19 : Anh Sẽ Đi Cùng Em Đến Hết Con Đường!	19
20. Chương 20 : Tiết Học Của Hai Tình Dịch	20
21. Chương 21. Chúng Ta Cần Nói Chuyện	22
22. Chương 22. Em. Em Đang Dần Thay Đổi Vì Chính Em	23
23. Chương 23. Anh Sẽ Không Bao Giờ Ngừng Yêu	24
24. Chương 23. Anh Sẽ Không Bao Giờ Ngừng Yêu	26
25. Chương 24. Tình Yêu Là Sai Lầm	27
26. Chương 25. Em. Sau Đêm Qua	28
27. Chương 26. Tình Trường Sĩ Mê	29
28. Chương 27. Con Của Chúng Ta	29
29. Chương 28. Ôi, Đứa Con H- Chiến Dịch Em Bé	30
30. Chương Đặc Biệt. Một Cái Tết Đầu Tiên	31
31. Chương 29. Em Đã Có “bụng” Chưa?	32
32. Chương 30. Em. Anh Thật Kỳ Lạ, Và Em Nghĩ Không Nên Tin Anh	33
33. Chương 31. Tình Ngay Lí Gian	34
34. Chương 32. Em. Buổi “hẹn hò”	34
35. Chương 33. Lại Là Đứa Con H	35
36. Chương Đặc Biệt. 8-3	36
37. Chương 34. “gạo Rớt Từ Trên Trời Xuống”- Hàng Tồn, Hàng Ế Không Ai Mua	37
38. Chương 35. Cứ Cho Là Vậy Đi	37
39. Chương 36. Cái Thai, Cần Phải Làm Gì Đó, Thật Nhanh.	38
40. Chương 37. Em. Buổi Khám Thai Định Kỳ	39

41. Chương 38. Ổn Và Không Ổn	40
42. Chương 39. Trông Anh Giống Côn Đồ Lắm Sao?	40
43. Chương 40. Sự Giận Dữ	41
44. Chương 41. Thừa Nhận	41
45. Chương 42. “anh Ấy Là Chồng Em”	42
46. Chương 43. Kiss	43
47. Chương 44. Kế Hoạch Bắt Đầu	43
48. Chương 45. Hạo Thiên	44
49. Chương 45. Em. Đáng Ghét	45
50. Chương 46. Anh Đã Từng Nhưng Chưa Thế	45
51. Chương 47. Em. Kì Lạ	46
52. Chương 48. Anh Tưởng Mình Thắng Rồi Chứ!	46
53. Chương 49. Em. Khó Hơn Em Nghĩ	47
54. Chương 50. Em. Món Quà Tuyệt Nhất.	47
55. Chương Đặc Biệt : Happy Birthday	48
56. Chương 51. Em. Thế Giới Nhỏ Và Có Chồng Em	49
57. Chương 52.em. Một Người Lạ Mặt	49
58. Chương 53. Lại Đẩy Nhanh Tiến Độ Nữa Rồi.	50
59. Chương 54. Hoàn Hảo	51
60. Chương 55. Em. Hạo Thiên Lạ Quá	51
61. Chương 56. Kế Hoạch Đã Kết Thúc Đem Theo Nỗi Đau Mãi Không Phai Trong Anh	52
62. Chương 57. Em. Mỗi Đau Mà Em Phải Nhận	53
63. Chương 58. Anh Sẽ Thấy Mình Thật Tội Tệ	53
64. Chương 59. Thằng Khốn Là Anh	54
65. Chương 60. Điều Gì Đến Đến Sẽ Đến	54
66. Chương 61. Em. Một Sự Sắp Đặt Hoàn Hảo	55
67. Đặc Biệt Chương 1. Đứa Con H Của Tiểu Thư Họ Lâm	55
68. Chương 62. Em. Người Duy Nhất	57
69. Chương 63. Em. Chết Lặng	58
70. Chương 64. Em. Vị Khách Lạ	58
71. Chương 65. Em. Bị Bắt	58
72. Chương 66. Không Vui	59
73. Chương 67. Đừng Đụng Vào	59
74. Chương 68. Trò Chơi Mới.	60
75. Chương 69. Chốt Súng	60
76. Chương 70. Siêu Phẩm	61
77. Chương 71. Anh Là Một Ông Hoàng	62
78. Chương 72. Kế Hoạch Ngắn Ngày.	62
79. Chương 73. Em. Bị Giam	62
80. Chương 74. Seme. Đêm Lạnh	63
81. Chương 75. Seme. Đôi Mắt	64
82. Chương 76. Bố Mẹ Vợ Về	65
83. Chương 78. Seme. Thích Thì Chiều	66
84. Chương 79. Seme. Khách Sạn Tình Yêu – Miến Phí	66
85. Chương 80. Uke. Kế Hoạch Của Triệu Tử Lâm.	67
86. Chương 81. Uke. Buổi Đấu Giá	68
87. Chương 82. Em. Biến Động	68
88. Chương 83. Seme. Buổi Đấu Giá – Cô Vợ Nhỏ Của Triệu Tử Lâm	69
89. Chương 84. Cái Giá Phải Trả Cho Những Chiêu Trò.	70
90. Chương 85. Món Đấu Giá Cuối Cùng.	71
91. Chương 86. Seme. Khốn Nạn	71
92. Chương 87. Chưa Hề Có Đoạn Kết	72
93. Chương 88. Seme. Món Quà Nhỏ.	73
94. Chương 89. Hod. Sâu Lại Càng Sâu.	74

95. Chương 90. Em. Đồng Minh	75
96. Chương 91. Hoa Nở Giữa Mùa Xuân	76
97. Chương 92. Seme. Tao Không Nhịn Nữa.	77
98. Chương 93. Em Làm Sao Thế?	78
99. Chương 94. Kế Hoạch Của Vợ! Yêu Yêu Nhiều Lắm	79
100. Chương 95. Ngủ Chung	81
101. Chương 96. Giường Đôi	82
102. Chương 97. Mua Sắm	83
103. Chương 98.pd. Cô Gái 4 Năm Trước.	84
104. Chương 99.pd. Cái Tát.	86
105. Chương 100.pd. Zzx	87
106. Chương 101.pd.con Trai Của Triệu Tử Lâm.	90
107. Chương 102.pd. Chia Tay.	92
108. Chương 103.pd. Kẻ Trộm.	94
109. Chương 104.pd. Người Lạ	96
110. Chương 105.pd. Chia Tay Là Rất Thật	98
111. Chương 106. Pd.	99
112. Chương 107.pd.	100
113. Chương 108.pd.	101
114. Chương 109. End	102

Bác Sĩ Bảo Cưới

Giới thiệu

Lâm Minh Ngọc, cô nữ sinh 16 tuổi sau một lần đi khám sức khỏe định kì thì gặp phải một chàng bác sĩ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bac-si-bao-cuoi>

1. Chương 1 : Anh Sẽ Bắt Được Em!

Chương 1

Em nhỏ nhắn như một nhành hoa mai trong sương giá. Mềm mại như cánh hồng nhưng cũng cứng cỏi như thân mai. Em là niềm tự hào của gia đình, một vẻ đẹp mỹ miều nhưng không khoa trương. Hiền lành, nhân từ và đầy đức hi sinh. Em vẫn còn là cô thiếu nữ 16 tuổi ngây ngô không thể nào thấu hiểu trần đời. Và em, một bé thỏ con lạc lối trong khu rừng lạ.

Em thật đen đui khi gặp anh!

- Lâm minh Ngọc! Cô đã có thai!

Em nhìn tôi kinh ngạc còn mẹ em, bà Châu Hương Mai thì vô cùng sốc và dần chuyển sang giận dữ. Bà trông có vẻ không mấy có thể bình tĩnh lại ngay. Bà còn hỏi đi hỏi lại anh điều này có thật không. Em nghĩ anh sẽ trả lời sao khi mà nhìn thấy những giọt nước mắt đau đớn của em :

- Điều này là hoàn toàn chính xác!

Mẹ em, bà ấy nghe vậy ngắt luôn, còn em, em vẫn dùng đôi mắt đau đớn đang ứ nước mắt nhìn anh. Em nghĩ em khóc điều này sẽ thay đổi sao?

Tất nhiên là không rồi. Không có dễ vậy đâu. Nhưng anh đã tìm ra một cách, cách duy nhất đây. Anh đứng lên, tiến đến chỗ em, ngồi quỳ xuống và nắm lấy đôi bàn tay run run của em.

- Em biết ai là cha đứa bé không?

Em chỉ khẽ lắc đầu trong nỗi đau tột cùng, em đang rất xấu hổ, tủi nhục.

- Tại sao em không biết?

Em nhìn tôi, nắm lấy môi như không nói ra thành tiếng.

- Em không biết, em còn không biết thế nào thì có thai mà!

Sao em ngốc quá vậy, cái điều mà trẻ em nó còn biết. Bởi em quá ngây thơ mà khiến anh động lòng. Em hãy về và lên chùa xin ông trời trừng phạt anh. Xin lỗi nhé!

- Em hãy nói với mẹ em. Đừng phá thai, nếu em mà phá bây giờ là không còn có con được nữa đâu.

Lại một lần nữa tôi nhận được từ em đôi mắt buồn ấy. và tôi đã giúp em.

- Hãy nói với mẹ em, anh sẽ chịu trách nhiệm về đứa con trong bụng em!

Em nhìn anh sửng sốt, cũng phải thôi một người vừa mới quen biết nhau sao lại làm như vậy. Nhưng em không hiểu đâu.

- Vậy em muốn chết trong tủi nhục sao. Mẹ em thì nghĩ khác đấy.

Em không nói gì thêm mà chỉ lặng lẽ lau nước mắt và chờ đợi mẹ mình tỉnh.

Em rất ngây thơ. Em nghĩ một kẻ không quen không biết lại đồng ý nhận cái trọng trách to lớn này sao. Bởi anh bị tiếng sét ái tình của em mê hoặc. Và về việc. Cái thai của em là một lời nói dối.

Em sẽ không bao giờ thoát khỏi anh!

2. Chương 2 Gặp Bố Vợ

Chương 2: Gặp bố vợ

Em giống như một chú thỏ ngọc trên cung trăng và anh chắc là chú cuội bay lên cùng cây đa thần. Khi chú cuội lên cung trăng vì không có gì để ăn, chú đã bắt bé thỏ ngọc của hằng nga mà xơi tái. Em thật xúi quẩy!

Anh giống như bất cứ thằng đàn ông nào trên đời luôn bị cái đẹp làm mờ mắt. Và em chính là cái đẹp mà anh tìm bấy lâu nay. Với bản tính ích kỷ của đàn ông, anh sẽ không bao giờ buông tha cho em.

Hôm nay, anh đến nhà em với sự hào hứng đến tột cùng. Cũng phải, anh yêu em từ cái nhìn đầu tiên thì làm sao mà không cảm thấy vậy. Căn biệt thự sang trọng em ở thật xứng với em. Nhưng khi cánh cửa vừa mở, một cú đấm trợn vẹn ghé thăm anh. Em nghĩ sao nếu chồng em bị “bố vợ” đánh mà không có lý do. Em yên tâm, anh vẫn sẽ cư xử đúng mực trong lúc này nhưng nếu có lần sau thì...

Anh ghét sự giả dối bởi nó sẽ khiến con người nghi ngờ lẫn nhau. Và anh sợ lời nói dối của anh sẽ khiến em đau_ Vì anh vẫn đang nói dối!

- Mày là thằng làm con gái tao có thai?_ “bố vợ” túm lấy cổ áo anh mà xốc lên. Nhưng em yên tâm, anh sẽ không dùng cú đấm kiểu con gái vào đúng giữ cái khe nơi mà cái quan trọng nhất của đàn ông đang ngủ yên. Bởi nó sẽ khiến anh trở thành một người đàn bà. Hay đấm trả bằng một cú đánh móc từ sau lưng. Vì anh yêu em!

- Có thể bố đã nhầm nhưng con đúng là cha đứa trẻ mà không theo nghĩa người “sản xuất”

Theo kiểu nói dối trơ trẽn mà anh mang đến cho em.

Anh mất thêm một chút thời gian để giải thích cho bố em hiểu. Anh vẫn sẽ nhớ mãi cú đấm này đến cuối đời và chờ đợi cơ hội trả thù!

Anh ngồi đối diện với em, mẹ em quanh chiếc ghế sofa và chiếc bàn. Bố em ngồi nơi được coi là sang trọng nhất. Người bố “hiền hậu” của em nhìn anh chưa hết khinh bỉ. Vậy em nghĩ anh không có cái cảm giác ấy đối với “bố vợ” sao? Tất nhiên! Nó đang hừng lửa trong quả tim đen tối này.

- Anh làm nghề gì?

Bố em làm như thể không biết gì về anh ấy :

- Con làm bác sĩ!

- Bao nhiêu tuổi?

Em nghĩ anh bao nhiêu(tuổi) mà để cho bố em hỏi như vậy !

- 20 ạ

- Cha mẹ làm nghề gì?

- Hầu tòa chờ li hôn

Bố em nổi giận khi anh trả lời, em nghĩ sao chứ! Chẳng phải họ đang làm như vậy sao!

- Tôi hỏi là làm nghề gì!!!

- (cố cười) Con xin lỗi, bố mẹ con đều làm kinh doanh cả!

Những câu hỏi sẽ không kết thúc ở đây! Anh biết và anh sẽ hầu “bố vợ” đến cùng!

Góc LẮM NhẮm

Xin chào, mình là tác giả của truyện này, hiện nay mình đang viết cùng một lúc 3 bộ chuyện đó là HUY DIỆT, BÁC SĨ BẢO CUỐI, QUAY LẠI 1945 đều được đăng trên nên mong mọi người ủng hộ mình nhé!

Zing Blog

3. Chương 3 : Bố Vợ, Con Rể Đại Chiến

Chương 3 Bố vợ, con rể đại chiến

Không phải anh ghét bố em về tính cách hay gì gì đó mà chỉ đơn giản là anh vẫn còn nhớ cú đấm đó. Cú đấm đầu tiên mà anh nhận được trong đời. Đó là vinh dự và cũng là bất hạnh cho ông ấy.

Rồi một ngày em sẽ nhận thấy anh tốt đến đâu, yêu em đến mấy và vì em biết những nào. Em nhỏ bé và mỏng manh, anh đồng ý với nó nhưng anh không cho phép em ngoại tình hay tơ tưởng đến bất cứ thằng nào!(ngoại trừ con trai chúng ta_nếu có). Bởi anh sẽ phát điên vì cơn GHEN!!!

Trong tiết trời ẩm áp, đáng lẽ anh đang đi dạo bên bờ hồ cùng em nay lại là ngồi hầu chuyện với người “bố vợ” vừa đấm vào bản mặt ngồi sáng này. Nhưng anh vẫn sẽ nhẫn nhịn vì em!

- Tôi hỏi cậu, vì sao cậu lại đồng ý nhận trách nhiệm về đứa con trong bụng con gái tôi dù rằng cậu chẳng liên quan hay quen biết nó?

Đây là một câu hỏi đúng chủ đề nhất mà bố em từng hỏi :

- Vì Minh Ngọc là một thiên thần tàn ác đã bắt mũi tên ái tình vào trái tim con_ nghe sến quá!

Có vẻ là ông không tin, ông đập tay xuống bàn và trông có vẻ đau sau bản mặt đáng sợ ấy :

- Đừng cợt nhợt với tôi. Cậu tưởng những lời cậu nói có thể khiến tôi tin sao!!!

Vậy “bố” nghĩ con tin vào lời chính miệng mình nói sao! Tất nhiên là không, nó đơn giản hơn nhiều, “YÊU”

Con chán nói chuyện với “bố” rồi vậy nên hãy kết thúc đi. Và “bố” có vẻ sẽ chiều theo ý con.

- Tôi sẽ hỏi cậu thêm vài điều nữa!

- Vâng!

- Cậu sẽ chịu trách nhiệm với con bé như thế nào?

Một câu hỏi không dễ trả lời chút nào nhưng với một tình yêu nồng cháy với em thì đây quả là chuyện nhỏ :

- Con sẽ cưới em ấy!

Bầu không khí bắt đầu trở nên ngọt ngào. Nhưng em vẫn luôn tỏa ra một mùi hương thoang thoảng trong cái không gian đen tối này.

- Cậu nói thì hay lắm, cậu biết thừa là nó mới 16 tuổi và chưa đủ tuổi kết hôn, nếu kết hôn bây giờ thì chỉ thiệt thòi bên tôi mà thôi...

Em à, anh đang không thể bình tĩnh hơn. “Bố” em đang nói anh là một kẻ cơ hội, nhỏ nhen và đầy tham vọng. Em có nghĩ anh như vậy không? Mà dù em có nghĩ vậy thì cũng chẳng làm gì được. Thở vẫn hoài thở, thở bị ăn cũng đáng!

Nhưng lần này anh sẽ không nhịn “bố” “thở” nữa. Bởi anh biết điều anh làm là tốt cho em(anh). Anh vẫn sẽ mãi yêu em!

Zing Blog

4. Chương 4 : Mối Thù Đã Được Trả Và Thêm Một Nỗi Hận

Chương 4 : Mối thù đã được trả và thêm một nỗi hận

Anh đúng trái tim đen tối của mình nói dối em, anh đã vô cùng hối hận vì lời nói đó. Nhưng tất cả lỗi do em! Em đã khiến con người “tốt bụng” như anh phải điên đảo.

Anh sẽ chịu trách nhiệm về đứa con H của chúng ta và em cũng phải chịu trách nhiệm về bố của đứa trẻ H.

Tình yêu của anh không phải là một thứ tình cảm nhất thời đầy rẫy sự hờ hững. Anh đã cho em cả trái tim và tâm hồn đổi lại em trao cho anh toàn bộ con người em. Anh sẽ mãi là người em yêu. Anh hứa đấy! Không lâu đâu, em sẽ đổ, đổ ngã về đằng sau... anh yêu em!

Em có một người bố “tuyệt” nhất thế gian. Một người mẹ “đảm đang” nhất quả đất. Và một người chồng trên cả number one.

Giờ thì bố em đang nổi cơn điên. Ông tát em và hét ầm lên đầy giận dữ :

- Con với cái! Mày thật hư hỏng, tại sao mày lại có thể mất dạy như thế?

Anh không thể tha thứ cho kẻ đung vào đồ của mình dù đó có là “bố vợ” đi nữa. Em nhỏ bé, mỏng manh và không thể vượt qua những chuyện như vậy một mình. Nhưng anh đã ở đây! Cơ hội trả thù cú đâm đã đến và anh nào có ngu mà bỏ qua!

Anh đâm trả vào cái bản mặt vũ phu của ông. Ông ngã lộn ra. anh không nghĩ vì điều này mà anh mất em. Điều này là không thể đối với anh. Ông ấy thậm chí còn không hỏi tên anh! Anh không phải kẻ chấp nhận bị khinh thường!

Góc LÂM NhẢM

Nếu các bạn thấy truyện này giống nội dung của bất kì truyện nào trên cơ sở chúng thực (đăng trên mạng, sách, báo) thì mình sẽ xin rút. Còn nếu nó chỉ là một bản nháp hay trong một giấc mơ (ý tưởng) thì mình xin lỗi mình là người đến trước và dành phần thắng!

Mình ghét ăn theo người khác nên các bạn thông cảm và chú ý đến mình nhiều hơn nhé!

Cám ơn vì đã đọc truyện ^^

5. Chương 5: Mẹ Vợ Chẳng Khác Mẹ Chồng

Chương 5 : Mẹ vợ chẳng khác mẹ chồng

Mẹ em quát lớn :

- Thôi ngay đi!!!

và ngay lập tức anh hiểu ai mới là chủ cái nhà này. Chỉ cần một lời nói của mẹ em mà “bố” đã thả tay khỏi cổ áo anh và ngồi xuống ghế. Đó cũng là lúc anh nhận ra từ nãy đến giờ chỉ là một phép thử. Anh yêu em vậy nên anh sẽ cố gắng. Hãy hôn anh một cái nào!

Anh không thích lấy lòng ai bởi nó sẽ khiến anh mất đi vị trí đứng đầu. Nhưng vì em anh có thể làm bất cứ thứ gì kể cả cái việc đáng xấu hổ này.

Anh gãi đầu tạo dáng như một thằng ngố và lấp bắp nói :

- Con xin lỗi mẹ nhưng tại vừa nãy con thấy có con ruồi đậu trên mặt bố nên...

Mẹ em vốn cũng chẳng phải hạng vừa, bà đi vào vấn đề chính nhanh chóng và đầy quyết liệt sẽ giết kẻ cản đường. Bà lôi từ đâu đó một tờ giấy có ghi “GIẤY GIAO ƯỚC” nội dung thì cũng thật tầm thường : Anh sẽ chờ em đủ tuổi và kết hôn. Anh có trách nhiệm bảo đảm an toàn cho em. Anh phải chịu trách nhiệm hoàn toàn cho đứa bé trong bụng em như một người cha. Và anh có trách nhiệm trả mọi khoản phí phát sinh....

Nó thậm chí còn không thể hay bằng câu nói đầu trong “Hủy diệt”

”Trái Đất được gọi là cột sống của vũ trụ. Có thể đúng nhưng cũng không hẳn. Phía bên ngoài kia liệu còn có những sự sống nào đang âm thầm lên kế hoạch xâm lược Trái Đất. Lúc ấy. Ai sẽ là người cho loài người thấy một con đường đầy ánh sáng. Ai sẽ cứu rỗi những linh hồn lạc lối đang đau khổ đến bên thiên đường. Ai sẽ chấp nhận hi sinh để bảo vệ thế giới nhỏ bé này.

Biết trước được nguy cơ này, Ngài đã ban cho Trái Đất một đấng cứu thế. Người ấy sẽ chấp nhận hi sinh, cho con người thấy và ban cho loài người một thế giới mới. Nhưng liệu người ấy có đón nhận trọng trách nặng nề này? ”

Anh thậm chí còn chẳng để tâm đến những vấn đề đó. Anh kí tên nhanh chóng và có chút hậm hực. Vẫn chẳng ai hỏi tên anh. Và điều đó khiến anh có thành kiến với mẹ em. Mẹ em chẳng khác mẹ chồng của bao người! Thật quá thể! Quá đáng!

Tên con rể của bà là gì?

Bà sẽ không biết nếu bà không hỏi!

Anh vẫn yêu em dù có là “Thu cuối” dù có là “Cuối đông”. Và anh không đòi hỏi em phải hiểu anh, biết quá nhiều về anh. Bởi em chỉ cần hiểu anh yêu em nhiều thế nào, hi sinh vì em bao nhiêu và chấp nhận mọi thứ thách thức của “Dương vương” để yêu em

Zing Blog

6. Chương 6 : Anh Là Chồng Em, Bố Của Con Em

Chương 6 : Anh là chồng em, bố của con em

Thế giới vốn là một quả bóng tròn tròn và việc anh gặp em là định mệnh. Phải, một thằng đàn ông xa lạ mà em còn chẳng để tâm đến cái tên của hắn làm sao mà có tình cảm được! Nhưng anh khác, anh biết mọi thứ về em về gia đình em. Anh làm tất cả đều vì thứ tình cảm nồng cháy anh trao cho em. Em thật nhấn tâm khi bỏ mặc anh!

Ngay khi kí tên vào tờ giao ước mẹ em cũng chẳng buồn đoái hoài gì đến anh. Và anh cũng chẳng cần đến sự quan tâm từ bà. Anh chỉ mong ước được em chú ý. Và anh là con người thích làm theo ý mình!

- Nếu như con đã kí vào tờ giấy này thì giờ con là chồng cô ấy đúng không?_Anh hỏi mẹ em không chút do dự. Tại sao lại phải do dự khi sức mạnh đó đến từ tình yêu!

Anh không phải một kẻ đơn phương trong nỗi tuyệt vọng. Bởi anh sẽ khiến em thành người của anh. Nhanh thôi!

- Tất nhiên là vậy!

Mẹ em cười và nhìn anh như thể muốn ăn tươi nuốt sống. Không hiểu sau khi biết em có thai bà ấy cư xử thế nào? Nhưng anh biết bà là người nham hiểm và đầy thủ đoạn. Hơn hết bà vẫn còn rất non so với anh!

- Vậy nếu là chồng, là gia đình của nhau thì con có thể chuyển về đây không ạ?

- Không! Chúng tôi không biết gì về cậu! Chúng tôi hiện còn đang phân vân xem cậu có xứng đáng với con gái chúng tôi không? Và cậu có phải là người lương thiện không, có mưu mô gì trong việc này không?

Mẹ em làm như thể anh đến với em vì tiền ấy. Anh yêu em, anh chấp nhận mọi thứ xung quanh em. Vậy em nghĩ sao một con người như anh lại yêu em!

Bởi em là một cô nàng phù thủy dễ thương!

Và giờ anh là chồng em, là bố của con em. Anh có quyền được ở bên cạnh em. Vì anh không thể ngừng yêu em!

7. Chương 7 : Em Có Coi Anh Như Một Người Chồng?

Chương 7 : Em có coi anh như một người chồng?

Anh vẫn sẽ tìm cách trả thù ông “bố vợ”. Bởi ông đã đánh anh, xúc phạm anh và làm em tổn thương. Chúng ta có một đứa con H với nhau. Và dù nó sẽ chẳng có tên, chẳng có tuổi hay chẳng bao giờ có mặt trên đời thì nó vẫn sẽ là sợi dây xích trói chặt em với anh.

Anh không có ý đảo lộn cuộc đời em. Anh chỉ đang cố luồn lách để có một chỗ trong cuộc sống của em.

Và giờ mẹ em đang làm tan vỡ mong muốn nhỏ nhoi đó. Tại sao anh lại phải bỏ cuộc? Con người luôn tìm những con đường để đi, nếu không có đường anh sẽ tự tay tạo ra một con đường nối đến con tim em!

Anh rút từ túi áo 2 chiếc hộp nhỏ. Một có chìa khóa một chiếc xe sang trọng điều mà cách đàn ông hằng mong ước. Và cái còn lại có sợi dây chuyền kim cương đen quý giá. Và em biết không, nó đã có chủ! Nhưng nếu biết trước như vậy anh thà cào xước xe và rút bớt kim cương.

Họ trông thấy đồng quà thì mừng rỡ. Mắt cứ sáng lên hai cặp đèn ô tô. Lòng tham của con người thật đáng khinh. Đây là lúc anh đảo ngược tình thế:

- Vậy con có thể chuyển về đây!

Hai cặp mắt đó vẫn không bớt sáng.

- Được! Tất nhiên là được!

Anh cười nhẹ và tiến về chỗ em đang ngồi. Khi hai ánh mắt ta chạm nhau em chỉ khẽ giật mình mà nhanh chóng quay đi.

Em vẫn xinh đẹp như lần đầu gặp nhau. Em luôn là người kín tiếng, đó cũng là lí do em bị anh bắt nạt!

- Em có thể dẫn tôi lên phòng em! Bố em giờ không thể được rồi!

Em chỉ bối rối đứng dậy như cũng rất ngoan ngoãn dẫn anh lên cầu thang. Đang đi anh chợt hỏi em :

- Em có coi anh như một người chồng?

Zing Blog

8. Chương 8 : Em Không Chắc Sao?

Chương 8 : Em không chắc sao?

Anh chắc chắn rằng mình thật sự yêu em nhưng liệu em có thứ tình cảm ấy giống như anh? Xin em đừng nói những lời nhảm tâm làm con tim anh tan vỡ!

Sau khi nhận được câu hỏi vô cùng tốt ngọt. Em vẫn giữ được cái cử chỉ dễ thương. Em nghĩ ngợi xa xôi mà như thể nơi ấy không có anh! Điều đó sẽ là không thể! Anh có thể làm bất cứ thứ gì dù có là chơi bời để có được trái tim em!

- A... em cũng không chắc! Nếu anh là chồng em thì nó sẽ khiến tương lai của anh xấu đi. Còn em thì lại không muốn ai bị tổn thương!

Đúng, rất rất đúng em đã làm tổn thương một con tim “đen tối” của anh. Làm nó nhuộm màu tình yêu và giờ em nói là “không chắc”!

- Anh ổn! Anh thấy điều này sẽ khiến anh hạnh phúc!

Ngay khi anh rút lời em không nói gì chệch đi đằng trước dẫn đường. Anh không thích ai đi trước anh bởi nó khiến anh óc cảm giác anh bị tụt lại phía sau. Nhưng nếu là em anh sẽ cố đuổi theo để cùng sánh vai.

Em đưa tôi vào một căn phòng màu trắng với những đồ vật “dễ thương”. Nó giống như những cây thánh giá thiêu đốt anh(nó không hợp với anh).

Một chiếc giường đôi(chắc là mua sẵn cho chúng ta ngủ chung), một tủ quần áo(quá nhỏ), một bàn học,

Trông em có vẻ ngại ngùng khi cho người “lạ” xem phòng mình. Anh là người “lạ”?

Oh, No! Anh là chồng em(chưa thôi như sẽ là chồng) và em chẳng có việc gì mà phải ngại ngùng.

- Từ giờ anh sẽ sống chung với em, được chứ?

Em sẽ nói gì tiếp theo đây, em đồng ý, em không chấp nhận, em bối rối hay em cự tuyệt? Nhưng em chỉ nói...

- Em không chắc!

Chỉ cần thêm một từ nữa thôi, bất cứ từ nào, anh sẽ khiến em phải hối hận vì điều đó. Anh muốn ôm em, hôn em vì anh muốn vậy. Nhưng điều mà anh chưa thể làm là khiến em đổ. Nhưng nhanh thôi, cũng đã đến lúc!

_____ Góc lảm nhảm_____

Mình không có thói quen đọc lại hay cố sửa lỗi chính tả, đánh sai chữ. Nên nếu sai ở đâu thì các bạn tự hiểu nhé!!!

9. Chương 9 : Khi Tâm Lí Đã Sẵn Sàng...

Chương 9 : Khi tâm lí đã sẵn sàng...

Anh không còn sợ sẽ mất em bởi sẽ chẳng bao giờ em có thể chạy khỏi anh. Nhưng nếu em muốn vậy anh sẽ phá hủy em để em không thể biến mất. Anh trở thành một thằng đàn ông đầy ghê tởm. Phải vì anh quá yêu em!

Nếu em không chắc anh sẽ cho em một câu trả lời.

- Dù em không muốn thì giờ chúng ta đã là vợ chồng dù không trên giấy tờ!

Em quay đi như thể sự thật đó làm em khó chịu. Tại sao chứ? Vì anh là người xa lạ? Vì anh là một tên khốn? Hay vì anh chẳng có ý nghĩa gì với em?

- Anh sẽ đi xuống nhà và lấy hành lí lên, anh sẽ ở đây!

Trông em như vừa gặp phải một cơn sốc mạnh. Nó quá bất ngờ và đột ngột khiến em không thể phản ứng kịp.

- Ô... vâng...

Hiện tại anh không thể chạm vào em, anh đồng ý! Anh không hề vui vì điều đó nhưng anh biết nó tốt cho em. Anh chỉ cười nhẹ và ra khỏi phòng. Và khi dưới nhà anh thấy ba em đang gọi điện thoại khoe về chiếc xe. Còn mẹ em rước thêm nhiều người vào nhà để khoe về sợi dây chuyền kim cương. Họ làm như thể nó rất quý giá. Nếu em muốn anh có thể cho em nhiều hơn thế!

Ông “bố vợ” đang hí hửng thì chợt thấy anh, ông vẫy tay chào và cười với anh :

- A! Chào con rể!

Khốn nạn! Em vẫn chưa hỏi tên anh, “bố vợ” đáng ghét cũng chẳng để tâm còn “mẹ vợ” thôi thì đừng nói đến!

Anh cảm thấy đây là sự sỉ nhục đối với anh. Làm như anh không tên, không tuổi và không địa vị với cái nhà này!

Các người đã sẵn sàng tâm lí để đón nhận sự tức giận này!(không có em dù anh có giận chút xíu)

Anh rút trong túi áo chiếc điện thoại và gọi vào số em(về vấn đề số phone thì em đừng thắc mắc nhé! Đó là việc của anh).

- "Alo! Ngọc hả! Anh, chồng em đây, việc đang gấp lắm, em có 5 phút để xuống đây!

Sẽ chẳng có gì nếu bố mẹ không làm thế với anh nhưng giờ thì quá muộn!

10. Chương 10 : Con Người Thật Của Anh...

Chương 10 : Con người thật của anh...

Anh không hề có ý nghĩ sẽ làm tổn thương em. Anh vẫn đang giữ cái ý nghĩ làm phương châm sống “Sống để yêu em, chết để ngắm em theo một hướng khác. Yêu em để nhìn em hạnh phúc. Làm em hạnh phúc để anh thêm vui vẻ”.

Anh không thích như cử chỉ lãng mạng bởi trái tim đen tối này không cho phép. Nhưng nó lại cho phép anh yêu em, nàng thơ của riêng anh!

Đúng 5' em chạy đến bên anh. Anh mất 5' để chờ đợi em. Mất 5' để nghĩ về em.

Em để anh nhìn thấy bộ dạng hốt hải mà vẫn kute.

- Có chuyện gì không anh?

Ồi! cái giọng nói trong trẻo!

- Có đấy, anh cần em gọi bố em và mọi người ra xem cái này ngoài sân, nhanh thôi!

Em nhìn anh đầy hoài nghi và sự tò mò. Em sẽ biết ngay thôi. Nào đi đi nàng thơ nhỏ bé của anh!

Em quay đi định chạy đến chỗ bố mẹ em và nói cho họ biết điều anh nói. Nhưng em bất chợt quay lại và hốt hải hỏi anh mà không quên nụ cười “tuyết trắng đêm xuân”.

- Em xin lỗi nhưng em vẫn chưa biết tên “chồng” em!

Em thật đáng sợ. Tại sao chỉ cần một cử chỉ nhỏ của em cũng khiến anh xao lòng! Mọi sự chờ đợi bấy lâu này đổ hết về đây. Anh cười nhẹ tạo dáng cool nhất có thể :

- Anh tên Triệu Tử Lâm!

Em thật đẹp, thật trong sáng nhưng cũng rất hiểu chuyện. Trong lúc chờ mọi người ra khỏi, anh bước ra ngoài, đứng giữa con đường nhựa sạch sẽ. Chỉ một phút sau em ra khỏi cùng đám người “bị thịt” sau lưng. Ông bố ngớ ngẩn của em lo lắng chạy ra hỏi :

- Có chuyện gì vậy?

Anh chỉ lên trời mà cười khê.

Em nhìn thấy mà đúng không? Một chiếc trực thăng đang bay trên bầu trời xanh thẳm. Từ trên chiếc trực thăng những vụn giấy rơi xuống với dòng chữ ” Vĩnh biệt”.

Anh đã ôm chặt em trong lòng để bảo vệ em ngay lúc đó!

Bống tiếng động như chuông đồng hồ vang lên. Tít...Tít...Tít.

Và BÙM, BÙM, BÙM, BÙM, BÙM!...

Cả một dãy nhà từ đầu đến cuối đều nổ tung. Và tất nhiên sẽ có người chết. Em có biết anh chi trả bao nhiêu để làm phi vụ này? Nhưng đây chỉ là một thứ tiêu khiển khi anh giận dữ. Đó là lỗi của em! Con người thật của anh đã chối dậy, chỉ cần thêm một tác động nhẹ, nó sẽ tàn sát tất cả.

Nhưng anh muốn xin lỗi em!

Có thể sau này anh sẽ hối hận. Nhưng bây giờ anh đang rất hả hê.

11. Chương 11 : Anh Không Thể Chịu Được “bố Vợ” Được Nữa...

Chương 11 : Anh không thể chịu được “bố vợ” được nữa...

Anh yêu nụ cười hiền dịu trên môi em, anh yêu mái tóc óng mượt của em, anh yêu những cử chỉ nhỏ bé của em.

Nhưng anh nhận thấy, nỗi sợ hãi trong em mới là cái cuốn hút anh.

Nơi này, ngay đây, một cuộc khủng bố không rõ nguyên do. Những con người ở lại thì gào thét, nổi loạn và mất kiểm soát. Chỉ sau vụ nổ 10' cảnh sát đã đến và điều khiển tình hình. Nhưng bố em lại vô cùng tức giận và cho rằng việc này là do anh (bố em thật tình tường của sự ngu ngốc)

- Chính mày đã tạo ra chuyện này. Là mày!!!

Ông tóm lấy cổ áo anh mà không quan tâm đến sự có mặt của cô con gái ;

- Bố à! Sao bố lại nghĩ như vậy?

Ông vẫn chưa hết điên. Và có thể anh sẽ cho ông biết thể nào là chọc giận anh. Nhưng không phải bây giờ(còn có em ở đây)

- Sao à, thế sao mày lại biết mà gọi chúng tao ra đây!

- Khốn nạn! Cút hết đi...!

Anh vẫn sẽ tử tế với “lão già” đó(đang cố).

- Bởi vì con thấy một chiếc trực thăng cứ bay lượn lơ trên không trung từ này đến giờ nên con chỉ muốn mọi người xem thôi!

- Mày tưởng tao tin sao, thần khốn, thằng đốn mạt, thằng rẻ rách, thằng không rõ nguồn gốc...

Thế là đủ rồi đấy. Tôi chịu được ông thế là đủ. Ông có tin tôi rút khẩu DE vào cái đầu bé nhỏ của ông không?

- Bố, thôi... đi!

Em vẫn đang run rẩy dù đang an toàn trong vòng tay anh. Em thật đẹp khi như vậy! Anh yêu em bởi điều đó, sự thánh thiện, trái tim trong sáng và khuôn mặt dễ thương,...

Anh yêu em, rất rất yêu em.

Anh thích chết tróc, anh thích phá hủy thứ gì đó, anh thích nhìn người khác sụp đổ. Nhưng đối với em, anh không hề muốn em bị tổn thương. Một kẻ được nuông chiều từ bé như anh, việc anh trở thành bác sĩ chỉ là một thú vui.

Anh thích chứng kiến cái chết trong phòng mổ. Anh thích nhìn thấy sự đau đớn.

- Xin lỗi, anh có thể theo tôi về đồn để làm rõ vụ việc!

Một tên cảnh sát tiến đến và đề nghị anh.

12. Chương 12 : Ok, Anh Đã Nói Dối!

Xin chào! Nhân dịp năm mới mình tặng các bạn 3 chương truyện mới. Mong các bạn ủng hộ “Bác sĩ bảo cưới” trong năm mới 2015 nhé!

Năm mới tốt lành!!!

Chương 12 : Ok, anh đã nói dối!

Anh chưa bao giờ sợ bất cứ ai, bất cứ thứ gì. Nhưng chính em đã khiến anh có cái cảm giác sợ hãi rề rề. Anh sợ mất em!

Anh chie sợ điều đó, duy nhất điều đó mà thôi. Ngay khi tên cảnh sát đến, trông em có vẻ lo lắng. Một cú sốc vừa nổ ra trong đầu em, anh biết và anh không muốn nó nổ thêm một lần nữa.

- Tất nhiên là được.

Nhưng trước khi tạm biệt em, anh nó khẽ vào tai em :

- ” Sẽ ổn thôi, chúng ta sẽ chẳng sao cả”

Anh biết em đã mất tất cả sau vụ nổ. Mất những thứ bí mật và để nó bị chôn vùi trong đồng cỏ nát. Mất những món đồ quý giá. Nhưng đây cũng là lúc em sống lại một cuộc sống mới mà trong cuộc sống ấy không thể thiếu anh!

* Đồn cảnh sát__Trong phòng lấy lời khai__ Bên cạnh một cái bàn và cây đèn bàn.

Một cảnh sát lão luyện nhìn anh và hỏi, tay vẫn ghi ghi :

- Cậu tên gì?

Anh đang rất ngoan ngoãn:

- Tôi tên Triệu Tử Lâm!

Cảnh sát ngẩng đầu lên nhìn anh rồi lại cúi xuống viết :

- Làm nghề gì?

- Bác sĩ phẫu thuật!

OK, OK! Anh đã nói dối. Anh không phải bác sĩ phụ sản. Lúc anh nhìn thấy em, mọi kế hoạch ngay lập tức được vạch ra. Và anh thực hiện nó. Nó ổn mà, đúng không?

- Cậu ở đâu?

- *****_*****-HN

- Sao cậu lại ở lúc ấy khi vụ nổ xảy ra?

- À... có một buổi ra mắt bố mẹ ở trong nhà gia đình ông Bảo và tôi là một trong những nhân vật chính trong buổi hẹn!

Anh phải trả lời thêm nhiều câu hỏi. Những lúc như thế này anh chỉ muốn đến bên em. Mọi thứ trong cuộc đời anh thật tẻ nhạt. Cho đến khi em đến và rã những hạt bụi phép. Anh đã có thể cười thoải mái.

Anh yêu em!

Zing Blog

13. Chương 13 : Anh Bị Sao Vậy?

Xin chào! Nhân dịp năm mới mình tặng các bạn 5 chương truyện mới. Mong các bạn ủng hộ “Bác sĩ bảo cười” trong năm mới 2015 nhé!

Năm mới tốt lành!!!

Zing Blog

Chương 13 : Anh bị sao vậy?

Cuộc “thăm vấn” kết thúc. Không ngờ nó có thể tẻ nhạt đến vậy!

Anh đang cố hết sức để đến bên em. Anh rút điện thoại và gọi đến số của em:

- Alo! Em ổn chứ?

- “À... vâng, em vẫn ổn. Anh cũng ổn chứ?”

Oh, em lo lắng cho anh! Thật hạnh phúc!

- Anh ổn, em đang ở đâu vậy?

Một lúc lâu sau em mới nói tiếp. Sao vậy?

- “Em cũng không biết, bố nói là ” Chúng ta phải tránh xa thằng điên khủng đó”

Anh không phải kẻ “điên khủng” mà đến tên ông cũng không biết. Em nhớ nhé, anh chỉ đang phát điên khi không có em bên cạnh!

Ồi không, ngực anh đau quá! Anh không thể thở nổi! Anh bị sao vậy? Người anh bắt đầu mất kiểm soát! Mắt anh cứ mờ mờ đi!

Anh cảm thấy rất mệt!

Và giờ thì anh ngã xuống, bất tỉnh?

Tại sao lại là lúc này?

Zing Blog

14. Chương 14 : Anh Sẽ Ổn Mà!

Xin chào! Nhân dịp năm mới mình tặng các bạn 5 chương truyện mới. Mong các bạn ủng hộ “Bác sĩ bảo cưới” trong năm mới 2015 nhé!

Năm mới tốt lành!!!

Chương 14 : Anh sẽ ổn mà!

Giống như bất cứ lần nào khác trong đời. Anh biết khi có một con người nào đó tốt bụng thấy người khác ngã giữa đường họ sẽ dừng lại giúp đỡ. Điều đó không dành cho anh. Anh không muốn làm điều đó. Nhưng anh lại nhận được sự giúp đỡ từ một con người xa lạ.

Người ấy đưa anh vào viện và trả viện phí.

Còn tên bác sĩ lại nói rằng anh chỉ bị mất sức. Mất sức vì điều gì chứ? Vì hao tâm tổn sức để yêu em sao? Anh sẽ ổn!

Anh đang muốn bay, bay đến nơi em ở. Nhưng ông bố giá của em lại phát tan ước mơ nhỏ bé đó. Anh chỉ muốn cho lão nổ tung. Anh đang rít lên!

Và giờ anh mất thêm nhiều thời gian để tìm em, đưa em về nơi em đáng đến. Đến bên trái tim “yêu ớt” của anh!

Lại một lần nữa điện thoại vang lên :

- ” Đại ca! Đại ca đi ra mắt sao rồi? Vụ nổ có đẹp không?”_Đầu dây bên kia.

- Khá khen cho chú em đấy. Nhưng giờ anh mày muốn biết “chị dâu” đang ở đâu?

Anh không có ý đe dọa ai cả nhưng đây là điều đúng đắn trong lúc này(anh nghĩ vậy).

- “Ở nhà bà cô tên Tú. Em sẽ gửi anh địa chỉ”_ Nhanh đến bất ngờ!

Anh cúp máy và ra khỏi giường bệnh và đến bên em. Anh đang rất ổn. Nhưng khi nhìn thấy bố em thì không chắc. Hãy cầu nguyện cho ông ấy đi em!

15. Chương 15 : Em Trong Mắt Anh Và Anh Trong Mắt Em!

Chương 15 : Em trong mắt anh và anh trong mắt em!

Anh đến chỗ em nhanh chóng. Thế giới này thật nhỏ bé. Và người ra mở cửa cho anh là “ông bố vợ”!!!

Ông đâm anh ngay khi nhìn thấy. Anh chịu đủ rồi!

Nhưng anh ngay lập tức nhìn thấy chính mình trong đôi mắt long lanh ấy. Em bước ra với nụ cười sáng chói trên môi. Em nhìn anh và hỏi :

- Anh ổn chứ?

- Anh ổn!(tim đang rụng rời)

- Sao mà lại biết chúng tao ở đây?(bố em xen vào khoảnh khắc tuyệt vời này)

Ước gì anh có thể làm ông nổ tung ngay tại lúc này.

Anh rút ra trong túi áo và cố nén cơn tức giận bằng nụ cười khiếm nhã. Hai tấm vé tua du lịch vòng quanh thế giới và một tấm thẻ tiền. Đưa cho ông bằng đôi mắt tiếc rẻ.

- Sao “bố” lại ác cảm với con thế. Con đã cất công chuẩn bị cho “bố mẹ” một chuyến đi chơi dài ngày.

Ông giật lấy 2 tấm vé và cái thẻ rồi biến mất. Anh chỉ cười khẽ và nhìn vào đôi mắt em. Em giật mình mà né tránh. Mặt em đỏ ửng lên.

- Nếu “bố mẹ” chúng ta đi du lịch thì em đồng ý đến ở cùng anh chứ?

- Em không chắc!

Lại “không chắc”! Vậy em nghe này!

Anh “không chắc” có thể ngừng yêu em! Anh “không chắc” có thể quên em! Anh “không chắc” có thể ngừng nghĩ về em! Anh “không chắc” có thể sống mà thiếu em!...

Em thật tàn nhẫn!

Ngay khi cơn giận dữ trong anh lên đến đỉnh điểm. Một người phụ nữ ác nghiệt(mẹ vợ) bước ra với 2 chiếc vali trên tay, theo sau là “bố vợ” “kính mền”. Anh chắc là mình vẫn đang cười. Bà mẹ vợ “hét” vào mắt anh với cái giọng “oanh vàng” :

- Sao con không đưa ra sớm chứ? Làm “bố mẹ” cứ mong ngóng suốt! Dù là món quà nhỏ, nhưng là của “con rể” nên bố mẹ nhận đấy nhé!

À, vâng! vậy thì quý hóa quá! “Món quà nhỏ” hả? “Con rể” sao? Nực cười! Trông tôi giống kẻ nịnh bợ thế cơ đấy? Tôi chỉ đang cố đuổi khéo mấy người đi thôi! Biết chưa!

Mấy người bỏ lại đứa con gái dễ thương để đi chơi một mình, ích kỉ! Nhưng dù mấy người muốn “đẩy” cũng không cho đưa đi đâu!

Lại còn nói : “Chỉ nhìn thấy ”con rể” lần đầu tiên là mẹ biết “con” là người thế nào rồi! Vì tin tưởng con nên bố mẹ mới yên tâm giao con gái cho “con” đấy nhé!”

Phát nôn!

Giờ anh hiểu mối quan hệ :

“Mẹ vợ _____ Con rể”

_____ GÓC LÂM NHÂM _____

-Xin chào! Mình có đôi lời muốn nói! Trước tiên là xin lỗi về việc nói là sẽ đăng 5 chap trong ngày 1/1/2015 để chào mừng năm mới nhưng thực chất là chỉ có 3 chap. Đó là lỗi của mình_Vì chỉ có thế!T^T

-Thứ hai là xin ý kiến đóng góp của các bạn để truyện thêm hay!

-Ba là mình sẽ không ra đều chap được bởi mình đang quay trở lại với tác phẩm chính(dù không hay lắm) dù gì thì cũng là truyện mình thích nhất(suối anh hùng teen)

-Nhưng mình hứa sẽ ra chap nhanh nhất có thể. Dù sao mỗi chap truyện cũng ngắn nên sẽ nhanh thôi!^.^(khoảng 2-3 ngày 1 chap)_____Không dám hứa chắc đâu nhé nhưng mình sẽ cố hết sức!

-Mong các bạn ủng hộ!!!

Zing Blog

16. Chương 16 : Không Giống Các Cặp Vợ Chồng Khác...

Chương 16 : Không giống các cặp vợ chồng khác...

“Bố mẹ” chúng ta vừa đi khỏi em cũng lúi húi xếp đồ ra khỏi nhà bà cô theo lời anh. Nó là dọn đồ, nhưng đồ đâu mà dọn, nổ hết rồi còn đâu. Em còn hỏi : “Dọn đi đâu vậy anh? Mai em còn đi học!”

Anh đã suýt quên là em còn là học sinh. Và mọi sách vở, tài liệu, đồ dùng học tập của em đều theo ngôi nhà nổ tung rồi. Giờ thì anh đã có hối hận đôi chút. Tại sao lúc ấy anh không bảo em dọn hết đồ đạc ra rồi mới cho nổ nhỉ?

Vậy nên anh đã quyết định đưa em đi mua sắm trước khi chuyển đến nơi ở mới tại căn biệt thự nhỏ gần Hồ Gươm. Đi mua sắm ở đâu thì tốt nhỉ? Melinh PLAZA ? Citimart VinCom? Trung tâm thương mại The Garden? ... Thôi, đành hỏi ý kiến của em vậy!

Nhưng anh hỏi em chỉ né tránh cho là không cần! Em nghĩ chồng kiếm tiền về để ai tiêu? Tất nhiên là vợ rồi! Đừng nhiều lời! Mệt lắm!

Anh bỏ ra cho em một tiếng để la cà khăm khu trung tâm mua sắm. Anh đề nghị em thử thứ gì, xem thứ gì em đều từ chối nói là “không hợp”, “đắt đỏ”, “lãng phí”... Anh tự hỏi bố mẹ em giàu vậy thật ra có cho con gái được tí gì không?

Anh đang đổ tội cho bố mẹ em đấy!

- Chúng ta cần tích kiệm để cho những người khốn khổ hơn chúng ta!

Đó là điều em nói sao? Anh mới là kẻ đang khốn khổ! Khốn khổ vì em! Khốn khổ bởi chính em! Em sẽ chịu trách nhiệm chứ! Chịu trách nhiệm về trái tim đang rỉ máu này chứ!

Chúng ta mất 1 giờ để đi mua sắm mà chỉ tiêu hết đúng 327 nghìn. Em thậm chí còn không mua 1 bộ quần áo. Thấy vậy anh liền hỏi :

- Trường em không cần đồng phục hả?

Đến lúc này em mới hét lên đầy hối hận. Em cuống cuống chạy đến một cửa hàng đồng phục học sinh. Anh không nghĩ là em có mang theo tiền! Em sẽ lại giống những cô vợ khác thôi(anh không có ý xúc phạm_anh coi đó là niềm vinh dự). Và em làm đúng như những gì anh nghĩ. Nhưng em lại nhấn mạnh một điều ” Em sẽ trả lại số tiền này cho anh”

Nghe có vẻ không giống những cặp vợ chồng nhỉ?

Em không coi anh là chồng?

Anh đưa em về căn biệt thự gần Hồ Gươm(cũng bình thường) bởi anh muốn chúng ta sống một cách giản dị. Và anh sẽ vô cùng hạnh phúc khi mỗi tối trở về nhà anh lại nhìn thấy em, ăn những món ăn giản dị em nấu. Em quá hoàn hảo so với anh và em còn là học sinh. Việc anh chỉ có thể làm mỗi tối hiện này là... hìh em học bài!

- Tại sao em không nghỉ học nhỉ?

Em giật mình khi anh hỏi lúc em đang ngồi trên chiếc ghế nhỏ sắp xếp đồ đạc(làm gì có gì). Em lôi ra đồng sách em mới mua. Tại sao sách luôn dùng để mở ra và đọc!

Ước gì anh là cuốn sách đó, em sẽ nhìn anh mãi!

- Chúng ta đi ăn nhé! Em chưa ăn gì mà!

- Không! Mai em còn nhiều bài tập lắm!

- Thế nỗ hết rồi mà! Còn gì mà làm đâu!

- (cười nhẹ) Em còn phải chuẩn bị bài chứ!

Tay phải của anh dút trong túi áo đang bóp chặt. Anh đang vô cùng giận dữ! Điên cuồng trong cơn ghen với “học”! Các cặp vợ chồng khác thì ghen tuông bởi những con người xa lạ khác đụng đến tình yêu của họ. Còn anh đang ghen tuông với một từ “HỌC”.

Anh đang cười trong cơn điên!

Anh có thể chịu đựng thêm được bao lâu. Anh có thể vứt bỏ thứ tình cảm này đi đến giải thoát em. Và câu trả lời là :

KHÔNG

KHÔNG BAO GIỜ

KHÔNG ĐỜI NÀO

MỜ ĐI!

ĐI CHẾT ĐI!

Zing Blog

17. Chương 17 : Đêm Lạnh!(khóc Thầm)

Chương 17 : Đêm lạnh!(khóc thầm)

Em ổn chứ? Em không ổn đúng không! Em làm sao ổn được khi em đang làm tổn thương người đàn ông yêu em nhất thế gian! Anh đang rất “(không) ổn”. Đáng lẽ chúng ta sẽ có một buổi tối “nóng bỏng” bên bếp lửa nấu nồi súp thơm ngon. Nhưng em đã dành toàn bộ tình cảm vào “học” mà quên đi người chồng này! Anh ghen! Anh ghen! Anh đang ghen!...

Và giờ em ngủ bên “học” bên chiếc bàn chất đầy thứ “học”!

Anh chỉ có thể nhìn em và bế em lên giường(không có ý định gì đâu nhé!). Em không nặng lắm nhưng cũng đủ khiến trái tim anh nặng trĩu. Nặng trĩu bởi nỗi lo sợ mất đi một người quan trọng.

“ừm...ừm...”

- Em tỉnh rồi sao?

Em đang nằm trên chiếc giường mềm mại và ấm áp. Anh ngồi bên cạnh vỗ về để em có thể chìm sâu vào giấc ngủ mà không mộng mị. Trong cơn mơ em nói :

- Sao anh lại chú ý đến con người xa lạ như em?

Anh chỉ cười và hôn nhẹ lên đôi môi mộng nước ấy:

- Bởi con tim này đã là của em!

Đêm đã chiếm trọn bầu trời, những vì sao sáng cứ thế thấp sáng trong đêm tối. Gió thổi qua tán cây hoa nhưng phần dưới hiên nhà. Anh cũng chỉ dám ngắm nhìn em trong đêm lạnh. Bởi em quá mỏng manh dễ vỡ và chỉ cần một tác động nhẹ cũng đủ khiến em tan biến. Anh nằm chung nhé! Nhưng dù có nằm chung anh vẫn thấy lạnh. Vậy cho ôm cái nào!

Từ khi gặp em anh đã dần chán những thú vui qua đường và dùng mọi thời gian để nghĩ về em. Có thể anh ngốc nhưng anh vui vì có thể làm điều này. Biến em thành của anh!

Anh không chắc em của hiện tại coi anh là một người chồng đúng nghĩa. Bởi em còn quá trẻ, quá ngây thơ và quá ngốc để hiểu điều này. Nó làm anh khổ tâm và buồn bã.

*

Sáng hôm sau, khi ánh nắng le ló xuyên qua khung cửa kính vào căn phòng tràn ngập hương thơm cỏ cây. Ngay lúc ấy anh đã cho rằng khi mình mở mắt sẽ nhìn thấy gương mặt trong sáng như thiên thần ngay cạnh bên. Nhưng không, cô tiểu thư “con quan” này lại dậy rất sớm để nấu nướng cho người chồng của cô bữa sáng. Đó có thể khiến anh hạnh phúc nhưng đủ khiến anh đau đầu. Hôm nay là thứ hai và em phải đi học, anh phải đi làm.

Anh tiến đến bàn ăn sau khi đã chuẩn bị chu tất ột ngày dài. Anh cầm mẫu bánh mì :

- Em học kém nhất môn gì?

Lúc ấy em đang nấu nôt nồi súp yến mạch và khá bất ngờ với câu hỏi nhưng em vẫn cười và trả lời :

- Chắc là môn thể dục, lúc trước thì không sao nhưng giờ có em bé nên phải cẩn thận.

À, đứa con H, anh đã chẳng để tâm đến nó lâu rồi, giờ mới nhớ lại, bất cẩn quá!

- Em đi học chứ! Muộn rồi đây!

- Vâng em sẽ đi, nhưng trước tiên là phải hoàn thành nghĩa vụ nghĩa vụ của người vợ đã(cười)

- Em đọc nó ở trong cuốn sách nào vậy?

Anh biết rõ em là ai! Đó là lí do mà anh biết em lấy cái ý nghĩ đó từ đâu! Từ “học”!

- Vậy buổi sáng người vợ phải làm gì?

- Dạ, à... trước tiên là chuẩn bị cho chồng mọi thứ từ những điều nhỏ nhất ột ngày, sau đó là hôn chào buổi sáng(mở cuốn sổ ghi chép và đọc như một con một sách)

Nhưng anh thích! Thích nhất lun! Nào đến hôn anh coi! Cô vợ dễ thương!

Zing Blog

18. Chương 18 : Khi Vợ Còn Là Học Sinh

Chương 18 :Khi vợ còn là học sinh

Có thể em đã sai về anh, về con người em nghĩ là cơ hội hay có ý đồ xấu. Có thể anh chỉ đang làm một điều từ thiện cho em. Hay anh thích cảm giác mới, lạ, đầy thử thách. Nếu đó là sự thật thì xin anh hãy buông tay để em không bị tổn thương.

Đúng, em đang có một đứa con trong bụng và em không biết cha đứa bé là ai! Em cũng không muốn bỏ nó bởi bất cứ ai cũng có quyền được sống. Em chấp nhận người đời khinh rẻ cho em là một đứa hư hỏng. Và em biết ơn anh khi đang rang rộng vòng tay che chở em. Em đang rất hạnh phúc.

Hôm nay, một ngày mới bắt đầu chậm chậm khiến em ngệt thở, khi thức dậy đã thấy anh bên cạnh đó là một cảm giác an tâm và thanh bình. Em không biết phải đối diện sao với con người xa lạ như anh. Nhưng em lại có cảm giác vô cùng hạnh phúc khi bên anh.

Hiện tại, em đang trên đường đến trường. Có thể là rất vui vì được đi học, gặp bạn bè sau cú sốc không thể thay đổi.

Trong lớp 10A1.

- Chào Ngọc! Cậu khỏe chứ?

Em khá hòa đồng với các bạn cùng lớp nhưng lại có một tin khó giải thích gần đây. Đó là Hạo Thiên đã công khai là một cặp với em khi em chẳng có bất cứ quan hệ nào với cậu ấy. Cậu ấy lúc nào cũng leo đéo theo em. Nhưng vì thế mà trong lớp có vài ánh mắt khinh thường, ganh tị. Và điều đó khiến em biết cậu ấy có sức hút thế nào.

Hôm nay cũng giống bao ngày, em lẳng lặng ngồi trong góc lớp nghe những lời nói sao rỗng của Hạo Thiên. Không hiểu cậu ấy thích gì ở em.

- Hôm nay cậu đẹp ghê! Tối nay mình đi xem phim đi, mình có 2 vé!

- Xin lỗi nhưng mình...

Em mệt mỏi quá! Không biết bao giờ việc em có thai bị phát giác và mọi người sẽ nghĩ về em như thế nào! Cứ thế mà em cũng ngic mãi về buổi tối hôm qua. Thật xấu hổ!

Bắt đầu đến tiết chào cờ là em muốn nghỉ nhưng dù sao cũng là một tiết học nên em cố gượng dậy khỏi chiếc bàn. Lúc ấy nhóm của Nhung điệu đến và có một chút lời lẽ đe dọa với em trước khi bắt đầu tiến học :

- Ô... Tiểu thư Minh Ngọc hôm nay có vẻ buồn quá. Chắc hôm qua đi chơi với “lớp trưởng” lâu lắm!

- Không, mình làm gì đi chơi cũng Hạo Thiên đâu!

- Phả, phải! Không đi chơi thì làm sao mà thành cặp được! Các cậu kết cặp bằng mắt hả?

Đúng lúc ấy giọng nói vừa lạ vừa quen của anh vang lên trên loa trường.

_____Đừng để tâm_____

Mình đang rất buồn!

Zing Blog

19. Chương 19 : Anh Sẽ Đi Cùng Em Đến Hết Con Đường!

Chương 19 : Anh sẽ đi cùng em đến hết con đường!

Anh ghét làm nghề gõ đầu học sinh. Nó khiến anh phát bực khi chỉ được uốn nắn trong lúc mà anh muốn làm chúng nổ tung. Anh không thích lũ học sinh với bộ đồng phục suốt ngày lượn lờ xung quanh. Nhưng anh lại thấy chúng thật đẹp khi được em khoác lên người (đồng phục). Anh có một quyết định đại đột nhất trên đời đó là dung túng cho con tim anh yêu em vô điều kiện. Và vì em mà bất chấp mọi thứ. Đó cũng

là lúc anh quyết định “ăn” dứt ngôi trường công lập danh tiếng B&L để đến gần hơn với em. Em còn nhớ lúc em nói không giỏi môn thể dục không? Anh đã vì câu nói đó mà quyết định làm thầy giáo môn Đại số(toán)! Vì cấp 3 không có môn hết hồ hay vẽ vời nên anh đã chọn môn này. Có thể là nên chọn môn văn nhưng tình yêu của anh giống như toán học, logic và đầy sự toan tính. Hơn cả thể toán học còn là dãy số của sự thật. Sự thật về trái tim này đã thuộc về em.

Anh đang đứng trước hơn 1000 học sinh của học viện. Toàn là học sinh ưu tú cả! Và chúng đang nhìn anh với ánh mắt nghi ngờ. Chúng làm như một tên bác sĩ trẻ không thể làm một hiệu trưởng tốt, một giáo viên giỏi. Anh cũng chẳng có thiện cảm với chúng đâu!

- Xin chào các em học sinh “thân mến”, tôi là Triệu Tử Lâm kể từ ngày hôm nay tôi chính thức là thầy giáo môn Đại số của trường. Vì mới ra trường lại không có kinh nghiệm giảng dạy nên mong các em giúp đỡ thầy!

Theo sau là một tràng vỗ tay đầy sự hiển nhiên. Anh không cần những tràng vỗ tay với những bàn tay chỉ biết bám váy bố mẹ(không có em trong đó)!

- Tôi nói thêm, vì là một thầy giáo tôi cấm việc nảy sinh tình cảm giữa các học sinh...(không khí nặng nề kèm theo sự bàn tán đến điếc tai) trong giờ học. Chúng ta đến trường là để học và đến giờ nghỉ giải lao thì đó là việc của các em!

Khi rút lời, lại một tràng vỗ tay nữa vang lên, lần này là một sự hào hứng đến bất ngờ. Em nghĩ anh đồng ý cho lũ “sữa” này “thích” là vì sao? Vì chúng vẫn chưa đủ trình độ để hiểu thế nào là yêu nên chỉ được phép “thích”! Còn anh thì đang vô vàn yêu em!

Đây là lời nói cuối cùng trước khi buổi học kết thúc và bên tai những lời phản đối về tuyên bố “yêu đương ngang nhit” của các bậc tiền bối.

- Thầy đã mở đường cho các em và các em cũng phải để yên con đường của thầy!

- Lâm Minh Ngọc lớp 10A1 là của thầy!

Những tiếng reo hò vang lên đầy sảng sốt. Đó cũng là lúc anh biết em đang rất bối rối xen lẫn sự giận dữ. Nhưng đó là sự khẳng định chủ quyền của bất cứ thằng đàn ông nào muốn biến “tình yêu” thành của riêng mình. Anh không thể ngừng yêu em, đó cũng là lúc anh không thể buông tay, cũng là lúc anh không thể quay đầu và xem nó như một giấc mơ. Chúng ta, anh và em đang đi trên cùng một con đường. Nó dài và vô cùng gian nan. Nhưng đó là con đường anh chọn. Con đường yêu em không thể quay đầu!

Cần để tâm

Mình đang phân vân xem có nên cho nhân vật nữ chính thay đổi tính cách không? mong các bạn góp ý

20. Chương 20 : Tiết Học Của Hai Tình Địch

Chương 20 : Tiết học của hai tình địch

Chưa bao giờ anh ghét đi làm đến vậy! Dạy lũ học sinh đó cái chứ sao? Oh no! Hạnh phúc nơi đâu? Nơi em đến là đây sao? Trái tim của anh ư!

Anh không thể nghĩ đến những ngày vàng bóng em. Nhưng cũng không dám nghĩ đến lúc em cười cùng thằng đàn ông khác(anh đã thấy đấy__ thằng ấy tên gì nhỉ? Gạo trời hả!(Hạo- Gạo, Thiên- trời)!

Em có đang hạnh bên người ấy(thằng đó)! Người có buồn khi thiếu anh! Người có nhớ khi không có anh bên cạnh!

Tiết 1 : Đại số (lớp 10A4) nhanh lên! hết tiết đi!

Tiết 2 : Đại số (lớp 11A6) Một là hết giờ hai là nổ!

Tiết 3 : Đại số (10A5) Nàng thơ của anh, em ở đâu!

Tiết tình yêu

Anh bước vào lớp sự lạnh lùng(đang cố ra vẻ). Đầu tiên là sự xuất hiện của “tình” địch tin đồn Gạo Trời. Thật tức chết mất! Anh nên mang theo một thứ hung khí giết người nào đó trước khi hấn dùng con dao vô hình cửa vào con tim anh bằng cách như con thú hoang vồ mất miếng mồi của vị vua đang sắp chết vì tình!

- Thầy đang đụng vào mối tình đầu của em đấy. Thầy đừng xem thương Hạo Thiên này!

Trông hồ báo ghê! Giang hồ quá! Nhưng đây cóc sợ! Chú em không biết đang đối đầu với ai đâu! Nhưng “tình yêu” của anh đang ở đây nên anh đang cố ra tỏ vẻ hiền hậu! Em thật đáng yêu!

- Đó là vấn đề của em! Thầy chấp nhận đối đầu với em! Nhưng nói trước tình yêu của thầy đã được đôi bên gia đình đồng ý!

Ngay lúc ấy! Những tiếng reo hò vang lên khắp nơi! Làm như thể chúng đang khinh thường tình yêu của anh! Anh đang rất bình tĩnh nên mọi chuyện kết thúc nhanh và bắt đầu tiết học. Phần lớn anh dành toàn bộ thời gian để ngắm nhìn em và em luôn né tránh. Tại sao vậy? Vì thằng “Gạo Nếp” đó hả? Không lâu đâu! Nó sẽ phải xách dép mang về nhà!

- Thưa thầy! Bài 1 trang 16 sách nâng cao và phát triển đại số đáp án là gì vậy?

1s sau :

- xy-2x

Tên “ngụy quân tử” này cũng chỉ dám dùng trò khích tướng để đấu với anh. Em nên quên nó đi là vừa!

- Ai là người đẹp nhất thế gian?

- Lâm Minh Ngọc!(em đang đỏ mặt kìa)

- Ai là người chung thủy nhất?

- Triệu Tử Lâm!(quá chuẩn)

-

-

.....

.....

Thằng oắt con đó cứ làm anh sao nhãng em. Anh khó chịu về những câu hỏi bất thành văn của đứa chỉ biết ăn “Gạo”! Làm sao anh có thể tha thứ cho hành động ngỗ ngược của thằng con trai mà em “cảm nắng”! Anh biết về những tin đồn rồi! Anh biết về những nghi vấn trong cái trường nhỏ bằng lỗ mũi này rồi! Chia tay thằng đó đi và đến bên trái tim yêu ới này đi! Em!

- Thực chất thì thầy chẳng phải thầy giáo gì cả!

Thằng “Cơm Gạo” đó làm như thể nó biết hết mọi thứ ấy! Thường thôi! Anh yêu em!

Mọi thứ đến rồi cũng sẽ đến, đã hết tiết và anh phải “ra đi”! Nhưng anh đang ghen, ghen đến mờ mắt!

Chồng về trước, vợ về nhà chồng sẽ hỏi tội!

Zing Blog

21. Chương 21. Chúng Ta Cần Nói Chuyện

Chương 21. Chúng ta cần nói chuyện

Những đám mây đen lù lút kéo về bên bầu trời không gợi nắng. Lũ chim không còn dúi dít trên cành bởi những dòng người bên kia con đường đã lấn áp mọi âm thanh trong những tiếng ồn ào. Trời bắt đầu đổ mưa, những giọt nước róc rác chảy đầy quyết liệt như thể đang tức giận. Anh cũng đang có cùng tâm trạng với mưa. Nhưng ẩn sâu bên trong trái tim không phải cái cảm giác man mát của những giọt nước mưa mà là một vùng đất không cần không sinh vật sống đang chờ đợi trận nổ lớn từ ngọn núi lửa. Tức giận! Tức tối! Ghen!

Trong căn nhà vắng này anh chỉ có thể ngồi nhìn qua khung cửa chờ em về. Anh đang giận dữ nhưng lại có cảm giác lo sợ đan xen. Anh không thiếu tự tin về chính mình. Nhưng chúng ta chỉ mới quen nhau còn em và hắn thì lại “rất thân”. Anh chắc mình đã chuẩn bị tâm lý “một là có em hai là không ai có hết”! Anh đang chờ “người anh yêu” trở về nhà!

Đã 6h chiều, em vẫn chưa về, tại sao vậy? Em đang thử độ kiên nhẫn của anh sao? Dù em không để ý đến điều “hết sức quan trọng” này thì em cũng phải cố hiểu tâm trạng của anh chứ!

Tay anh nắm chặt lấy chiếc điện thoại với ý nghĩ gọi cho em. Nhưng lòng tự trọng của anh không cho phép. Anh ném văng chiếc điện thoại xuống gầm ghế tạo ra một âm thanh vô cùng chói tai. Chúng ta cần nói chuyện!

Anh biết mình thật vô lí! Nhưng đối với anh hiện tại em là điều quan trọng nhất!

Đã quá đủ lâu để một thằng đàn ông chờ đợi một cô gái. Anh nhảy lên xe và đi tìm em.

Anh đang vô cùng lo lắng!

Trời cũng dần tối, em lại là con gái. Nếu xảy ra chuyện gì thì... anh không thể chịu đựng được!

Anh đã trở thành con người nhưng thế nào vậy?

Tất cả là do em!

Trường, lớp > không

Nhà cũ của em > không

Nhà những cô bạn thân(anh biết hết)> cũng không

Những nơi tụ tập em thương đến(anh cũng biết nốt) > no

Bó tay-> Lo lắng -> Tức giận -> Ghen tuông!!!

Anh trở về “tổ ấm” của chúng ta vào lúc tối mịt. Nhưng lúc ấy, em đã về. Tại sao anh không thể tìm thấy em? Em chạy ra và hỏi :

- Sao giờ anh mới về, em lo lắm đấy!

Anh nhìn em với ánh mắt tức giận, anh lờ mờ và im lặng cho xe vào gara. Anh biết em tốt bụng mà vẫn vô cùng mạnh mẽ. Nhưng em đang làm một điều rất ngốc. Đó là chọc giận anh!

- Em đi đâu mới về?

Trông em có vẻ đang khó chịu. Bởi lời tuyên bố sáng nay sao? Hay vì sự hiểu lầm của Hạo Thiên?

- Hôm nay em có buổi học phụ đạo!

- Sao anh không biết?

Em quay đi :

- Vì anh không hỏi!

Em đang thay đổi, tại sao vậy? Em hiện tại chẳng phải quá tốt sao?

Anh bước vào nhà với tâm trạng vô cùng bức rộc. Anh không giận em mà là anh. Bởi anh đã quá yêu em! Vì anh không thể buông tay!

- Em đang thay đổi ? _Anh hỏi.

- Em tự thấy mình cần thay đổi để xứng với anh!

Em cười nay ngô khi nhìn vào đôi mắt sưng sốt của “tôi”. Ngay từ lúc ấy “tôi” đã biết là mình không thể thoát khỏi cái bẫy mật ngọt mà em giăng ra. “Tôi” yêu em!

- Anh không thể ngừng yêu em!

Vào thăm bé Thanh tại : [s://.facebook /pages/Dielove/574639116001350?fref=ts](https://www.facebook.com/Dielove/574639116001350?fref=ts)

Mong các bạn ủng hộ để ra chap đều nhé ^^

Zing Blog

22. Chương 22. Em. Em Đang Dần Thay Đổi Vì Chính Em

Chương 22. Em. Em đang dần thay đổi vì chính em

Phải, em đồng ý em đang thay đổi. Em thay đổi rất nhanh phải không! Bởi ngay cái ngày anh tuyên bố chúng ta là một cặp. Thì ngay lúc đó em biết mình cần thay đổi để xứng đáng với anh. Có thể ngốc! Có thể em khờ! Có thể em đã tin anh! Có thể em đã quá quan tâm anh! Một con người mới quen!

Sau khi anh ra về thì Hạo Thiên xuất hiện và trách móc em ;

- Cậu đang làm cái quái gì vậy? Cậu tính bắt cả hai tay sao?

Em thật sự không hiểu ý của câu nói ấy. Nhưng ngay lập tức em hiểu nó đôi chút :

- Không, mình và cậu... vốn cũng đâu có gì.

- Có đấy! Mình yêu cậu!

Những lời cậu ấy nói giống hệt những lời anh nói với em. Nhưng nó rất khác, khác hoàn toàn, tại sao vậy?

Lời nói đó không ầm áp, không dịu dàng nhưng đã thốt lên nơi anh!

Em đã có chút cảm giác nhẹ!

- Nghe này, đừng tin hấn, hấn chỉ đang cố lợi dụng cậu mà thôi!

- Phải đấy! Người như mày thì làm sao anh yêu được! Mày chỉ là thứ đồ chơi nhất thời của anh thôi!

Hồng Duyên từ đâu xuất hiện với những lời nhạo báng. Nhỏ túm lấy cổ tay Hạo Thiên lắc lắc. Có thể nhỏ đang mệt nhưng sao nhỏ cứ lắc lắc cái móng và uốn éo.

- Về cùng mình không? Hạo Thiên! Nói chuyện gì với con nhỏ nhảm lảm!

Hạo Thiên có vẻ không thoải mái còn Hồng Duyên cứ liên tục chu cái mỏ hồng hồng ra. Nhưng em có nhầm chán không? Em có quá chậm lảng? Theo em được biết thì trách nhiệm của công dân là cố gắng học tập để góp phần xây dựng đất nước. Có thể em đã quá lao tâm đến điều này mà quên mất những việc khác! Những điều trong sách em nhớ như đó là bản chất của em nhưng những điều không có trong sách vở thì lại là một câu đố khó. Đó là lí do em có thai mà chẳng biết bố đứa bé là ai. Dù em có hỏi mẹ lí do bà chỉ hét lên.

Em đã quá nhầm chán sao?

Hạo Thiên rút tay ra khỏi tay nhỏ, nhỏ thấy vậy liền vùng vẫy má thì cứ phồng lên. Nhỏ lườm lườm em vài cái rồi thoan thoát biến mất. Hạo Thiên chờ nhỏ đi xa mới gỡ đầu bối rối:

- Mình thay mắt cô ấy xin lỗi cậu nhé! Đừng hiểu lầm mình không thấy cậu nhàm chán đâu.

- Cậu thấy mình có nên thay đổi không?

Hạo Thiên bắt đầu hào hứng :

- Không cần thay đổi nhiều đâu, chỉ cần cậu đem trái tim của cậu ình và cười nhiều hơn.

Nghe có vẻ rắc rối, em không hay cười sao? Nhưng ngay lúc ấy, cô bạn thân nhất của em gọi. Cuộc trò chuyện của em và Hạo Thiên kết thúc ở đây. Nhưng có vẻ như cuộc trò chuyện này rất được nhiều người để ý. Cả Hân Nhi cũng biết, cậu ấy hỏi em :

- Cậu tính thay đổi sao, như thế này cũng đã tốt rồi mà!

Một câu hỏi khó, nhưng em thích tâm sự với những người bạn thân để họ cho em những lời khuyên. Và miễn đó không phải là anh. Bởi anh sẽ cười em mất!

Em đã suy nghĩ rất nhiều về sự xuất hiện đột ngột của anh. Nó thật kì lạ và khó lí giải. Và em biết mình thật ngốc!

- Nay, cậu có thể chỉ ình vài điều được không?

- Được nhưng về cái gì?

- Về việc thay đổi một chút!

- Thôi cô nương, tính sau giờ đi học phụ đạo đã!

_____17-1-2015_____

Một ngày vui!

Zing Blog

23. Chương 23. Anh Sẽ Không Bao Giờ Ngừng Yêu

Lời nói đầu

Trước tiên bé Thanh xin lỗi vì đã để truyện trì hoãn không lâu lắm ^^

VÀ thêm một tin mới :

Truyện sẽ đăng cố định vào mỗi chủ nhật hàng tuần(nếu không có trục trặc gì)

Cmt để ủng hộ bé nhé!

21-1-2015

Chương 23. Anh sẽ không bao giờ ngừng yêu

Ngay khi anh nói yêu em, em chỉ đỏ mặt nhưng cũng cố nén cái biểu cảm dễ thương đó bằng cách chuyển chủ đề :

- Em nếu bữa tối xong rồi, anh đã ăn tối chưa?

Anh đồng ý, em có chút đổi thay và theo một khía cạnh tốt. Em trở nên cuốn hút dần thoát khỏi cô bé một sách. Nhưng đó cũng là mối nguy hại cho trái tim này có thể bị “trả lại”.

Em nấu ăn rất ngon, những món ăn cầu kì mà không thêm nếm sự sa hoa, hình thức.

Anh vẫn ổn chỉ là đang hạnh phúc quá thôi. Sau bữa tối (chẳng) lãng mạng em trở về với tình yêu học hành để anh một mình bơ vơ trong căn phòng vắng. Để lấy lại không khí anh vào phòng học của em và lấy một cái ghế kéo đến ngồi gần em. Em có chút mất tập trung và nó làm anh đặc ý.

- Em và Hạo Thiên có quan hệ như thế nào vậy?

Em giật mình, nhìn lảng về phía khác :

- Em và cậu ấy chỉ là bạn thôi.

- Vậy sao lại có tin đồn...!

Em lại giật mình làm như thể tim em sẽ nhảy ra ngoài ấy. Thật dễ thương!

- Đó là do...

Ôi, đôi hàng mi rũ bóng! Nó khiến anh muốn trêu chọc em.

- Anh là gì của em?

Em lẩn tránh nhưng rồi cũng nói ra :

- Chồng sắp cưới trên giấy tờ.

Thật phũ phàng .Thật đau lòng. Anh đã hi vọng em sẽ nói anh là người yêu em.

- Vậy còn Hạo Thiên?

Em có chút bối rối khi nhận được câu hỏi. Đừng biểu diễn cái biểu cảm đó nó sẽ khiến anh ghen đấy!

- Là bạn cùng lớp.

Chỉ vậy thôi sao, thế sao em lại ấp úng. Nghi lắm!

- Em học đi, anh về phòng nhé!

Em chẳng nói gì chỉ quay đầu vào “học”. Thật phũ phàng! Thật đau đớn! Thật tức giận!

Mỗi ngày anh phải làm việc từ sáng đến tối không được nghỉ ngơi. Đến khi tối về lại không thể ở bên em. Em sẽ chẳng bao giờ hiểu cảm giác của con ma tình này đâu! Ở bên em anh có cảm giác vừa hạnh phúc vừa đau đớn.

Đêm nay chẳng khác bao đêm khác. Anh vẫn im lặng trong căn phòng ập mùi hương cỏ cây. Còn em, em chỉ khe khẽ mở cửa kiểm tra anh đã ngủ hay chưa rồi lẳng lặng đóng cửa. Em ngủ trên chiếc ghế dài trong phòng khách. Em đang ngượng ngùng? Em đang bối rối? Em đang ghi ngờ? Em đang khinh thường kẻ tự xưng là chồng em sao? Em nên nhớ mình có một đứa con H trong bụng. Vì điều đó mà anh ra khỏi giường tiến thẳng đến phòng khách. Em giật mình khi thấy anh. Anh đứng trước mặt em hét lớn :

- Bộ em muốn anh phát điên lên sao? Em không nghĩ inh cũng phải nghĩ cho con em chứ! Ở đây lạnh lắm biết không?

- Em xin lỗi.

Em nhìn tôi méo máo như sắp khóc. Tôi nhìn thấy sự dẫu diếm nơi em. Em đang có che đậy cái gì sau lưng?

- Em giấu cái gì sau lưng?

Em giật thót lên, mắt mở to hết cỡ như thể thanh minh. Em đang thay đổi, đúng nhưng chưa đủ nhiều để anh không nhận ra.

- Nào, đưa anh xem.

Tay em vẫn không lôi ra, em làm như thể lời nói của anh chẳng có giá trị nào ở đây cả. Anh đã hứa với lòng mình rằng sẽ không to tiếng với em nhưng vừa nãy anh đã làm rồi nên thêm một lần nữa cũng chẳng sao :

- Đưa anh xem!(hét lớn)

Phải biện pháp mạnh em mới nghe. Em rút từ sau lưng một chiếc khăn len nhỏ đang đan dở. Nó màu tím nên anh chợt cười :

- Em đan khăn cho anh hả?

- A... không... em đan cho em bé.

Ăn dưa bở(khóc thầm)

Zing Blog

24. Chương 23. Anh Sẽ Không Bao Giờ Ngừng Yêu

Lời nói đầu

Trước tiên bé Thanh xin lỗi vì đã để truyện trì hoãn không lâu lắm^^

Và thêm một tin mới :

Truyện sẽ đăng cố định vào mỗi chủ nhật hàng tuần(nếu không có trục trặc gì)

Cmt để ủng hộ bé nhé!

21-1-2015

Chương 23. Anh sẽ không bao giờ ngừng yêu

Ngay khi anh nói yêu em, em chỉ đỏ mặt nhưng cũng cố nén cái biểu cảm dễ thương đó bằng cách chuyển chủ đề :

- Em nếu bữa tối xong rồi, anh đã ăn tối chưa?

Anh đồng ý, em có chút đổi thay và theo một khía cạnh tốt. Em trở nên cuốn hút dần thoát khỏi cô bé một sách. Nhưng đó cũng là mối nguy hại cho trái tim này có thể bị “trả lại”.

Em nấu ăn rất ngon, những món ăn cầu kì mà không thêm nếm sự sa hoa, hình thức.

Anh vẫn ổn chỉ là đang hạnh phúc quá thôi. Sau bữa tối (chẳng) lãng mạn em trở về với tình yêu học hành để anh một mình bơ vơ trong căn phòng vắng. Để lấy lại không khí anh vào phòng học của em và lấy một cái ghế kéo đến ngồi gần em. Em có chút mất tập trung và nó làm anh đặc ý.

- Em và Hạo Thiên có quan hệ như thế nào vậy?

Em giật mình, nhìn lảng về phía khác :

- Em và cậu ấy chỉ là bạn thôi.

- Vậy sao lại có tin đồn...!

Em lại giật mình làm như thể tim em sẽ nhảy ra ngoài ấy. Thật dễ thương!

- Đó là do...

Ồi, đôi hàng mi rũ bóng! Nó khiến anh muốn trêu trọc em.

- Anh là gì của em?

Em lẩn tránh nhưng rồi cũng nói ra :

- Chồng sắp cưới trên giấy tờ.

Thật phũ phàng .Thật đau lòng. Anh đã hi vọng em sẽ nói anh là người yêu em.

- Vậy còn Hạo Thiên?

Em có chút bối rối khi nhận được câu hỏi. Đừng biểu diễn cái biểu cảm đó nó sẽ khiến anh ghen đấy!

- Là bạn cùng lớp.

Chỉ vậy thôi sao, thế sao em lại áp úng. Nghi lắm!

- Em học đi, anh về phòng nhé!

Em chẳng nói gì chỉ quay đầu vào “học”. Thật phũ phàng! Thật đau đớn! Thật tức giận!

Mỗi ngày anh phải làm việc từ sáng đến tối không được nghỉ ngơi. Đến khi tối về lại không thể ở bên em. Em sẽ chẳng bao giờ hiểu cảm giác của con ma tình này đâu! Ở bên em anh có cảm giác vừa hạnh phúc vừa đau đớn.

Đêm nay chẳng khác bao đêm khác. Anh vẫn im lặng trong căn phòng ập mùi hương cỏ cây. Còn em, em chỉ khe khẽ mở cửa kiểm tra anh đã ngủ hay chưa rồi lẳng lặng đóng cửa. Em ngủ trên chiếc ghế dài trong phòng khách. Em đang ngượng ngùng? Em đang bối rối? Em đang ghi ngờ? Em đang khinh thường kẻ tự xưng là chồng em sao? Em nên nhớ mình có một đứa con H trong bụng. Vì điều đó mà anh ra khỏi giường tiến thẳng đến phòng khách. Em giật mình khi thấy anh. Anh đứng trước mặt em hét lớn :

- Bộ em muốn anh phát điên lên sao? Em không nghĩ inh cũng phải nghĩ cho con em chứ! Ở đây lạnh lắm biết không?

- Em xin lỗi.

Em nhìn tôi méo mào như sắp khóc. Tôi nhìn thấy sự dẫu điểm nơi em. Em đang có che đậy cái gì sau lưng?

- Em giấu cái gì sau lưng?

Em giật thót lên, mắt mở to hết cỡ như thể thanh minh. Em đang thay đổi, đúng nhưng chưa đủ nhiều để anh không nhận ra.

- Nào, đưa anh xem.

Tay em vẫn không lôi ra, em làm như thể lời nói của anh chẳng có giá trị nào ở đây cả. Anh đã hứa với lòng mình rằng sẽ không to tiếng với em nhưng vừa nãy anh đã làm rồi nên thêm một lần nữa cũng chẳng sao :

- Đưa anh xem!(hét lớn)

Phải biện pháp mạnh em mới nghe. Em rút từ sau lưng một chiếc khăn len nhỏ đang đan dở. Nó màu tím nên anh chợt cười :

- Em đan khăn cho anh hả?

- A... không... em đan cho em bé.

Ấn đưa bỏ(khóc thầm)

Zing Blog

25. Chương 24. Tình Yêu Là Sai Lầm

25-1-2015

Chương 24. Tình yêu là sai lầm

Ngay từ khi giọng nói trong trẻo của em bắt chợt vang lên trong đầu anh. Anh đã tự nhủ hãy ném cái giọng nói đó đi và dành trái tim cho cô ấy. Người con gái mà anh đã vô cùng yêu thương. Người con gái đã bỏ rơi anh, đã biến mất khỏi cuộc đời anh. Phải, em là mối tình sau, là mối tình thứ hai, là mối tình mà anh đang cố bảo vệ. Có thể tình yêu của anh chỉ là một mục đích quên đi người khác. Nhưng em đánh được hạnh phúc. Và anh sẽ chẳng thể rời xa em.

Anh là một tên khốn!

Anh yêu em để lấp đầy khoảng trống. Và giờ đây, anh không thể thoát ra, không thể nhớ nổi tên người con gái trước kia mà anh đã từng yêu.

Anh yêu em!

Anh chìm sâu vào giấc ngủ sau một ngày ghen tuông mù quáng. Đến cuối cùng anh nhận ra em chẳng quan tâm đến anh là ai. Em nghĩ đến học, em nghĩ đến Hạo Thiên, em nghĩ đến đứa con H của chúng ra. Liệu anh có nằm trong suy nghĩ của em! Anh đang lạc lối! Anh mất kiểm soát!

Hôm nay, bố mẹ anh chính thức từ bỏ nhau. Và anh đã có một mất mát lớn trong đời. Anh chỉ đang cố nhìn em để quên đi tất cả. Nhưng em gạt anh ra. Anh có một người anh, một cô em gái và cả tá đứa em khác dòng máu. Chúng cố gắng tranh giành mọi của cải về mình để thỏa mãn lòng tham. Anh không quan tâm đến điều đó, anh chỉ còn có thể quan tâm đến em.

Em ngủ trong phòng và từ chối ngủ chung. Anh chỉ dám nhìn em một chút trước khi cánh cửa phòng đóng lại. Anh chờ đợi một trái tim cùng nhịp! Có thể tình yêu của anh sẽ chỉ đem đến nỗi đau cho em. Nhưng anh không thể dừng lại, đã quá trễ!

Anh nằm dài trên ghế sofa, tay gác lên trái suy ngẫm hồi lâu. Ngoài kia những ngọn gió khe khẽ thổi. Chúng làm như thể đang trêu đùa anh.

...

Một cú điện thoại vang lên, anh chăm ngâm mọi hồi thật lâu rồi nhấc máy :

- Biển đi thẳng quỳ! Anh mày đang tức!

- " Đại ca em xin lỗi nhưng... tiểu thư Lam Ngọc đã về!

Zing Blog

26. Chương 25. Em. Sau Đêm Qua

Chương 25. Em. Sau đêm qua

Sáng hôm sau khi anh thức dậy, em có chút bồn chồn bởi lo rằng anh sẽ lạnh nhạt hay không đoái hoài đến em. Nhưng anh lại không vậy, anh gấp ngắc ngắc dài với bộ quần áo xộc xệch.

Trong lúc em đang làm bữa sáng thì anh lại nằm gục trên bàn ăn. Nhưng ngay khi dọn thức ăn lên bàn là anh bình tĩnh, hành động như một đứa con nít. Có chuyện gì sao?

Và cứ vậy, bữa ăn trở nên vui vẻ qua những câu đùa cợt của anh.

Trường học

Ngay khi xuống xe và quay đầu lại thì anh biến mất, thật hụt hẫng và băng khuâng.

- Minh Ngọc, mình Ngọc!

Hạo Thiên từ đâu xuất hiện. Và em đã cùng cậu ấy vào lớp, ngay khi đến em đã bắt gặp ngay ánh mắt khiếm nhã của Hồng Duyên. Nhưng nhỏ cũng nhanh chóng quay đi và trở về với chủ đề đang bàn luận. Em có nghe loảng thoảng được đôi chút. Đó không hẳn là nghe lén chỉ là Hồng Duyên nói to quá thôi!

- Mình đoán sẽ có giáo viên chủ nhiệm mới của lớp mình đây cũng phải thôi cô Phạm Hương nghỉ để mà.

Và không thể tin được, lúc truy bài Hạo Thiên đã hành động một cách điên rồ và làm em vô cùng tức giận.

- Chúng bay nghe đây, tao, Trần Hạo Thiên là bạn trai của Lâm Minh Ngọc từ hôm nay. Cấm đứa nào đụng vào bạn gái tao!!!- Cậu ấy hét lên trước những cái vỗ tay đùa cợt của bạn cùng lớp

27. Chương 26. Tình Trường Si Mê

13-2-2015

Nghỉ tết rồi là nghỉ tết rồi, lần này bé Thanh lên xăng luôn khỏi lo, từ giờ đến tết up đều đều là đến tết khỏi cần tặng thêm gì O^O/

cmt đi! đi! đi! Để ủng hộ bé!!!

Chương 26. Tình trường si mê

Sáng hôm nay khi anh thức dậy, quả thực tâm trạng anh không hề vui vẻ, thoải mái mà nói thẳng ra là vô cùng tồi tệ.

Nhưng anh đã cố, đã rất cố gắng để xử sự như chẳng có gì xảy ra. Không sao hết, chỉ cần có em mà thôi.

Sau bữa sáng, anh đưa em đến trường. Ngay khi em xuống khỏi xe, anh đã phóng ngay đi mà không cố nhân nại để được nụ cười của em sưởi ấm. Bởi anh đang có một rắc rối, rất rất rắc rối. Và anh sẽ giải quyết nó “một mình” vậy nên hãy yên tâm và cười nhé người anh yêu.

Phải, anh đã không nói lấy một lời, thậm chí còn không quay đầu lại nhìn em. Anh xin lỗi nhưng... nếu anh nói, anh quay đầu lại thì cái lòng kiên định “sắc đá” của anh cũng sẽ vỡ vụn mất.

Anh lái xe thẳng đến “nơi bí mật”. Nơi mà người con gái anh yêu trước kia đang chờ anh.

Có thể anh sẽ không bao giờ dám nói ra điều đó như đây có thể là lúc thích hợp nhất để em hiểu thêm về con người thật của anh. Anh yêu em rất rất nhiều, nhiều hơn cả tình cảm anh dành cho chính anh.

Lam Ngọc, Thanh Tiết Lam Ngọc, người phụ nữ đã buông tay 4 năm trước.

Giờ cô gái ấy đang đứng trước mắt anh, ngồi trên chiếc ghế dài tại phòng làm việc chính của anh. Và ngay khi mở cửa anh đã thấy mái tóc màu nâu đen mềm mại đó. Nhưng anh đã không còn xao lòng, dù chỉ là nửa nhịp.

Nhận biết được sự hiện diện của anh, cô ấy quay lại cười nhẹ rồi nói với cái giọng thản nhiên :

- Chào anh, lâu quá không gặp, anh khỏe chứ?

Anh vẫn im lặng tiến đến bên bàn làm việc, lúc này anh đang rất thất vọng. Thất vọng về người phụ nữ này không hề thay đổi giống như 4 năm về trước.

- Anh Lâm, cho em vay 14 tỷ đi!- Cô ta cười

- Cô cần tiền làm gì?

- Sao lạnh lùng thế, em dùng nó để làm việc “tốt” mà.

- Cô đi về đi, tôi không có.

- Vậy anh có tiền cho con nhỏ họ Lâm đó mà, cho em có tí tiền bản mà bày đặt làm cao.

28. Chương 27. Con Của Chúng Ta

14-2-2015

Chương 27. Con của chúng ta

Đến tiến Đại số hôm nay vẫn không thấy anh xuất hiện. Mong là anh chưa biết là cái tin “vịt” mà Hạo Thiên vừa hùng hổ loan ra mà không được sự cho phép từ người bị hại. Em xin lỗi và đã không ngăn được cậu ấy. Em xin lỗi, anh không giận chứ?

Đến tận tiết cuối cùng của buổi học anh mới xuất hiện và mang theo mình một trách nhiệm mới.

Thầy chủ nhiệm lớp mới thay cho cô Phạm Hương nghỉ để.

Nhưng em nhận ra một điều khác lạ từ anh, từ nụ cười gượng gượng ấy, có chuyện gì sao?

Bữa trưa bí mật tại phòng hiệu trưởng.

- Anh Lâm, ăn ở đây có được không, dù sao cũng là phòng hiệu trưởng?

Anh lại cười :

- Vô tư đi, dù sao hiệu trưởng cũng không có đến!

- Nhưng...

- Thôi nào.

Em đã không thể giữ được sự lo lắng mà cất tiếng hỏi anh :

- Có chuyện gì rồi sao?

- Chẳng có chuyện gì cả, thật đấy.

Em bối rối chuyển đề tài :

- Vậy con của em vẫn ổn chứ?- Em đưa tay xoa bụng

Trông anh như vừa mắc nghẹn ấy, có thể là câu hỏi đến quá bất ngờ nhưng anh lại tiếp tục cười và chạm vào bụng em :

- Là con của chúng ta chứ.

Em cảm thấy lời nói đó thật ấm áp, em chưa bao giờ nghĩ anh sẽ nói như vậy. Em luôn sợ rằng anh coi đứa con trong bụng em là một gánh nặng :

- Nhưng bụng em phải lớn lên rồi chứ, sao lại chẳng thấy gì vậy?

Em vừa rút lời thì đã thấy anh đứng hình, mặt ngơ ngác, mắt bơ phờ. Có chuyện gì không nên nói ở đây sao?

29. Chương 28. Ôi, Đứa Con H- Chiến Dịch Em Bé

16-2-2015

Gần tết rồi, ôi tết ơ, hôm nay bé bị lôi ra đồng cấy mạ cả ngày hôm qua và cả sáng hôm nay, mệt nhưng đã xong

Thoát kiếp mạ non!!!

Chương 28. Ôi, đứa con H- chiến dịch em bé

Tại sao bụng em lại không to lên ư, tại sao lại không có những triệu chứng khi mang thai ư, tất nhiên là không rồi bởi em đâu có “thai”

Nhưng đã chót đâm lao thì phải theo lao. Anh bắt đầu luyện thuyên bằng cái miệng dối trá này :

- Đó là bởi vì em mang thai sớm nên ắt hẳn sẽ không giống các bà mẹ mang thai khác.

Dù thấy em buồn bởi câu nói “mang thai sớm” anh cũng chẳng biết an ủi em ra sao. Anh thấy thật có lỗi, nhất là lỗi với đứa con H của chúng ta.

Có thể cả đời em sẽ chẳng bao giờ biết được mình bị lừa bởi bạn tình trăm năm.

Và anh đã luôn cười

Sau tiết học chiều kết thúc anh lái em về thẳng nhà dù tên “Gạo Trời” đó có cố ngăn cản và gặng hỏi về mối quan hệ giữa chúng ta. Và anh, đã tuyên bố thẳng thừng với thằng lỏi con đó : “ Lâm Minh Ngọc là vợ của tao”

- Anh đi đâu vậy?

Trước cửa nhà khi em thấy anh đang định phóng xe đi đâu đó mà bỏ lại em một mình trước cửa nhà.

- Cho anh 15 phút, anh sẽ về.

- Anh đi cẩn thận nhé- em cười

- ừm

Anh sẽ cho em thấy đứa con của chúng ta dù không thể cứ thế này mãi. Nhưng anh sẽ có cách, nhanh thôi.

Chiến dịch baby bắt đầu

30. Chương Đặc Biệt. Một Cái Tết Đầu Tiên

1-1-1015. Năm mới tốt lành

Chương đặc biệt. Một cái tết đầu tiên

Chỉ còn 30 giây, 20 giây, 10 giây, 5 giây, và 0 giây...

- Năm mới vui vẻ

Anh cười mỉm một tay nâng ly sâm panh đón thời khắc giao thừa kiểu Âu bên em. Một khung cảnh lãng mạn nhất mà anh có thể cho em.

Nhưng em lại không mấy quan tâm đến khoảnh khắc ngọt ngào như mật này. Em bối rối từ chối uống thứ đồ uống cao cấp có cồn này chỉ để một đứa trẻ thậm chí còn không tồn tại được bình an. Có đôi lúc anh cũng muốn nói rằng nó- Đứa con yêu dấu của chúng ta sẽ chẳng bao giờ có mặt trên đời. Nhưng bây giờ, giây phút đánh dấu sự ra đi đầy mãnh liệt của năm cũ. Anh thật lòng nhìn em nói to :

- I love you, forever love you!

Nhưng thật buồn câu nói đó đã bị lãng quên bởi những tràng pháo hoa.

Còn hàng ta thứ phải làm cho đến ngày mùng 1 tháng 1 dù giờ đã qua một ngày mới của cái ngày đó. Đầu tiên em đi lễ đình, lễ chùa, cúng tổ tiên...

Rồi cũng đến lúc đi chúc tết vào khoảng gần trưa ngày mùng 1. Nhưng lại luôn có thứ gì đó rắc rối ngăn cản chúng ta. Đầu tiên là đến thăm gia đình anh. Ôi không, cái gia đình đó, đến chúc tết sao? Nhưng, cái ánh mắt quyết tâm ấy đã đốn ngã lòng kiên định “mỏng manh” nơi anh.

Thở dài, thở rất rài, thở rất rất dài, thở mãi mãi dài...

OK, quyết định! Đến thăm thì đến thăm.

Nhưng ngay khi đến nơi anh lại chột dạ muốn đổi ý.

- Em có chắc là muốn đến chào hỏi không?- Anh hỏi lại em lần cuối trước khi đưa em vào vùng đất “die”

- Chắc chắn!- Em cười dịu hiền.

- Được thôi, chúng ta vào!- Anh cũng cười lại để em thêm an tâm.

Anh không hề muốn nhắc lại cuộc gặp đầu năm này.

Nhưng đây là chuyện của hai chúng ta nên anh sẽ kể. Trong lúc em đang bối rối ngồi trong phòng khách thig “người mẹ hiền từ” của anh gọi anh ra hỏi :

- Con thấy con nhỏ này được ở điểm nào? Mẹ không hề muốn nó trở thành đứa con gái 4 năm trước thứ hai đâu- Bà nhìn anh lo lắng như thể chẳng để tâm đến cái ngày đầu tiên của năm mới.

- Đó là người đã chọn con- Anh hất nhẹ tóc tỏ vẻ bực tức.

- Chọn con sao?- Bà gắt lên

- Phải, chọn đứa con trai bất tài của mẹ đấy!

- Và con yêu nó, vậy con đã quên con bé 4 năm trước rồi sao?

- Đừng nhắc đến quá khứ. Xin mẹ đấy!

Bà bước ra khỏi nơi anh và bà đang “lén lút” to nhỏ nhưng bà vẫn cố ngoảnh lại và nói :

- Con thay đổi rồi đấy, thay đổi vì con bé ngoài kia sao?

- Chỉ là trái tim của Triệu Tử Lâm nó muốn được bên người con gái mà nó yêu thật lòng mà thôi.

Một năm đã qua, dù chúng ta, anh và em chỉ mới gặp nhau vài tháng, vài tháng ngắn ngủi mà em đã phù phép chế ra một loại bùa mê làm anh si mê.

Forever love you!

Năm mới tốt lành!

31. Chương 29. Em Đã Có “bụng” Chưa?

Tặng các bạn 3 chương 29,30,31 nhân dịp tết ất mùi 2015! Năm mới an khang thịnh vượng nhé!^^

Chương 29. Em đã có “bụng” chưa?

Nói thì nói như vậy thôi, chứ anh chẳng “đi một tí rồi về” đâu. Anh xin lỗi!

Thật ra anh đến chỗ mà Lam Ngọc, đó không phải là ý của anh, đây là bị ép, thật đấy, thế luôn.

Khách sạn 5 sao “tên không để ý”(ai quan tâm đến tên một khách sạn mà anh thậm chí còn không muốn vào)

Phòng 276, mở cửa, ngay lập tức anh thấy cô ta, Lam Ngọc, người mà anh thậm chí không thể nhớ nổi họ.

- Cô muốn gì- Anh hần học cởi áo ngoài vứt lên ghế dài rồi ngồi phịch xuống trong khi cô ta nằm uốn ẹo trên giường.

- Để cảm ơn sự hào phóng của anh.

- Vì của bố thí đấy hả?- Anh chế nhạo cô ta trong khi đang đốt một điếu thuốc.

Và cô ta không phải là người con gái anh yêu 4 năm trước, không thể là cái hạng con gái này. Nên mong em hãy yên tâm về trái tim này của anh.

Cô ta trườn như một con mãng xa đến gần anh, cô ta khoác tay lên cổ anh, người uốn éo như con đĩa không xương sống, ả chu mỏ ra nói với giọng ngọt như mật, quả đúng là một ngọt chết ruồi...

- Anh muốn em cảm ơn như thế nào nào?

Nhưng anh không phải là ruồi, xin lỗi con đĩa!

- Vậy cô có thể cảm ơn tôi bằng cách...

- Cách gì?- Trông cô ta hứng khởi chưa kìa.

- Bằng cách trả tôi số tiền đó nhanh nhất và cộng theo phần lãi mỗi giờ là 15%. Đó là quá ưu ái cô rồi đấy.

“Bộp”. Cô ta tát anh rồi chạy biến ra ngoài phòng nhưng trước khi “biến mất” cô ta còn có thể quay đầu trơ trên hết lên như mình là người bị hại :

- Thằng khốn, xuống địa ngục đi!

- Được, tôi chờ cô dưới đấy!

Anh trở về nhà sau khi thất hứa những 15 phút. Nhưng em lại không hề giận dữ hay cáu gắt em chỉ ngồi yên một chỗ mà lo lắng. Thật dễ thương, anh chỉ muốn ôm chăm lấy em. Nhưng.

Nhưng ngay khi anh đang chuẩn bị thực hiện cái “âm mưu đen tối” đó thì em, người con gái anh yêu lại cúi đầu cho tay lên bụng và xoa.

Em làm cái quái gì vậy, em đang hỏi thăm dạ dày của mình sao?

Ôi không, đứa con H!

32. Chương 30. Em. Anh Thật Kì Lạ, Và Em Nghĩ Không Nên Tin Anh

Tặng các bạn 3 chương 29,30,31 nhân dịp tết ất mùi 2015! Năm mới an khang thịnh vượng nhé!^^ 1-1-2015

Chương 30. Em. Anh thật kì lạ, và em nghĩ không nên tin anh

Anh luôn nói và không bao giờ thực hiện nó. Anh nói sẽ trở về sau 15 phút, nhưng em biết là đừng có mà trông mong và em nghĩ không nên tin anh.

Sau khi 15 phút chờ đợi trôi qua lặng lẽ, em thật sự đã lo lắng. chúng ta, anh và em. Thật sự chỉ vừa gặp nhau và em đã quá khờ dại khi chuyển đến sống cùng anh mà không suy nghĩ, tìm hiểu về con người mà đã tự xưng là chồng em.

Và lại thêm 15 phút nữa trôi qua và anh đã trở về. Đúng ra anh nên nói rằng sẽ trở về sau 30 phút thì em đã không lo lắng thế này. Anh thật đáng ghét!

- Anh không sao chứ?

- Ừm, anh xin lỗi.

Em đang giận, và em chỉ muốn biết anh ổn thôi. Em đi thẳng lên phòng mà không thèm ngoảnh lại. Nhưng đang đi lên cầu thang anh có một cú điện thoại và anh đã nói quá to. Em không hề có ý nghe lén, chỉ là anh không hề quan tâm đến sự tồn tại của em mà thôi. Nếu như anh quan tâm thì sẽ thật kín đáo nói nhỏ lại. Nhưng anh đã không làm vậy. Và...

- Cô muốn gì? Lam Ngọc.

- Chẳng phải vừa nãy tôi đã nói rất rõ với cô rồi sao?

- Im đi, tôi không có dư lòng từ bi để cho cô đâu.

- Tôi cúp máy đây và nếu biết thân biết phận thì cô cũng biết tôi là ai rồi đấy!

Vậy ra anh đi gặp cô gái tên Lam Ngọc đó, mà cũng phải, anh đâu có nói mình đi đâu, chỉ là lỗi của em vì đã không hỏi kĩ mà cứ thế im lặng chờ đợi. Dù sao cũng chỉ có nửa giờ, chẳng có chuyện gì cả.

33. Chương 31. Tình Ngay Lí Gian

Tặng các bạn 3 chương 29,30,31 nhân dịp tết ất mùi 2015! Năm mới an khang thịnh vượng nhé!^^ 1-1-2015///Thân nhiều lắm///

Chương 31. Tình ngay lí gian

Không hiểu có phải vì anh về trễ không đúng như lời nói không hay vì lí do nào đó mà em giận dỗi không thèm nói với anh nửa lời ngoài mấy từ : “ Anh ơi xuống ăn tối”, “Anh đi ngủ sớm đi”, “em đang học”. Hết.

Nhưng sáng hôm sau khi mà bầu trời trở nên u tối báo hiệu kéo đến một cơn mưa. Giống như một thước phim quay chậm báo trước một cơn phong ba.

Bữa sáng nghẹn ngào

- Ngọc Lam là ai vậy anh?- Em bỗng lên tiếng, có một chút mừng hụt và anh biết em đã nghe thấy cú điện thoại chiều qua.

- Chỉ là một người bạn “rất bình thường”

Trông em có vẻ thất vọng và em chẳng hỏi thêm một câu hỏi nào nữa. Và anh thật sự lo lắng. Em đang giận, vì điều gì chứ?

Chẳng lẽ em...?

Ghen!

Ôi, ghen!

Trời ơi, ghen!

Anh dùng ánh mắt sung sướng kín đáo nhìn em. Còn em thì vẫn vậy, dù không công khai nhém cho anh cái nhìn cầu kính.

Dù sao thì quá khứ anh chỉ yêu người con gái ấy và hiện tại và tương lai anh sẽ yêu em cho đến khi một trong hai chúng ta dứt hơi thở đến vùng đất lãng quên.

Anh chỉ yêu mình em!

- Hôm nay chủ nhật em có muốn đi chơi với anh không?

Anh búng tay một cái trong lúc rở một bộ mặt “nai tơ” dụ dỗ bé thơ dễ tin. Và em chỉ cần có thể để cười nhẹ gật đầu đồng ý.

34. Chương 32. Em. Buổi “hẹn hò”

22-2-2015

Chương 32. Em. Buổi “hẹn hò”

Buổi đi chơi này đúng là lí tưởng để hâm nóng tình cảm dù vốn dĩ đã chẳng có “tình cảm” gì là mấy. Em chỉ sợ anh quá gần gũi em lại càng thấy em thật nhàm chán.

Sau bữa sáng anh vội vã chạy đến gara lấy xe ra. Trông anh có vẻ hấp tấp, chỉ mong là không có rắc rối gì xảy ra. Và cũng phải mất đến nửa giờ đồng hồ chuẩn bị mới có thể xuất phát. Anh có vẻ rất hào hứng và em cũng vậy. Lần đầu tiên chúng ta đi chơi theo kiểu “hẹn hò” giống trong sách.

- Em muốn đi đâu?- Anh hỏi khi tất cả đã ngồi trên xe.

Em phải mất vài phút suy nghĩ xa xôi chuẩn bị ọi tình huống có thể xảy ra. Thật khó quyết định. Và anh như thể hiểu lòng em :

- Khu vui chơi nhé!- Nhưng rồi anh bật giác quay đi như thể thất vọng- Vậy là hiệu sách hay viện bảo tàng vậy, em có thể sẽ thích những nơi như vậy!

Nhưng em lại muốn thử nơi “vui chơi” và có vẻ như là anh muốn đến đó, em phải phủi phủi tay và cười :

- Khu vui chơi cũng được mà, em chưa đi lần nào nên em muốn đến!

Và anh bắt đầu hào hứng lại. Có nhiều lúc em thấy anh còn bé hơn cả Tiểu Lâm- đứa con trong bụng em, xin lỗi vì đã không hỏi ý kiến anh mà đặt tên như vậy.

- Hôm nay chúng ta sẽ có một buổi hẹn hò cực “sến” chỉ có hai “vợ chồng” mình!

- Sao lại là hai? Em tưởng chúng ta có ba chứ, anh, em, và con!

Trông anh có vẻ dờ dẩn khi đáp lại : “ừ, ha”

Mà sến là gì nhỉ?

35. Chương 33. Lại Là Đứa Con H

1-3-2015

Chương 33. Lại là đứa con H

Sao lúc nào cũng là “đứa bé không bao giờ thức” ấy chứ?

Em đan khăn cho “nó”!

Em lo lắng cho “nó”.

Nhưng em không mấy quan tâm đến “papa quý dữ” của “nó”!

Không sao, ổn! Hôm nay, anh và em sẽ “hẹn hò” và anh chỉ cần biết là chúng ta chỉ có “một đôi”.

Sau khi “hạ cánh” an toàn tại cổng vào TTTM Royal City Mega Mall , anh hỏi em trong khi dẫn em đi thăm quan mọi nơi trong trung tâm này, chỉ ít anh vẫn còn đang rất hào hứng :

- Em muốn đến khi bơi hay trượt băng hay chúng ta cũng có thể mua sắm.

- Trượt băng nhé!

- Em xin lỗi, nhưng trượt băng có thể ảnh hưởng đến thai nhi.

Đứa trẻ hư!

- Vậy chúng ta sẽ đi shopping nhé!

- Sẽ rất tốn kém!

- Thôi nào, chồng kiếm tiền về để cho ai nào?- Anh nhún vai nhằm âm thầm từ chối sự chán nản của chính mình.

- Em muốn đến khu vui chơi ngoài trời cơ!

Ôi, trông kìa, nàng mèo cưng cũng biết nhõng nhẽo cơ đấy, nhưng anh thích!

- Chồng chiều vợ!

36. Chương Đặc Biệt. 8-3

Chương đặc biệt. 8-3

Chủ nhật ngày 8- 3- 2015

Ồ, một ngày đặc biệt. Quốc tế phụ nữ. Theo anh thấy chính ra phải là ngày “đàn ông yêu phụ nữ. Và anh yêu em.

Phải làm gì đây? Anh đã suy nghĩ rất lâu trước khi cầm điện thoại gọi cho thằng đàn em.

Sau một tiếng tút dài đầu máy bên kia nhanh chóng kết nối.

“Em chào đại ca! Hôm nay chủ nhật nên em mong đại cho em nghỉ để đi chơi với người yêu và chuẩn bị cho lòng biết ơn của em với phụ nữ. Còn đến ngày của đại ca em sẽ quỳ gối lạy 99 lần luôn”

- Mày nói hết lời của tao rồi đây- Anh bực rộc.

“EM xin lỗi”- Nó cuống quýt.

- Thôi, tao biết hôm nay là ngày gì nhưng tao sẽ ày tiền thưởng để tận hưởng nếu như mày làm cho việc này”

“Vâng!!!”

Còn cuộc nói chuyện sau là bí mật.

- Anh ơi! Xuống ăn cơm!

Giọng ngọt lịm buổi sáng của em thật mê hoặc và nhục nhã khi mà anh lại phải trốn trong phòng vệ sinh để gọi cuộc gọi bí mật. Anh xin lỗi.

Tại phòng ăn

Em đưa cho anh một hộp quà trong ngày của phụ nữ.

- Gì đây em?

- Quà 8-3!(em cười)

Và anh cũng cười nghiêng ngả - “Quà cho đàn ông vào ngày của phụ nữ sao?”

- Vậy là anh không thích?-em buồn bã

- Không, anh thích, rất thích là đằng khác, nhưng tại sao?

- Vì không có ngày của đàn ông nên, và em cũng muốn cảm ơn anh đã đồng ý đút con trong bụng em!

Thôi nào, đừng làm anh thấy có lỗi chứ! Cũng tại em cả thôi, tại sao lại khiến anh yêu em chứ!

I love you!

- Hôm nay em có muốn đi đâu chơi không?

- Chắc là không được, em còn khá nhiều bài tập!- Em lại cảm thấy có lỗi sao, ồ mà!

- Anh có việc phải ra ngoài một lúc, em ở nhà nhé!

- Vâng!

Nói rồi anh biến mất luôn! Chắc tại ngượng.

Và đây là những điều anh biết sẽ xảy ra. Anh nghĩ rằng nên nấu cho em một bữa ăn nhưng chắc em sẽ từ chối vì anh chưa nấu ăn bao giờ và nếu nó dợ em sẽ lại nói là có hại cho “baby”. Vậy nên sẽ có 999 đoán hoa hồng thắm tượng trưng cho tình yêu của anh. Anh yêu em!

Gửi lời chúc trân thành nhất cho tất cả phụ nữ trên khắp thế giới này. Cảm ơn vì các bạn đã được sinh ra đời. Và cũng chúc các “tâm hồn con gái” hạnh phúc và luôn tự tin đứng trốn tránh tính cách của mình.

Yêu nhiều lắm.

37. Chương 34. “gạo Rớt Từ Trên Trời Xuống”- Hàng Tồn, Hàng Ế Không Ai Mua

Chương 34. “Gạo rớt từ trên trời xuống”- Hàng tồn, hàng ế không ai mua

Chẳng đi đâu chơi hết! Đến công viên gần nhà là đủ “lãng mạng” rồi. Đủ lãng mạng khi mà em từ chối tất cả các trò chơi với lí do : “Con sẽ sợ”.

Nhìn

Nhẫn and nhìn

Dải tấm vải to trên nền cỏ xanh, những món ăn em làm sẵn mang đi từ nhà tràn lan trên tấm vải. Và anh cũng rất kín kẽ “đuổi những con ruồi, con nhặng” bay vo ve nơi vùng đất “thần tiên” này.

Nhưng khi “chốn thần tiên” trở nên vắng vẻ lạ thường em lại đâm ra nghi ngờ. Đúng là... lòng dạ vợ anh!

- A! Minh Ngọc!!!

Cho đến khi giọng nói “tỏm lợm” của kẻ mà “ai cũng ghét” hát lên xa xa. Hấn chạy nhanh đến mắc một con rùa cũng phát buồn nôn- Rùa đã từng đang quang trong một cuộc thi “xấu số” của con thỏ kiêu căng.

Trong thoáng trống thảng lỏi con đó đã đứng trước mặt em. Lại còn giọng nai con bắt nhĩ :

- Không ngờ lại gặp cậu ở đây đấy, đúng là định mệnh(định mệnh của mày là bám váy cưới của cô ấy trong lễ cưới của tao)!

- À, sao thấy lại ở đây! Thần giáo chủ nhiệm!

Không lường lự lấy nửa giây :

- Hẹn hò!

- Nhưng mà nhà trường cấm học sinh và giáo viên có quan hệ tình cảm mà!- Thằng nhãi đó mĩa mai anh!

- Sẽ không còn nữa đâu, bởi tôi là thầy giáo ở cái trường có những kẻ thừa thái của xã hội bên trong mà không tính Lâm Minh Ngọc.

Trông nó cũng đang tức tối đấy chứ!

- Nhưng mà thầy ơi, em và Minh Ngọc đã công khai tình cảm và đang hẹn hò với cả trường rồi!

Một cú sốc đánh ngang đầu. Không phải vì việc tin đó đến từ ai hay công khai cái gì mà là em không hề nói với anh.

Anh tưởng chúng ta là cha mẹ của một đứa trẻ sẽ không bao giờ ra đời!

38. Chương 35. Cứ Cho Là Vậy Đi

15-3-2015

Chương 35. Cứ cho là vậy đi

Vẫn khung cảnh ấy nhưng chỉ khác một chút xíu thôi. Đó là anh đang giận. Và anh thấy thật hối hận. Tại sao anh lại không mang theo súng?

- Minh Ngọc, có muốn đi chơi với mình không, chúng ta hẹn hò!

Thằng oát con đó không hề biết trên biết dưới. Rồi có ngày nó sẽ phải khóc, khóc rất nhiều đấy. Chỉ là cần một chút thời gian thôi. Vì giờ không phải lúc nghĩ đến điều vớ vẩn đó. Bây giờ là lúc em quyết định. Nó hay anh.

- Xin lỗi, mình muốn về nhà, anh!

Xin chúc mừng ngài đã chiến thắng!

Liệu trong giây phút vinh quang này ngài muốn nói điều gì với mọi người và cô ấy?

“Anh yêu em”

Và thế là chúng ta cùng về nhà để mặc con “khỉ mốc” đứng hình ở đó. Nhưng ngay khi về đến nhà em lại tỏ ra lo lắng cho hắn.

- Anh ơi, Hạo Thiên có sao không? Em làm vậy đúng chứ?

Anh vỗ về :

- Tất nhiên, em làm vậy là rất đúng! Mà cứ cho là cậu ta sẽ bị tổn thương đi, nhưng rồi cậu ta sẽ tìm được một người khác và sẽ quên mau thôi.

Và em cũng đã an tâm hơn một chút, chỉ một chút thôi. Nhưng đây mới là thười khắc ghen thờ đây.

- Anh, mai em định đi khám thai định kì, anh đi với em không?

39. Chương 36. Cái Thai, Cần Phải Làm Gì Đó, Thật Nhanh.

Chêch ngày đăng 21-3-2015

Chương 36. Cái thai, cần phải làm gì đó, thật nhanh.

- Nhưng ngày mai là thứ hai mà!- Anh đồ mồ hôi hột.

- Buổi chiều em được nghỉ!- Em cười thơ ngây mà làm anh đau nhói.

Đắn đo một hồi lâu anh mới thật sự lên tiếng :

- Được rồi, mai anh sẽ đưa em đi, có một bệnh viện rất tốt gần nhà.

- Vâng!

Xin em đấy, đừng cười nữa. Anh đang rất đau đầu này. Đáng lẽ ra khi anh nói dối em về việc cái thai thì anh nên nói ... mà nói gì đây!

Đúng, không nói gì cả chỉ cầu hồn khi đã thâm tóm mọi gia tài, nắm thóp được gia đình em. Phải rất đúng. Và giờ thì không thể quay lại rồi.

Nhưng anh, Triệu Tử Lâm luôn có cách.

Tính đến nay cái thai đó chí ít cũng phải 2 tháng vậy nên anh sẽ cho nó thêm 1 tháng nữa. Và sẽ nói lời chúc ngủ ngon với con.

Và anh đã chọn người nhận trọng trách kết thúc lời nói dối này rồi. Tại sao không? Người đàn ông em “yêu” ấy, Hạo Thiên!

Thông báo!

Từ hôm nay mình xin thông báo một việc không quan trọng lắm là vào ngày chủ nhật tuần sau tức 29-3 sẽ có một sự kiện đặc biệt nên mong các bạn chú ý!^^ Trong ngày hôm ấy sẽ có nhiều thay đổi nhé!

Và ngày mai, chủ nhật 22-3 vẫn sẽ ra chap mới.

Và cuối cùng, mình có hai bức hình tự vẽ như lại không tô màu được đẹp lắm nên nhờ các bạn tô hộ, bạn nào to đẹp nhất mình sẽ lấy tên bạn í hoặc tên bạn muốn vào các nhân vật tự chọn.

1. Con trai của Tử Lâm, còn lâu mới xuất hiện.
2. Chị gái của Tử Lâm, sắp xuất hiện rồi, nhân vật phản diện nhé!
3. Em gái của Tử Lâm, siêu cute.
4. Anh trai Tử Lâm, siêu huyền bí.

Toàn của Tử Lâm nhĩ! Vậy thêm một nhân vật quen Minh Ngọc nhé!

5. Anh trai của Minh Ngọc.

Hết! Cảm ơn các bạn đã quan tâm và ủng hộ “Bác sĩ bảo cưới” và bé Thanh

Các bạn quan tâm thì gửi hình ảnh qua facebook Die.love (trang facebook, sẽ khó tìm đấy)nhé! Nhận bài đến hết 28-3-2015

Vd : h/ả :

1. Con trai của Tử Lâm : Bảo Lâm.

Còn đây là hình ảnh :

Cảm ơn nhiều ạ!

40. Chương 37. Em. Buổi Khám Thai Định Kỳ

22-3-2015

Chương 37. Em. Buổi khám thai định kỳ

Sáng hôm nay trong anh có vẻ rất vui. Vậy mà em đã lo lắng anh sẽ thấy khó chịu khi phải đưa em đi khám cái thai không phải con anh. Em xin lỗi.

Ấn sáng xong anh trở em đến gần trường rồi em xuống xe đi bộ một đoạn. Và đó là ý tưởng của em dù sao thì cả anh và em đều không muốn vướng vào những “tín đồn bốc khói”.

Hôm nay lớp em không có tiết của anh nhưng vào cuối tiết thứ 4 Hạo Thiên và Hồng Duyên có chút xích mích. Và hình như cũng có em trong cuộc cãi vã này. Thậm chí Hồng Duyên còn hùng hổ tiến đến trước mặt em và tát cho em một cái bạt tai đau điếng. Nhưng không sao, anh đừng lo. Và em cũng đã cho qua chuyện đó.

Buổi chiều em được nghỉ, và hôm nay anh không có tiết, đợi các bạn đi về hết anh mới đánh xe đến đón.

- Lên đi em!

Anh xuống xe, mở cửa xe và lịch thiệp mời em lên. Nhưng em thấy hơi lạ, tại sao phòng khám lại xa đến vậy? Cuối cùng cũng đến nơi. Nhưng trước khi xuống xe anh bỗng hỏi :

- Em bị ai tát vậy?

Em giật thót tim nhưng vẫn trả lời bởi em biết em không nên giấu :

- Là...
- Anh biết rồi!
- Anh giận sao? Trông anh thật khác.
- Ok, xuống xe nào công chúa!

41. Chương 38. Ổn Và Không Ổn

29-3-2015, siêu sự kiện

Chương 38. Ổn và không ổn

Thế giới này nhỏ bé lắm em ạ. Và thế giới này có một vị thần, vị thần ấy nói em là của anh. Nhưng vị thần ấy cũng nói thêm, đứa con của chúng ta, H, cần phải biến mất. Anh xin lỗi và yêu em nhiều.

Tại phòng khám của bác sĩ Minh

Qua vai khâu kiểm tra, kết quả nhanh đến bất ngờ,

- Thai nhi vẫn mạnh khỏe, nhưng không ngờ cô lại trẻ đến vậy. Ha ha!- Thằng điên đó nói.
- Bất lịch sự- Anh liếc nhìn hắn khi thấy em cúi đầu xấu hổ và hắn cũng biết điều cảm ngay.

Anh đứng lên kéo theo em sau khi mọi thủ tục kết thúc. Và anh đã không quên lườm thằng bác sĩ “dởm” một cái.

- Em có thể ra xe trước không, anh có chuyện muốn nói với bác sĩ Tuấn!
- Vâng!

Em giống như một nàng công chúa bị giam cầm trong tòa lâu đài tăm tối của vua quỷ. Em không thể làm gì ngoài việc nghe lời người khác, điều đó làm anh yêu em nhưng cũng khiến anh thấy thật có lỗi. Anh yêu em!

Anh quay lại phòng khám trước cơn khủng hoảng của bác sĩ Minh mãi. Hắn ta bắt đầu điên lên, quỳ gối cầu xin, khóc lóc tùm lum :

- Đại ca! Em sẽ bỏ nghề, không làm bác sĩ nữa! Đại ca! Em xin anh, tha cho gia đình em!!!

Anh nhăn mày khó chịu :

- Tao nói đừng đến gia đình mày lúc nào! Không thấy tao cũng đang có một gia đình 2 người đầm ấm đấy sao!

42. Chương 39. Trông Anh Giống Côn Đồ Lắm Sao?

29-3-2015, siêu sự kiện(2)

Chương 39. Trông anh giống côn đồ lắm sao?

Thằng bác sĩ này điên thật rồi, anh còn chứ bao giờ nhìn thấy gia đình hắn mà hắn thậm chí còn chưa bao giờ thấy mặt anh cho đến hôm nay.

- Thích thì chiều, tao sẽ tha ày nhưng vì mày vừa làm “vợ” tao buồn nên...
- Em xin đại ca, em van đại ca, em lạy đại ca!

Khổ quá em ơi, anh cũng là bác sĩ mà, mắt mắt bác sĩ quá.

Anh dùng chân đá văng mặt thằng điên này ra xa rồi đi luôn. Sao lại có thể nhu nhược như vậy chứ! Anh đi thẳng xuống bãi đỗ xe và em biết anh thấy gì không?

“Gạo mốc”

Nó đang làm cái quái gì ở đây vậy? Áp mặt vào cửa kính xe cố nhòm vào trong ư và anh biết nó đang cố “tán tỉnh” ai.

- Trò kia, trò đang làm gì trước xe của tôi vậy?- Anh tiến đến như có cái cảm giác gì đó thôi thúc ai bắt một phát vào cái bản mặt “dị thường” của thằng điên này.

- Xe của thầy sao?- Nó quay lại nhìn anh và anh thấy em đang ngồi trong xe nhìn thẳng vào mắt anh.

- Phải đấy, đi đi!

Anh đẩy nó ra một bên và mở cửa xe, cười dịu dàng với em và phóng đi. Biến đi thẳng “Trời đánh”.

43. Chương 40. Sự Giận Dữ

29-3-2015, siêu sự kiện(3)

Chương 40. Sự giận dữ

Trên xe anh chẳng nói gì. Thật đáng sợ, anh chẳng cười cũng chẳng đảo mắt chỉ nhìn thẳng cửa kính trước.

- Em xin lỗi!

Anh quay lại :

- Những lúc như vậy em phải gọi anh chứ! Lúc ấy em như đáng chồn thây ma vậy!

Anh quát lên giận dữ, là tại em :

- Em xin lỗi nhưng em không có số của anh và em cũng đâu có dùng điện thoại!

Anh sững sốt bất ngờ tắt xe vào lề đường, dừng lại :

- Em bao nhiêu tuổi rồi mà không có điện thoại?

- Mẹ em bảo là con gái đang tuổi học hành có điện thoại vào chỉ tổ thêm hư.

Rồi bỗng chốc trông anh như đang suy nghĩ gì lắm, rồi lại trở về với vẻ tức giận :

- Mặc kệ, anh đang giận và anh muốn cho em thấy ai mới là chồng em!

Anh nói xong liền quay đi, nổ máy và phóng xe như bay. Thật đáng sợ.

44. Chương 41. Thừa Nhận

29-3-2015, siêu sự kiện(4)

Chương 41. Thừa nhận

Phải, anh hết giận lâu rồi, tại em đấy, ai cho em cái quyền dễ thương hả! Nhưng anh vẫn muốn nghe một lần chính miệng anh thừa nhận anh là chồng em. Và đây chính là một cơ hội hiếm có mà anh quyết sẽ không bỏ lỡ.

Anh đỗ xe tại một khu mua sắm dành cho các cặp yêu nhau. Và nghe đâu cũng có nhiều kẻ Fa thoát kiếp khổ đày từ đây. Một cơ hội tốt.

Với vẻ ngoài xinh xắn đang yêu như em thì có biết bao chàng trai theo đuổi, đến thẳng đền “Gạo Trời” đó còn phát cuồng lên hướng chỉ đến mấy thằng đàn ông rác rưởi trong đó. Và anh, một tình yêu cháy bỏng,...

Anh kéo em vào với vẻ mặt đánh thép nhằm dọa nạt em. Nhưng trước khi vào đó anh cũng đã chuẩn bị hóa thân ình thành một chàng thư sinh “bó hoa không chặt”. Kính cận dày cộp, đầu tóc bù xù, sách vở kẹp giữa nách và luôn miệng niệm chú : $1 + 1 = 2$, $1 + 2 = 3$,...

- Anh muốn em thừa nhận anh là chồng em

- Nhưng...

Dù không muốn như em vẫn đành bước vào khu mua sắm. Ngay khi em vừa bước vào là có cả tá những thằng con trai nhà giàu đẹp trai vây tới hỏi han, tán tỉnh. Và em cứ thế dùng ánh mắt cầu xin chiếu thẳng vào anh. Nhưng không, anh cần phải nghe thấy nó! Nếu không thì anh sẽ chết mất!

45. Chương 42. “anh Ấy Là Chồng Em”

29-3-2015, siêu sự kiện(5)

Chương 42. “Anh ấy là chồng em”

Lại có thêm vài kẻ đến tán tỉnh em và anh cảm thấy tức, nhưng em đừng nghĩ thế mà anh tha cho em, không bao giờ, tiểu tình yêu! Và anh sẽ không gọi em là tiểu bảo bối đâu, nó làm như thể tình yêu của anh “đồng bộ hóa” như mấy bộ tiểu thuyết ngôn tình khác, em là tiểu tình yêu của anh!

- Anh Lâm!

Em lại nhìn anh van nài rồi, không được đâu em, anh xin lỗi và yêu em nhiều nhiều thật nhiều, nhưng vẫn không, nói đi em!

Nhưng anh lại nảy ra một ý kiến rất “cừ”. Anh đứng lên, điệu bộ xiên xẹo như thể đứng không vững lấp bắp nói, ít ra khi yêu em anh phải sống giả với chính bản thân mình và thật may anh là một diễn viên suất sắc :

- Làm ơn... các anh... để... để cô ấy... yên...

Và lúc ấy có ngay một tên mặt mày hung tợn(thường thôi) xô anh ngã(cổ tình đấy, để em lo lắng ấy mà). Hắn nâng cầm em lên (tao sẽ giết mày) :

- Nó là gì của cưng vậy!

Tại sao em lại dẫn do chứ, sao em lại lo lắng vậy? Why!

- Anh ấy là...(là gì em) là chồng “sắp cưới” của tôi.

Zê! Hoàn hảo! Tuyệt hảo! I love you!

Gọi anh là “chồng yêu” đi nào!

46. Chương 43. Kiss

29-3-2015, siêu sự kiện(6)

Chương 43. Kiss

Thế là đủ, anh đứng lên, nào, anh sẽ cho em thấy, anh “ngầu” thế nào.

Anh vút gộc kính ra một bên, vuốt lại tóc, kê sách vở, anh túm lấy cổ áo thẳng vừa “nâng cầm” em lên và đâm cho nó một cú. Nó ngã vật ra chỉ với một cú chạm nhẹ. Quá thất vọng!

Thế giới này không hề nhỏ nhưng cũng không đủ lớn để em có thể chốn anh quá lâu. Bởi anh yêu em, chỉ mỗi em và duy nhất em.

Anh tiếp thêm vài “chàng”. Cũng lại thất vọng. Bỗng. Em túm lấy áo anh kéo đi thì ra là 3 thằng bảo vệ chạy đến khi thấy xung đột. 3 chúng mày nhớ đấy, tao không tha cho chúng mày đâu! Dám làm tao bốt ngầu trước tiểu tình yêu hả! Tao giết hết chúng mày! Anh yêu em! Lâm Minh Ngọc!

Sau một lúc lâu chạy cũng đã thấm mệt(chỉ em thôi, anh còn khỏe lắm). Em dừng lại, lúc ấy như một cơn gió nồng nàn thoảng qua, xung quanh không có lấy một bóng người, bên trên là cả một bầu trời gọi mây. Em hiện lên bởi vẻ đẹp hiền hòa, dễ thương làm anh say đắm. Em ôm lấy anh, người run run :

- Anh thật quá đáng.

Và anh cũng rất tự nhiên ôm lấy em vỗ về, có thể anh đã hơn quá đáng và làm việc theo cảm xúc nhưng anh không thấy điều này là hoàn toàn xấu.

Và ngay lúc ấy, em ngẩng đầu lên, đôi môi căng mọng của em chạm vào môi anh, một nụ hôn trong sự ngỡ ngàng của em và anh nắm vai trò chủ động.

Một đôi môi làm khuynh đảo thế giới, một nụ hôn làm cả thế giới tan chảy.

Anh yêu em!

Nhưng trước khi đưa em về xe anh phải nhấn cái tin này đã : “ Mày đã thấy thằng nâng cầm vợ tao chưa! Tao thấy rất ngứa mắt về tay của nó, và cả 3 thằng bảo vệ nữa nhưng nhẹ thôi, chúng cũng có công để thế giới tan chảy đấy” – Gửi cho thằng đàn em.

Và (thở dài) đây là tin nhắn thật mà anh nhắn cho thằng đàn em : “die”

Thế thôi!

Anh yêu em.

47. Chương 44. Kế Hoạch Bắt Đầu

29-3-2015, siêu sự kiện(7)

Chương 44. Kế hoạch bắt đầu

Có thể em đang cảm thấy anh thật đáng ghét, nhưng sớm thôi, khi mà em mắc phải lưới tình mà chính em giăng ra. Không thoát được đâu, em!

Anh đưa em về nhà và em vẫn không thèm nhìn mặt anh dù sau nụ hôn nồng ấm đó, đáng yêu chết mất!

- Em vào nhà đi và đừng để ai vào đấy! Anh đi có chút việc!

Em thậm chí còn đi thẳng vào nhà nói có một câu vô cảm : “Anh đi cẩn thận”

Muốn khóc ghê, nhưng giờ thì chưa được, để tình yêu của chúng ta thăng hoa, hạnh phúc hơn thì việc anh cần làm là giản quyết “em bé H”.

Và cũng nên xin lỗi “con” trước, ba xin lỗi “con” nhiều nhiều lắm, nhưng con sẽ lại tồn tại trong bụng mẹ nhanh thôi! “Con” của ba!

Em có muốn biết anh đi gặp ai không? Là đứa con gái khốn nạn đã tát em đấy, nhưng em yên tâm, anh sẽ không làm gì con ả cả, chỉ nói chuyện thôi, về Hạo Thiên.

Anh đã hẹn con ả Hồng Duyên tại một quán café với lí do đó là một buổi “hẹn hò”. Anh đến đó, đến chỗ ngồi mà con ả đang ngồi, ngồi xuống, nở nụ cười sát gái :

- Xin lỗi anh đến muộn!

- Không em vừa mới đến- Cảm ơn em!

Một tên phục vụ tiến đến và anh từ chối gọi bất cứ thứ thức uống nào, vì anh cảm thấy thật ghê tởm khi ngồi uống với kẻ đã đụng vào tiểu tình yêu của anh.

48. Chương 45. Hạo Thiên

29-3-2015, siêu sự kiện(8)

Chương 45. Hạo Thiên

Hồng Duyên, hạng con gái dưới mức bình thường, nhưng em biết không, anh trai của cô ta, kẻ thù của anh.

- Em đã bỏ Hạo Thiên rồi sao?

- Vâng, so với thằng đêú đó thì anh tốt hơn nhiều- Cả hai chúng mày đều cùng một dạng với nhau kia mà, đứng đìu hàng nhau thế chứ!

- Vậy em không nghĩ cần phải trả thù kẻ đã làm em mất mặt sao!

Con ả dõm đánh đứng lên, tiến đến chỗ ngồi của anh, ngồi xuống, thậm chí ả còn dựa đầu vào vai anh :

- Làm thế nào hả anh!- Đừng gọi tao là anh, nghe kinh quá!

- Sao em lại không nhờ anh của em nhỉ, anh của em việc gì mà không thể làm được!

Ả giật mình, ngẩng đầu lên đầy nghi hoặc :

- Làm sao anh biết anh trai em?

- Thì anh em đã từng cứu anh nhưng giờ có nói anh em cũng chẳng nhớ anh là ai đâu!- Anh nói dối trắng trợn.

Anh vuốt tóc con nhỏ này để nó nghe lời dụ dỗ của anh. Và nó đã mắc bẫy, nó ngẩng đầu lên chuẩn bị ột nụ hôn nóng bỏng, mơ đi, anh lẩn tránh :

- Vậy làm thế nào để trả thù Hạo Thiên?

- Tất nhiên là có rồi, đầu tiên em sẽ...

Chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt của thằng “Trời Đánh” lúc đó là anh thấy vui rồi, anh sẽ cho toàn bộ đàn ông trên thế giới này biết em là của anh. Tiểu tình yêu là của Triệu Tử Lâm.

49. Chương 45. Em. Đáng Ghét

29-3-2015, siêu sự kiện(9)

Chương 45. Em. Đáng ghét

Anh thật đáng ghét, không ngờ chỉ vì một thú vui nhất thời mà làm em khóc. Em khác rồi đấy, không yêu đuối nữa đâu, em cần mạnh mẽ để bảo vệ con của em trước anh. Giờ thì chiến tranh lạnh nhé!

Anh về vào lúc hơn 6 giờ tối trong khi em đang nấu ăn. Đừng có mơ em mở cửa. Và anh có chìa khóa mà, nhà anh mà.

- Anh về rồi nè!

Anh cười toe tóe trong lúc dựa lưng vào tủ lạnh, thấy mà ghét!

- Mừng anh về.- Giọng lạnh tanh, cho thừa, em ghét anh.

- Còn giận hả? Anh xin lỗi rồi mà, anh yêu em đến thế mà em không hiểu sao?

Đừng có hồng, em không tha thứ đâu, anh thật đáng ghét. Em không nói lấy một lời tiếp tục nữa.

Nhưng có vẻ như anh không chịu từ bỏ ý định “nịnh bợ”.

- Em có cảm nhận trái tim em đang loạn nhịp vì anh không?

Anh thật ngờ ngẩn, em không có mắc lừa đâu :

- Em lại không thấy vậy?

- Vậy là em sẽ không thấy trái tim anh đang rỉ máu vì em rồi!

Giọng anh buồn quá, đáng ghét. Em chỉ còn biết dừng tay và đến bên trái tim anh thôi, vòng tay của anh thật ấm áp. Anh đang khiến trái tim em lỗi nhịp thì có.

50. Chương 46. Anh Đã Từng Nhưng Chưa Thế

29-3-2015, siêu sự kiện(10)

Chương 46. Anh đã từng nhưng chưa thế

Anh đã từng thích một cô gái nhưng đó không phải tình yêu, anh đã từng từ chối bao người tình và anh chưa từng yêu ai như em, một thứ tình yêu đúng nghĩa

Hôm qua, lần đầu tiên anh thấy em giận, nhưng anh lại thích thấy em giận, trông rất đáng yêu, cứng lắm cơ.

Những tia nắng đầu tiên của một ngày mới bắt đầu chậm chậm. Sau cơn hoảng vụ zombie Gạo và cái mi đầu tiên tuyệt vời giờ chắc anh chỉ còn mong chờ kế hoạch cái thai thành công mỹ mãn. Sau đó anh sẽ đền bù cho em một cái thai mới! Chịu không! Chịu liền ấy chứ!

Sáng sớm hôm sau.

Sau nụ “mi” đó em vẫn không chịu chuyển về phòng chúng ta. Thế là giấc mơ nụ hôn chào buổi sáng của anh hồng bét.

Anh uể oải xuống nhà và anh luôn biết, em đang ở trong bếp. Mùi thơm phức của tô phở lan tỏa khắp phòng. Nhưng hôm nay anh sẽ không ăn sáng. Anh đang rất háo hức để trường để xem kế hoạch của mình thế nào.

Nhưng em quá mạnh. Anh vẫn phải ăn tô phở đó. Anh đưa em đến trường, không đỗ lại nơi nào xa xa trường cả, phóng thẳng vào luôn.

Với “quyền lực” mà anh có thì việc đẩy tiết đại số lên đầu chỉ là chuyện con kiến.

Và em biết không, không thể tin được, thằng zombie Gạo đó, nó, đang cười hạnh phúc, nhìn mà tếu!

Kế hoạch của anh đã thành công một nửa rồi đấy!

51. Chương 47. Em. Kì lạ

29-3-2015, siêu sự kiện(11)

Chương 47. Em. Kì lạ

Không phải là em có ý gì đâu đó, không phải em để ý đến cậu ấy đâu nhé! Đừng ghen mà!

Nhưng làm sao đây, Hạo Thiên trông thật khác, cậu ấy cứ ngồi tự kỉ một mình chốc chốc đầu lại bay theo mây ngàn rồi cười cười.

Cuối cùng thì cậu ấy trở nên ngộ ngẩn suốt mấy ngày liền, đến trễ về sớm. Nhưng cậu ấy luôn vui vẻ. Và không còn làm phiền em nữa.

Kì lạ

Nhưng hôm nay Hạo Thiên lại chủ động nói chuyện với em sau chuỗi ngày “cách mặt”. Và em cũng đang có tâm trạng khó chịu sao ấy khi mà Hồng Duyên cứ bám lấy anh mà anh cũng chẳng buồn giải thích hay kháng cự. Đáng ghét!

- Minh Ngọc! Cho mình xin lỗi vì đã xử sự như thế với cậu bao lâu nay nhé!

Tử tế đến bất ngờ :

- Mình không để ý đâu!

Hạo Thiên ngồi xuống cạnh em :

- Vậy bạn có thể đi chọn đồ với mình không? Làm ơn đấy!

Kì lạ

52. Chương 48. Anh Tưởng Mình Thắng Rồi Chứ!

29-3-2015, siêu sự kiện(12)

Chương 48. Anh tưởng mình thắng rồi chứ!

Hôm nay, lại một chủ nhật “không” như ý. Điên nhất là tối qua em thông báo sẽ bỏ ra cả buổi chủ nhật để đi chơi với thằng trời đánh “Khờ Khạo”. Hâm hơn thế là vì kế hoạch “baby” mà anh không thể giết thẳng lời đó bây giờ được.

Điên mất thôi.

Anh yêu em nhưng mà chuyện này không tha thứ được. Chỉ cần thêm 1 cuộc hẹn nữa thôi. Anh sẽ... Anh sẽ...(bí mật).

Dù sao anh cũng chẳng thể tin tưởng vào cái bản mặt “xấu xí” của thằng nhãi đó được. Vậy nên anh đã “thân chinh” “giám sát” cuộc hẹn “không đúng nghĩa” này.

Trên bầu trời có hàng ngàn hàng vạn ngôi sao nhưng em dù có căng mắt tìm anh trong đồng sao bằng bạc đó thì cũng chỉ thêm nhói đau thôi. Anh là vầng trăng sáng “hiền hòa”, “nhân từ” và yêu em bất kể ngày đêm. Còn em, không phải là những vì sao xa xôi. Em chỉ đơn giản là hành tinh màu xanh dần chuyển xám mà anh đang ngày ngày nhảy điệu “xoay tròn”. Bởi cái lẽ vòng tròn đó mà anh và em không thể tách rời.

Và một khi em để vầng trăng thuần khiết này ra xa anh thì sẽ kéo theo hàng vạn ngôi sao sáng chói trên bầu trời đêm đi theo để em chỉ còn thấy mặt trời, ban ngày và cảm nhận mình đã đánh mất trái tim nhỏ bé vào ánh trăng nhạt nhòa phía màn đêm lạnh lẽo.

Anh yêu em hơn tất cả những thứ phù du trên đời, nhiều hơn tất cả những lời lẽ hiện hữu nơi nơi. Yêu em hơn cả làn không khí dịu nhẹ. Yêu em đến nỗi những cánh rừng xanh cũng phải nghiêng mình.

53. Chương 49. Em. Khó Hơn Em Nghĩ

29-3-2015, siêu sự kiện(13)

Chương 49. Em. Khó hơn em nghĩ

Đúng như lời hứa với Hạo Thiên, em đến chỗ hẹn tại trạm xe buýt. Thật sự là việc xin phép anh làm em cảm thấy thật ngọt ngào. Có thứ gì đó trong em mách bảo anh sẽ làm bất cứ điều gì em muốn dù nó có điên rồ thế nào đi chăng nữa. Và điều đó lại càng khiến em thấy mình thật xấu xa.

Thôi, bỏ qua một bên, hôm nay em sẽ trở thành bạn tốt của Hạo Thiên.

Cậu ấy rất đúng giờ, 8 giờ sáng đã có mặt để đón em và cậu ấy luôn thắc mắc tại sao không để cậu ấy đến nhà đón. Thật khó giải thích.

Hạo Thiên đưa em đến trung tâm mua sắm nghe đâu tính mua quà tặng người yêu nhân dịp này em tính mua tặng anh một cái gì đó.

Tại cửa hàng trang sức, thú thật Hạo Thiên đã có một sự lựa chọn sai lầm khi nhờ em chọn quà hộ. Em không có khiếu thẩm mỹ giống như các cô gái khác đối với em cái nào cũng giống cái nào cả. Khó ghê!

- Minh Ngọc chọn được cái nào chưa?- Hạo Thiên hỏi em.
- Minh chắc là chưa, mình không có khiếu về mấy cái này, xin lỗi nhé!
- Thì mình cũng có đâu!- Cậu ấy cười.

54. Chương 50. Em. Món Quà Tuyệt Nhất.

29-3-2015, siêu sự kiện(14)

Chương 50. Em. Món quà tuyệt nhất.

Theo em phỏng đoán trước đây anh là một bác sĩ sau đó đổi nghề làm giáo viên nên chắc là anh thích sách lắm. Em cũng thích sách, vậy nên em đã quyết định sau khi chọn quà cho Hạo Thiên xong em sẽ ghé qua hiệu sách và chọn cho anh một quyển.

Nhưng mọi chuyện sẽ không suôn sẻ như vậy khi mà người cậu ấy yêu lại rất mạnh mẽ và có chút tàn bạo. Thật khó hiểu, làm sao cậu ấy có thể yêu một cô gái như vậy nhỉ. Em không cso ý phê phán về tính cách

của các bạn gái khác nhưng em cũng khá bất ngờ về cách cậu ấy “yêu nhanh” thế nào. Và em cũng chưa yêu bao giờ em cũng không chắc lắm.

Và cuối cùng tụi em mất hơn 2 giờ đồng hồ lẫn quần trong khu mua sắm. Luôn là những tiếng thở dài. Nhưng cuối cùng Hạo Thiên cũng chọn cho người yêu một món đồ. Món đồ đó đơn giản chỉ là một chiếc hộp gỗ nhỏ có ổ khóa với những hoa văn bên ngoài hết sức tinh xảo và có thêm một ổ khóa. Cậu ấy thậm chí còn viết gì đó vào một tờ giấy rồi bí mật để vào chiếc hộp, khóa lại, em cũng tình cờ nhìn thấy thôi. Thật đấy!

- Bạn nên cẩn thận với hấn!- Hạo Thiên có chút khó chịu khi em nhắc đến ý định vào hiệu sách mua sách tặng anh.

- Anh ấy cũng tốt lắm mà.- Em phân giải.

- Thôi đi, mình và hấn đều là đàn ông nên mình biết...

- Biết gì vậy?- Em tò mò.

55. Chương Đặc Biệt : Happy Birthday

29-3-2015, siêu sự kiện(15)

Chương đặc biệt : Happy birthday

Có thể anh đã quên điều gì đó, điều rất quan trọng. Là gì nhỉ? Anh đang ở trụ sở, nơi làm việc thật sự của anh. Tại sao em lại không biết nơi này ư? Đơn giản thôi, đây là một nơi bí ẩn mà anh sẽ không bao giờ cho em biết, một khi em biết tất cả về anh. Em sẽ chỉ còn cảm giác sợ hãi mà thôi. Nên xin em đừng biết gì hết.

- Này, hôm nay có gì đặc biệt không?!- Anh hỏi thẳng đàn em đang làm việc gần nơi anh ngồi và em biết không, thẳng thắn này thậm chí còn cười tủm tỉm khi nói :

- Đại ca đúng là, muốn thì nói thẳng đi!

Đúng là điên mất thôi, anh tức tối cầm khẩu súng trên bàn chìa thẳng vào nó :

- Mày thích đùa không!

- Em xin lỗi- Rất thành thật

Nhưng nó làm anh nhớ đến, nhớ đến rằng hôm nay là ngày sinh của em, 29- 3, tại sao anh lại không nhớ ra chứ!

- Thằng kia, mày mau chuẩn bị mọi thứ để tao và vợ có một bữa tiệc sinh nhật “nổ” nhất quả đất!

Thằng này nó điên hay sao ấy em ạ, hâm thật rồi, thậm chí nói còn đơ mặt ra nói :

- Nhưng đại ca đã hứa sẽ tham dự buổi sinh nhật của Lam Thanh Thanh mà, đại ca còn chuẩn bị rất nhiều quà mà!

- Hoãn tất, kệ bà già Lam đó, giờ vợ tao là nhất!

- Có nghĩa là...- Thằng điên này ngập ngừng không nói tiếp làm anh phát bực, nó không hiểu là anh đang vội đến bên em sao, có ngày anh cho nó lẳng 10 viên đạn trong đầu.

- Gì là gì?! Tao bắt mày đấy!

- Thì hôm nay là 29-3, ngày sinh nhật của Lam Thanh Thanh, của Đại ca, của tiểu thư Lâm Minh Ngọc mà nghe đâu cũng là ngày sinh của Die, J.one, ...

Tại em hết đây! Tại em cứ ở trong tâm trí anh cả ngày lẫn đêm, làm anh chỉ nghĩ đến em, mỗi em và duy nhất em. Anh thậm chí còn quên luôn một việc đáng xấu hổ là Lam Thanh Thanh thích lấy ngày sinh của chính mình làm ngày cho các nhận vật chính của từng chuyện con nhỏ đó viết. Và anh, em đều nằm trong số đó, đúng là địa ngục, thôi thì chúng ta sẽ cũng đi chúc mừng “mẹ hai” tròn 15 tuổi vậy. Anh yêu em!

*

Vâng, mình đã vừa đủ 15 tuổi, mình làm thế này không để khoe khang bất cứ cái gì, thứ gì, chỉ là năm nay, một sự kiện lớn như vậy mà mình không làm nên lên đây làm cho nó máu.

Hãy chúc mừng sinh nhật mình nhé!

56. Chương 51. Em. Thế Giới Nhỏ Và Có Chồng Em

Chương 51. Em. Thế giới nhỏ và có chồng em

Hạo Thiên vẫn tiếp tục đánh trống lảng mà không trả lời câu hỏi của em. Nó làm em cảm thấy thật sự khó chịu. Nhưng với cách đánh trống lảng của cậu ấy càng làm em thấy bối rối.

- Cậu và hắn quen nhau hả!

Thú thực là em không muốn nói dối, nhưng đôi khi ta cần phải bỏ qua vài điều.

- Anh ấy nói khi nào mình đủ tuổi anh ấy sẽ cưới mình!

- (cậu ấy sưng sốt) Minh Ngọc ơi! Cậu điên rồi! Hắn ta chỉ đang lợi dụng cậu mà thôi!

- Mình thì có gì mà lợi dụng- Em ngơ ngác.

Hạo Thiên lại vò đầu :

- Điên mất thôi, cậu ngốc thì cũng ngốc vừa vừa thôi chứ!

- Mình xin lỗi- Em có chút buồn.

- Rồi rồi, mình xin lỗi được chưa!- Cậu ấy vội vã về em.

Cậu ấy thở dài ngao ngán nhưng vẫn cố động viên em. Có thể bây giờ chúng em đã chính thức trở thành bạn của nhau.

Thông báo :

Theo đúng như các bạn mong muốn, truyện sẽ được đăng nhiều chương trong 1 tuần hơn

57. Chương 52.em. Một Người Lạ Mặt

1-4-2015

Chương 52.Em. Một người lạ mặt

Cậu ấy mới em đi ăn kem trước khi đến hiệu sách nhưng trông ấy chẳng có gì vui vẻ khi em nhắc đến anh cả.

Trong quán café kem gần tiệm trà sữa, Hạo Thiên kiếm cho em một nơi gần cửa kính có thể nhìn ra bên ngoài. Trong lúc cậu ấy đi lấy thứ gì đó em bỗng nhìn thấy một chàng chạc tuổi anh, bỗng chốc em nghĩ đó là anh. Em bị sao vậy.

Nhưng đó không phải anh bởi chàng trai đó tiến đến cửa kính nơi mà em đang ngồi bên trong, với ánh mắt giận dữ đó anh ta nhìn em rồi lại liếc nhìn nơi nào đó xa xăm. Cuối cùng anh ta cũng đi khỏi trước khi Hạo Thiên trở về ghế ngồi. Em cũng không nghĩ rằng mình nên kể về người con trai đó cho cậu ấy nghe.

Sau khi thưởng thức món kem mát lạnh Hạo Thiên đưa em đến hiệu sách và để em chọn. Hôm nay trông cậu ấy rất vui, chắc là sắp được gặp người yêu nên mới thế. Cảm giác yêu ai đó nó thế nào nhỉ?

Góc Lảm nhảm :

Mình sẽ đăng mỗi tuần khoảng 3-4 chương hoặc nhiều hơn nhưng nếu không kịp viết để đăng thì phải dừng lại ít lâu, thông cảm nhé!

58. Chương 53. Lại Đẩy Nhanh Tiến Độ Nữa Rồi.

3-4-2015

Chương 53. Lại đẩy nhanh tiến độ nữa rồi.

Ngay khi thăng thiên Vu Chính đứng phía bên ngoài tấm kính bên trong là em là anh biết ngay kế hoạch baby sắp thành công rồi. Còn hơn cả mong đợi ấy chứ!

Kiểu như thế đấy, giờ thì cuộc đi chơi kết thúc, anh bước vào hiệu sách sau em khoảng 10 phút và anh đã bị chặn đứng bởi thằng lỏi con đó, tên là gì nhỉ, Rạo?... kệ đi.

- Tôi biết là anh đang lợi dụng Minh Ngọc, khôn hồn thì dừng lại đi!

Đây sẽ là cơ hội tốt để đâm vào mặt thằng điên này nhưng không, hôm nay nó sẽ lãnh đủ bởi một người khác.

- Thân cậu còn lo chưa xong đấy!

- Không cần ông nhắc!

“ Ông”, nó đang dìm hàng anh đấy, anh còn trẻ lắm, trẻ kinh hồn luôn, 20 chứ mấy! Nó đang đụng vào nỗi đau của anh. Dám nói anh là ông già đi mấy bay có nữ tiếp viên trẻ đấy! Nó vu khống! Anh sẽ kiện nó ra tòa. Nhưng không phải hôm nay, anh đá thằng lỏi con này ra khỏi hiệu sách.

Trông em kìa, Lâm Minh Ngọc, xin em đấy, đừng làm trái tim anh thêm lồi nhịp nữa, xin em, tiểu tình yêu!

Một tay dựa vào kệ sách một tay nâng nhẹ mái tóc em. Và em cũng ngạc nhiên quay đầu lên làm ánh mắt của hai ta chạm nhau, mặt em đỏ ửng, vội quay đi.

- Công chúa, nàng đang làm gì vậy!

Thông báo :

Có thể nhiều bạn theo dõi trên thắc mắc tại sao truyện lại nằm trong thể loại “Truyện Gay”, đơn giản thôi, bạn thấy Hạo Thiên chứ, bé thụ đấy, mà phải nói là siêu thụ luôn. Còn ai là công ư! Tất nhiên là chàng trai khó chịu lạ hoặc mà “anh” nhắc trong chương 52 đấy.

Vì không đủ tuổi nên mình không đủ can đảm viết những cảnh “nhạy cảm” đâu. Nhưng mình hứa chỉ cần đọc những cảnh ôm thôi là các “Hủ nữ” mất máu. Và vì không muốn đi tù nên mình cũng chẳng rảnh mà viết mấy cái “kịch bản” thiếu máu đâu.

Thêm nữa, trẻ con bây giờ biết nhiều thứ lắm, nhưng không vì thế mà mình hư hỏng đâu nhé. Còn nếu bạn nào không chịu được thể loại : “Tình yêu xuất phát từ trái tim chứ không sinh ra theo quy luật hai giới của ông trời” Thì...

MONG CÁC BẠN NGỪNG ĐỌC TRUYỆN! CẢM ƠN NHÉ!

Thế là mình mất khá nhiều “bạn truyện” rồi đấy, tại mày thôi, con bạn họ Bản tên Thân!

Thêm chút nữa, những bạn chưa thoát truyện : Mình yêu các bạn nhiều!

59. Chương 54. Hoàn Hảo

5-4-2015

Chương 54. Hoàn hảo

Tên “lang thang” đã bị đuổi đi, giờ trong hiệu sách chỉ còn anh và em(không tính tên đầu hói coi tiện). Một khung cảnh lãng mạn để có một nụ “mì”. Nhưng nếu như để anh làm người chủ động lần nữa thì,... thì buồn lắm đấy, có thể là còn sớm nhưng anh đang sợ, nếu không phải hôm nay hay ngày mai hoặc bao ngày khác có thể em sẽ biết được cái bí mật “nhỏ như con kiến” động trời giữa anh và “con chúng ta”.

- Anh thấy món quà tuyệt nhất là em đấy!

Em đỏ ửng, người mềm nhũn cứ thế này thì anh ôm em mất. Và em đã rất rất cố gắng khi mà nhón gót chân lên để đôi môi hồng nhỏ bé của em chạm vào cằm anh. Hơi thất vọng đấy nhé! Tiểu tình yêu!

Anh không thể, không thể nữa rồi, anh đã để cảm xúc làm chủ tâm trí, anh cúi đầu, để môi mình chạm vào môi em, một đôi môi mát lạnh, hiền hòa và ngây thơ.

Tình yêu của anh dành cho em, Lâm Minh Ngọc, thứ tình cảm chỉ dành riêng cho em, nó nồng nàn và nóng bỏng hơn cả mặt trời nhưng cũng rất hiền hòa, tươi mát như anh trắng. Chắc cả đời này anh chỉ có thể nói yêu một người là em. Người đã, đang và sẽ mãi yêu em.

60. Chương 55. Em. Hạo Thiên Lạ Quá

7-4-2015

Chương 55. Em. Hạo Thiên lạ quá

Sau cái...(là cái kiss thứ 2) đó em đã không giận dữ, em cảm thấy nó khá ổn. Nhưng từ hôm ấy, hôm đi chọn quà cho người yêu của Hạo Thiên ấy, em không hề thấy cậu ấy đến trường và tính đến nay đã 5 ngày. Các giáo viên đã bắt đầu lo lắng về sự “mất tích” của Hạo Thiên.

Nhưng cuối cùng mọi thứ cũng bắt đầu ổn thỏa. Vào hôm thứ 7, Hạo Thiên đã đến lớp, nhưng biết sao đây, cậu ấy trông như vừa ẩu đả với một đám người nào đó, toàn thân cậu ấy chỉ chút những vết thâm tím. Thậm chí trong giờ học cậu ấy còn trông rất mệt mỏi và còn ngất nữa. Sau khi thầy Minh đưa cậu ấy đến phòng y tế thì cậu ấy xin phép về luôn.

Rồi cứ thế, mai nghỉ một đi học, em hỏi vì sao thì Hạo Thiên lúc nào cũng không nói gì hoặc giả vờ làm gì đó.

Và tình trạng này đã âm ỉ suốt một tháng qua. Vì không thể nhìn cảnh này lâu hơn được nên em đã đến tìm anh nói truyện ngay trong giờ giải lao giữa tiết 1 và tiết 2.

Phòng hiệu trưởng, anh nói nơi này rất an toàn vì hiệu trưởng giao cho anh chìa khóa và đi công chuyện đến thứ 3 tuần sau mới về.

- Hạo Thiên sao ấy, cậu ấy lúc nào cũng đến lớp với bộ dạng tàn tạ sơ xác, tinh thần cũng suy nhược hẳn.

Nhưng khi em đang thực sự nghiêm túc thì anh lại rất bốn cọt :

- Em lo lắng cho Hạo Thiên quá rồi đấy, em không thấy anh đang ghen sao!

- Anh thôi đi, đây không phải lúc đùa đâu!

Anh bỗng trở nên lạnh lùng kèm theo chút buồn, anh tiến lại gần, thì thầm :

- Em nghĩ anh đùa sao? Không hề, anh đang cảm nhận được thứ khó chịu này trong tim đấy, nó không đau nhưng đang dần thất lạc và khi anh nghĩ đến cảnh đó thì tim anh lại đau, anh thấy có lỗi, có lỗi nhiều lắm!

“Cảnh đó” là gì vậy anh, nhưng đây không phải lo trước mắt, bây giờ là chuyện của Hạo Thiên, có khi mai cậu ấy sẽ chết ấy chứ. Nhưng anh đã không để em nói lấy một từ :

- Hạo Thiên ư? Tất nhiên, sao em không nghĩ rằng thằng điên đó đánh bị BẠO HÀNH nhỉ!

61. Chương 56. Kế Hoạch Đã Kết Thúc Đem Theo Nỗi Đau Mãi Không Phai Trong Anh

9-4-2015, ^<^ “chuyện=”” sắp=”” đến=”” hồi=”” gay=”” cần=”” rồi=””>

Ứng hộ mình nhieu nào!!!

Chương 56. Kế hoạch đã kết thúc đem theo nỗi đau mãi không phai trong anh

Đây là chuyện nhất định phải đến, có thể anh sẽ hối hận, có thể anh sẽ đau, có thể anh sẽ chết nếu như em-trái tim của anh...

Sau khi cuộc trò chuyện giữa hai chúng ta kết thúc em đã kiên quyết đòi nói chuyện riêng với Hạo Thiên. Và anh sẽ làm mọi thứ để kế hoạch của mình thành công, cho dù nó đem đến bao nhiêu bất chắc.

Em hẹn gặp thằng đó ngay gần cầu thang lên xuống vắng vẻ ở khu nhà cũ. Em đã làm đúng và cũng làm sai.

- Mình xin cậu đấy đừng hỏi thêm gì nữa!

Trong thang này trông cũng buồn buồn đấy chứ, có khi bị đánh nhiều quá nên sinh trầm cảm.

- Mình cũng biết rồi đấy nhé, rõ ràng là cậu đang bị bạo hành gia đình mà tại sao không nói chứ!

Em đúng là rất cứng cỏi, đúng như anh nghĩ, anh yêu em từ cái nhìn đầu tiên. Và thằng đáng ghét này thì như bị nắm thóp ấy, làm sao ta biết hả? Chính ta giúp người như vậy mà!

- Bạn cứ mặc mình đi!- Thằng hâm đó dám quay đi trước mắt em sao, gan mày to đấy!

- Cậu phải nghe mình!- Em khẩn khoản.

Bỏ ra, bỏ tay em ra, ai cho phép em, vợ của anh, nắm lấy cổ tay của thằng Khờ Khạo người dưng này chứ!

Và em đã thấy chưa, nó hất tay em ra và em trượt chân ngã xuống cầu thang, lăn lóc rồi cuối cùng đập mạnh vào nền gạch cứng nhắc, máu em chảy nhễ nhại trên sàn.

Anh xin lỗi, tất cả là lỗi của anh và anh cũng không hề chối từ sự thật đó.

Anh chạy đến đỡ em dậy nhưng em đã bất tỉnh, anh giận dữ liếc nhìn lên cơ thể cứng đờ và đôi mắt sợ hãi của thằng điên đó.

62. Chương 57. Em. Mỗi Đau Mà Em Phải Nhận

12-4-2015

Chương 57. Em. Mỗi đau mà em phải nhận

Toàn thân em mềm nhũn không thể cử động nổi. Và bỗng trong tình cảnh này em lại nhớ đến anh, chỉ anh thôi. Em đau quá, nhức quá, mệt lắm. Em ghét cái cảm giác này này.

Xung quanh em, toàn một màu trắng xóa, em biết đây là một phòng bệnh trong bệnh viện và em cũng biết cái mùi này là mùi đặc trưng của bệnh viện.

Và em cũng thấy anh, đôi mắt buồn quá, có sao đây chứ, em chỉ ngã cầu thang thôi mà.

- Anh!- Em gọi.

Nhưng anh vẫn im lặng không nói gì cũng chẳng nhúc nhích dù đôi hàng mi của anh có chút nheo lại. Anh đang lam em sợ đấy. Em bắt đầu cảm thấy rưng rưng.

- Anh Lâm!- Em lại tiếp tục gọi anh trong nỗi lo sợ, sợ anh sẽ lại im lặng.

Nhưng không, anh quay lại nhìn em, anh trông thật buồn.

- Anh xin lỗi.

Anh thật sự đã làm em sợ rồi đấy, xin anh, đừng đùa nữa. Và anh tiến đến giường, cúi xuống, anh hôn lên trán em, nhẹ nhàng.

- Đứa bé đã không còn nữa, anh rất tiếc!

Thật tàn nhẫn

63. Chương 58. Anh Sẽ Thấy Mình Thật Tội Tội

14- 4- 2015

Chương 58. Anh sẽ thấy mình thật tội tội

Anh biết em đang vô cùng đau khổ và anh cũng vậy, dẫu biết cái thai là điều tất yếu nhưng em phải hiểu. Hiểu rằng nếu có biến nó thành thật thì em cũng sẽ nhận ra nó ở trong bụng em những 11 tháng 10 ngày.

Đứa trẻ đó, con chúng ta, anh đã đem đứa trẻ đó đến với em bằng một lời nói dối ngu ngốc và anh kết thúc nó bằng một lời nói dối khác. Nhưng tình yêu của anh dành cho em không quá buồn như những lời anh nói.

Chỉ ít, anh đã giải thoát cho em và cả anh về đứa con không tên, không tuổi. Nhưng khi anh nhìn thấy em bây giờ anh lại thật hối hận, thứ cảm giác mà anh vẫn chưa sẵn sàng đón nhận.

Phải, anh đã từng nghĩ nó tốt cho hai ta và anh bây giờ vẫn nghĩ như vậy, anh xin lỗi em nhiều.

Trong bệnh viện, nơi em đang nằm im lìm với hai hàng mi ướt thấm. Em không nói, không cười thậm chí hơi thở còn có chút khó khăn.

Anh thật tội!

Và anh đã không thể chịu đựng thêm được nữa, nhìn em như thế này ư! Thà anh chết còn hơn!

- Anh xin em! Anh xin em đấy, anh biết là em đang rất buồn nhưng cái gì đã qua thì cứ để nó qua nín kẻo làm gì cho thêm đau khổ!

Nhưng em hững hờ :

- Bởi vì Tiểu Lâm không phải con anh nên anh mới không thấy gì đúng không! Em sẽ chết mất!

Em thậm chí còn đặt tên cho “đứa trẻ” đó. Em nghĩ anh vô cảm sao? Em nhầm rồi, anh, Triệu Tử Lâm đang chết lặng bởi thứ âm thanh răng rắc của con tim. Nó đau như trái tim em đau vậy.

Góc lẩm nhẩm

Lâu rồi không có cái góc này nhỉ, nói chung là vì sắp đến đoạn gay cấn của truyện và tất nhiên là còn nhiều đoạn còn gay cấn hơn nữa, nhưng sức mình có hạn, mình thì nghỉ viết được tầm tháng rồi, trong mấy ngày mạng dở chứng mình viết liên tù tì đến tận chương 70 rồi, từ từ nhé, sắp có rồi, cmt ủng hộ mình nhé, thấy nhiều người quan tâm mình cũng vui vui mà. ^^

64. Chương 59. Thăng Khốn Là Anh

19-4-2015

Chương 59. Thăng khốn là anh

Em bị như thế này là lỗi một phần của thằng Hạo Thiên đó nhưng đến tận ngày hôm nay nó mới dám vác mặt đến đây khi mà em đã ở trong này 1 tuần. Tất nhiên là mắt thăng điên này xưng húp và vẫn còn những vết thâm tím như vừa bị đánh xong trên cơ thể.

Thực chất nó chỉ dám thập thò ngoài hành lang cách đó vài phòng bệnh. Và anh đã không ngần ngại tiến đến và nó cũng không dám chạy đi, nó đứng yên, sợ hãi, có thể là nó nghĩ anh sẽ nói cho nó về tình trạng sức khỏe của em. Được thôi, anh sẽ nói và nói luôn phần Tiểu Lâm.

- Minh Ngọc thế nào rồi “thầy”?

“Thầy” sao, nhưng anh không có tâm trạng để đùa giỡn lúc này. Và thế là anh gất lên :

- Ổn hết cả rồi(nghe đến đây nó liền thở phào nhẹ nhõm nhưng dừng hòng, tao sẽ cho mày cái cảm giác hồi hận cả đời), tất cả đều ổn trừ việc em ấy bị sẩy thai...

Và anh biết, nó sẽ có cái cảm giác gì, tốt thôi, tất cả đều đau, và cả anh và nó đều là lũ khốn.

65. Chương 60. Điều Gì Đến Đều Sẽ Đến

26-4-2015

Chương 60. Điều gì đến đều sẽ đến

Cả thế giới này đang dừng lại, một cái chết lặng vô hình. Anh chỉ là ánh trăng còn em là một khối cầu lơ lửng giữa thiên hà. Anh là của em và em cũng là của anh. Có nghĩa là chúng ta có một liên kết vô hình vậy nên xin em đừng nghĩ rằng chỉ mình em đau. Anh cũng vậy mà!

Và khi thấy em không có chuyển biến tốt có nghĩa là em nghĩ không còn gì để lưu luyến. Vậy anh sẽ cho em thấy, người mà có cả trái tim em đang ở nơi đâu.

Đêm nay, khi em đã thiết ngủ, anh vẫn như mọi khi, ngủ gục nửa người trên giường còn phần dưới ngồi trên một chiếc ghế. Đầu anh chạm nhẹ vào gối em thìn thít.

Lúc đó anh cam đoan là mình chưa ngủ, làm sao có thể ngủ được khi mà em đang không ngừng làm trái tim anh rỉ máu.

Em sẽ biết, một phần nhỏ thôi, một phần nhỏ nhưng quan trọng. Đó là anh sẽ chết nếu em biến mất khỏi cuộc đời anh và một khi anh chết anh sẽ đem theo em.

Sẽ có lúc những cặp tình nhân sẽ nói câu này : “Nếu Triều Tử Lâm không còn yêu Lâm Minh Ngọc thì tình yêu của chúng ta cũng sẽ kết thúc”.

Góc lảm nhảm

Trước tiên là mong các bạn thông cảm, truyện ra hơi chậm. Nhưng nếu bạn thật sự thích truyện thì đợi đến tháng 6 nhé!!!^^

Thân nhiều!

66. Chương 61. Em. Một Sự Sắp Đặt Hoàn Hảo

28-4-2015

Chương 61. Em. Một sự sắp đặt hoàn hảo

Màn đêm đem đến một thứ gì đó âm lạnh, não nề và bứt rứt khó tả. Em cảm thấy thật sự mệt mỏi. Em đã dành quá nhiều tình cảm cho Tiểu Lâm, quá nhiều, nhiều đến mức khi rời tay em lại thấy cơ thể mình như bị xé nhỏ. Thật đau đớn!

Em tỉnh dậy lúc nửa đêm khi mà có một chú chim non bay lạc vào phòng qua khe cửa sổ rồi nhanh chóng thoát ra.

Trước ánh trăng huyền diệu lấp lánh qua khe lá, em lại thấy anh hiện lên ấm áp như thế nào.

Nhưng không còn là vẻ dịu dàng trên khuôn mặt anh nữa mà đó là máu. Máu ở khắp nơi, thật đáng sợ. Em vội lay anh dậy, làm ơn, em xin anh!

Và anh đã tỉnh nhưng trong đôi mắt có sự mơ hồ mông lung. Anh giơ bàn tay lấm lem máu tươi và cũng là khởi nguồn của vết thương, cổ tay anh rỉ máu, anh tự tử!

- Em thấy sao, có đau không? Vì em đây, anh đau đến mức chỉ muốn chết đi thôi!

Em biết anh ám chỉ điều gì, em khóc, em biết em như vậy làm anh đau nhưng sao anh lại phải đau kia chứ, em có là gì đâu.

Góc lảm nhảm

Cả nhà! Cả nhà được nghỉ chưa? Bé được nghỉ rồi đây! Nhân dịp “nghỉ nhiều” bé tặng cả nhà 1 chương đặc biệt viết lâu ơ là lâu rồi. Và thêm một bộ truyện mới còn lâu mới ra chương tiếp theo.

” Ả TIỆN TÌ, TRẦM CHẾT MẮT”, nghe hay không, đón đọc ở nhé!

67. Đặc Biệt Chương 1. Đứa Con H Của Tiểu Thư Họ Lâm

Đặc biệt

Chương 1. Đứa con H của tiểu thư họ Lâm

“Lâm Minh Ngọc, cô đã có thai!” Tên bác sĩ tuần tú với nụ cười sắc sảo ấy cầm tờ hồ sơ và thông báo cho cô gái với cái giọng thản nhiên. Trong căn phòng khám bình thường phát ra một âm thanh vô cùng bình

thường: “Bộp”, bà Nhung, mẹ của cô vô thức đánh rơi chiếc túi hàng hiệu xuống đất và đứng hình trong khoảng 2 phút rồi mới cất tiếng phản đối “Có thể đã có sự nhầm lẫn ở đây”

“Điều đó là không thể bởi sau khi biết cô Minh Ngọc đây mới 16 tuổi nên chúng tôi đã kiểm tra lại tổng cộng 5 lần rồi. Việc cô nhà có thai là hoàn toàn chính xác”. Tên bác sĩ tiếp tục cười với mặt vẻ cảm thông.

Còn cô, đôi mắt mệt mỏi đến bất lực ấy, cô không tin vào điều đó nhưng cô cũng sợ nó là sự thật. Một tin dữ đến quá bất ngờ và nó khiến cô sững người. Cô chẳng thể nói thêm lấy một từ, một câu hay phát ra một tiếng động. Cô chỉ ngồi chết lặng trên ghế.

Đến khi mẹ cô thật sự tức giận khi đã chắc chắn đây là sự thật. Bà gầm lên, bà dẩy dựa rồi lại đau đớn nhìn cô : “Mày là cái dạng con gái gì vậy? Hả?!” “Thằng nào, là thằng nào???” “Tao đã nuôi dạy mày thế nào?” “Nói gì đi chứ con với chả cái”...

“Y tá Xuân, giúp tôi đưa người này ra khỏi đây để bà ấy có thể bình tĩnh lại” Tên bác sĩ nói vọng ra ngoài để một y tá hét hải chạy vào và mời bà ra khỏi phòng. Đây là lúc anh thực hiện kế hoạch được vạch ra cách đây 1h 34’ trước. Một con quỷ ngủ yên trong tâm hồn của chàng trai hoàn hảo này đang dần thức tỉnh. Và con quỷ đó nhắm vào người con gái đang đứng trước mặt nó. Lâm Minh Ngọc.

Sau khi căn phòng trở nên tĩnh lặng đến lạ thường. Anh mới thật sự nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của cô. Đôi mắt to mà nhưng có cái gì dưng dưng những giọt nước mắt đang bị kìm nén. “Em đang đau khổ, đang buồn tủi và tuyệt vọng” Anh nghĩ và con quỷ trong anh cũng đang nghĩ vậy. Cái suy nghĩ đó khiến anh vui.

Cô không quá nổi trội, không quá sắc sảo nhưng cô xinh đẹp bởi lòng nhân từ và chất giọng ngọt ngào. Điều mà bất cứ con quỷ nào cũng căm ghét. Vậy nên anh đã quyết chí biến nó thành của mình. Biến nó thành một thứ ngọt ngào chỉ dành riêng cho con quỷ.

“Em ổn chứ?” Anh quỳ một chân xuống ngay dưới chân cô, anh cười nụ cười có thể an ủi bất cứ ai.

Cô vẫn im lặng chỉ phát ra vài tiếng động thút thít như muốn bật ra ngoài nếu không được ngăn lại.

“Em có ý định phá cái thai này không?”

Cô lắc nhẹ đầu.

“Tại sao vậy? Có thể cho anh biết không?”

Một vài giây im lặng.

“Có chắc là em có thai không ạ?”

Một câu hỏi khiến anh cười thầm. “Tất nhiên là không rồi, nếu em có thai thật thì anh nào có trao trái tim đen tối này cho em ngay từ cái nhìn đầu tiên”. Anh nghĩ thầm trong lòng kèm theo một điệu cười không thể gian xảo hơn.

“Em đã có thai, điều đó là điều không thể thay đổi”

Anh nhận thấy em đang cố nén những giọt nước mắt bằng cách mím chặt môi. Như thể cô sắp cắn đứt môi mình.

“Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, nhưng anh hỏi em có phá cái thai này không?”

“Dù gì đứa trẻ này cũng là một sinh linh và em sẽ không bao giờ giết người”

Anh đã rất kín đáo giấu đi nụ cười đắc ý.

“Vậy em sẽ nói chuyện này với ba đứa trẻ chứ?” Anh đã quá độc ác, anh đi quá giới hạn của mình và cả của cô. Nhưng đây là điểm mấu chốt để anh có được cô.

“Em thậm chí còn không biết ai là ba đứa trẻ”. Lần này thì cô thật sự đã bất khóc, những giọt nước mắt nóng hổi ấy lăn dài trên gò má xanh xao của cô. Làm đôi hàng mi rủ bóng ấy ướt đẫm.

Điều này vẫn không khiến anh động lòng. “Đáng lẽ em nên khóc nhiều hơn”, anh nghĩ.

“Em để đứa con này không có bố sao?”. Anh chạm nhẹ vào bụng cô.

Cô chỉ đưa đôi tay lên lau nước mắt và nhìn anh với vẻ u sầu, buồn thảm. Nó khiến anh muốn ôm trầm lấy cô. Và anh đã không cản mình lại mà còn rung tưng nó. Anh đứng lên, ôm lấy cổ cô để cô có thể khóc thoải mái mà không để ai nhìn thấy. Anh cảm nhận được những cái run rẩy của cơ thể cô.

“ Nếu không trê, anh có thể trở thành bố đứa trẻ trong bụng em không!”. Anh cảm nhận được một cái giật mình trong người cô, nó xảy ra rất nhanh mà hiện tại vẫn chưa thể nguôi ngoai.

“ Em xin lỗi, nhưng anh là...”

“ Một con người xa lạ.”

“Em không có ý đó”

Anh thả tay ra và trở về vị trí trước kia, chỗ mà anh có thể nhìn chính diện gương mặt xinh đẹp ấy. “ Nếu em muốn đứa trẻ ấy đau khổ, tủi nhục và sợ hãi khi biết mẹ nó không biết cha nó là ai...”

Anh quá thông minh, một cao thủ. Anh biết biến điều mình muốn thành sự thật và anh đang thực hiện nó một cách nhanh chóng. Anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô rồi khẽ nói :

“ Hãy ra ngoài đó và nói với mẹ em những điều anh nói. Và bảo mẹ hãy về, chúng ta sẽ gặp nhau, sớm thôi” Nói rồi anh cầm lấy chiếc áo khoác ngoài để trên ghế và bước ra khỏi phòng nhanh như một cơn gió mà không hề ngoảnh lại. Anh để cô ở lại căn phòng trắng xóa ấy, để cô lại với nỗi sợ.

_____ 28, 4, 2015 _____

Viết hoàn tất chương 4 ngày 20, 1, 2015.

68. Chương 62. Em. Người Duy Nhất

1,5,2015_____ Mừng quốc tế lao động

Chương 62. Em. Người duy nhất

Em xin anh đấy, anh thắng, anh thắng rồi, em đau anh cũng đau được chưa!

- Y tá! Y tá!- Em hốt hoảng!

- Đừng gọi, ổn cả mà, dấu sao thì anh sống mà em cố tình ra đi thì có ích gì!

Anh ép em, anh thật kinh khủng, anh dám lấy mạng mình ra đùa giỡn, em không thích một chút nào.

- Em sẽ không chết, em sẽ không để quá khứ làm vướng bận, xin anh đấy!...

Nhưng không nói hết câu em đã thấy anh ngã xuống ngay trong vòng tay em, thật đáng sợ, làm ơn, cầu phúc chúa!

- Anh Lâm, tỉnh lại đi anh Lâm!- Em nức nở, cổ họng em như nghẹn lại thở không ra hơi.

Ngay lúc ấy, bác sĩ đến và đưa anh đi, em cũng muốn đi theo nhưng họ ngăn lại. Làm ơn, cầu trời, mắt em nhòa đi, có gì đó nhạt nhòa. Và em ngã xuống sàn gạch lạnh buốt. Đó là những gì em nhớ.

69. Chương 63. Em. Chết Lặng

2-5-2015 ____ Sắp hết kì nghỉ rồi, tiếc đến rụng rụng luôn T^T

Chương 63. Em. Chết lặng

Em đã luôn nghĩ rằng khi em tỉnh dậy là đã thấy anh ở bên. Nhưng thật đau đớn khi đó chỉ là ý nghĩ.

- Minh Ngọc, xin cậu tha thứ ỉnh!

Bất chợt giọng Hạo Thiên vang lên, em choáng váng nheo mắt nhìn xuống dưới và em thấy cậu ấy đang quỳ gối. Trước là anh giờ đến cậu ấy, hai người tính đùa bỡn đến bao giờ.

- Hạo Thiên, đứng lên đi, qua rồi mà mình cũng không còn vướng bận nữa đâu.

- Mình xin lỗi!- Hạo Thiên vẫn tiếp tục cúi đầu.

- Nếu cậu không đứng lên mình sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu nữa!- Em cố cười.

Hạo Thiên vẫn quỳ gối thêm một lúc rồi mới thật sự đứng lên. Cậu ấy uể oải ngồi lên ghế cạnh giường bệnh. Hai mắt cậu ấy nheo lại như trời nắng, cậu ấy run lên trong khi mắt lấy tay em. Và rồi cậu ấy im lặng, sự im lặng ấy hòa vào không gian làm như thể cả thế giới này đang chết đi.

70. Chương 64. Em. Vị Khách Lạ

3-5-2015

Chương 64. Em. Vị khách lạ

Từ hôm đó ngày nào sau khi đi học về Hạo Thiên cũng đến thăm em còn anh thì cứ như đã bốc hơi vậy, biến mất. Nhưng em biết là mỗi đêm anh đến thập thò ngoài cửa. Em vờ ngủ để một lúc lâu anh mới bước vào, anh chỉ đứng lặng một chỗ với lời nói xáo rỗng : “Anh xin lỗi!”

Và đêm hôm qua anh đã quyết định ở lại đến sáng, anh ngồi trên ghế rồi ngủ gục không hay. Cứ mỗi lần ở bên anh em lại thấy thật bình yên.

Lần này thì anh chẳng còn cười, nói hay cử động, từ sáng đến giờ anh chỉ ngồi đó, câm lặng, anh giống như một bức tượng đá lạnh băng. Anh làm như thể chính em là người có lỗi vậy.

Nhưng đến khi Hạo Thiên đến em lại nảy ra một ý định. Em nhờ cậu ấy đưa anh ra ngoài hóng gió. Lúc đầu anh vẫn lặng thinh nhưng khi em nói là mình cần một chút không gian để nghỉ ngơi thì lập tức anh đứng lên lảng lảng ra ngoài. Đôi khi anh ở đây em lại thấy thật tội lỗi khi mà bất chợt nhìn thấy cổ tay băng bó của anh.

Và Hạo Thiên quyết định sẽ không đi theo, cả hai đứa tụi em ngồi nói chuyện một lúc trước khi có một người hình như Hạo Thiên biết bước vào. chàng trai đó là người em gặp tại tiệm kem hôm đi mua quà cho Hạo Thiên.

71. Chương 65. Em. Bị Bắt

10-5-215

Chương 65. Em. Bị bắt

Người con trai lạ lẫm đó trông rất thư sinh nhưng lại toát ra một luồng khí đáng sợ. Hạo Thiên trông có vẻ rất sợ anh ta. Cậu ấy gọi anh ta là Vu Chính nhưng anh ta lại không quan tâm đến Hạo Thiên là mấy.

Sau lưng Vu Chính là 5 tên áo đen còn Hạo Thiên thì nhanh chóng đứng lên che trở cho em. Anh biết không, cậu ấy, Hạo Thiên sợ người con trai này, ngay khi anh ta bước vào là toàn thân cậu ấy run lên cầm cập.

- Anh đến đây làm gì.- Giọng Hạo Nhiên như thể nghẹn lại ở cổ.

Nhưng Vu Chính lại tỏ ra chẳng để tâm đến lời nói của cậu ấy. Hắn ra lệnh cho đàn em. Những tên to xác đáng sợ tiến đến, chúng đẩy Hạo Thiên ra và túm lấy em. Họ lôi em đi còn Hạo Thiên thì cố đẩy hai tên to xác và ngay lập tức nhận một cái tát của Vu Chính.

Họ lôi em, thật kinh khủng, anh, làm ơn, cứu em, em sợ!

72. Chương 66. Không Vui

15-5-2015____ Bé cần thay đổi chiến thuật thôi, chiều lòng các bạn một chút, đăng nhiều nhiều một chút!!!
Ủng hộ bé nhé!^^

Chương 66. Không vui

Anh đang giận, thật sự cảm thấy khó chịu, vì em đấy. Em quan tâm đến thằng Gạo mốc hơn anh, nó làm anh ghen, anh đã ghen đấy!

Em thậm chí còn “đuối” anh đi khi mà thằng hâm đó đến. Ok, đi thì đi, em sẽ phải hối hận đấy!

Chỉ mất vài phút để anh có thể ra khỏi cổng bệnh viện và em có biết anh gặp ai không, tất nhiên là con ả Hồng Duyên, vẫn cái bản mặt nhìn là muốn tát cho vài cái. ả thậm chí còn tiến đến bắt chuyện, 1 tuần giả thân giả thiết đã đủ lắm rồi mà cũng hay anh sẽ nói thẳng với ả.

Vô Duyên nhảy như điên rồi vội khoác tay anh, anh đẩy ra nói thẳng thừng :

- Hồng Duyên, em biết đấy thầy không hề có tình cảm với em!

- (Ả cong môi) Thầy đùa hơi bị chuối đấy nhé!

- Thầy không hề đùa, thầy chưa bao giờ ngừng yêu Lâm Minh Ngọc!

Ả liền chuyển bạn thành thù, đúng là con gái :

- Thầy tưởng em đui sao mà không biết! Nhưng thầy đừng quá tự tin, anh trai em đã bắt con ả đó đi rồi đấy! Cũng là cái giá khi đụng vào Hồng Duyên này thôi!

Anh lo lắng nhưng anh cần cho con điên này biết hậu quả khi đụng vào Triệu Tử Lâm này đã.

73. Chương 67. Đừng Đụng Vào

17-5-2015

Chương 67. Đừng đụng vào

Anh chạy đến bên em nhanh nhất có thể, nhưng không, em không còn ở đó, phòng bệnh ngát hương cây cỏ.

Và đổi lại trong căn phòng vắng đó có thằng Năm mốc, nó khóc và mặt thì như vừa bị ăn một cái tát. Vừa thấy anh là nó gào lên :Tôi xin lỗi nhưng làm ơn hay cứu Minh Ngọc, cậu ấy, cậu ấy bị Vu Chính bắt đi rồi!!!

Nó làm như lời cầu xin của nó giá trị lắm ấy, no never, khỏi cần nói thì anh cũng sẽ cứu em. Nhưng anh không hề lo lắng bởi em bị Vu Chính bắt, bởi anh đã nắm được thóp của thằng “đồng bóng” đó, Hạo Thiên, ha ha.

Để xem mày sẽ thế nào khi thằng Trời đánh này bị ...

74. Chương 68. Trò Chơi Mới.

22-5-2015

Chương 68. Trò chơi mới.

Anh đồng ý rằng mình quá vô tâm, nhưng tin anh đi, anh đang phát điên lên đấy và hơn thế, anh sẽ giết chết thằng nào dám đụng vào một cọng tóc của em.

Anh thề! Nhưng anh không điên rồi giống mấy thằng mafia trong phim cứ thấy người yêu gặp nguy hiểm là nhảy vào cứu nhau để rồi người không cứu được chỉ tổ giết chính mình.

Anh khác, anh sẽ bảo đảm an toàn cho em khi ở “bên đấy” và bên này anh gắng sức quay ngược thế giới, anh sẽ khiến cho những kẻ dám đụng đến em nếm mùi, đau khổ đến mức chỉ muốn chết đi mà không được, anh sẽ đầy dọa nó cho đến khi nó không còn có thể thở được nữa.

Như vậy sẽ không còn ai dám làm phiền em nữa.

Trò chơi mới chỉ bắt đầu thôi.

75. Chương 69. Chốt Súng

24-5-2015

Chương 69. Chốt súng

Anh thở dài và ngồi phịch xuống giường, còn Hạo Thiên thì sưng sốt quát tháo- anh sẽ không xuyên tạc tên thằng hâm này nữa, vì em đấy!

-Sao thầy không đi cứu cậu ấy!!!

-Vậy sao mày không đi, sợ sao?

Người nó run lên, Vu Chính ơi là Vu Chính sao mà làm bé trở nên “bấn loạn” thế này!

-Mày nên lo cho thằng khốn Chốt súng hơn là “vợ tao đấy”!

Chốt súng là ai ư? Em ngốc quá, Vu Chính chứ ai! Còn tại sao à, đơn giản thôi đó là chuyện của 2 năm trước, anh gặp thằng Vu Chính tại một công xưởng bỏ hoang và nó còn định rút súng giết anh nhưng chốt súng của nó bị hỏng, đơ phải biết nên từ đó anh gọi nó là Chốt súng và từ đó anh và nó trở thành kẻ thù, điên thật và giờ thì anh sẽ kết thúc mọi chuyện, vì em!

76. Chương 70. Siêu Phẩm

25-5-2015

Chương 70. Siêu phẩm

Anh tính sẽ dùng “độc trị độc”, thằng Chốt súng dùng em để đe dọa anh thì anh cũng sẽ lấy uke của nó để đe dọa nó. Em yên tâm anh sẽ chỉ cho em chơi ở đó vài bữa thôi rồi lại phải về với anh đấy!

-Tao biết kiểu “quan hệ” của mày và thằng Vu Chính đấy!

Thằng Hạo Thiên run lên, mặt trắng bệnh, trúng tim đen mà.

-Nhưng mà tao không thích cái suy nghĩ rằng tao sẽ thua thằng seme của mày!

-Thầy không biết hấn kinh khủng thế nào đâu! – Hạo Thiên phản kháng, nó tưởng nói thế mà anh sợ sao? No!

Nếu anh thích, đến cả dòng họ nhà Vu Chính cũng chết hết, đừng coi thường anh, chồng em đấy!

-Mày có muốn biết tao hay seme của mày chết trước? Hả Uke!

Thế cũng hay, gọi thằng ẻo lả này là Uke cũng hay, còn seme thì em tự biết nhé!

_____ Giới thiệu truyện mới _____

Ăn cả ngã về không

Giới thiệu đôi chút về truyện

Trước bóng trắng mờ ảo, không còn là Dong Gu ngốc nghếch nữa, tôi là Đại Du, đại là lớn, du là phiêu du hay còn hiểu là du côn, sao cũng được.

Tôi là một đứa trẻ đáng thương nhất thế giới.

Bởi, có một đứa bé vì lời hứa với người mẹ đã bỏ cậu ta lại, vì lời hứa ấy, cậu bé phải giả ngốc, giả khờ, giả điên với sự đời.

Nhưng cái điều nghịch lí lại xảy đến, từ khi sinh ra, cái tánh của cậu bé lại chẳng “bình yên” chút nào. Đó là thích chơi trội, và ăn miếng trả miếng.

Cậu là :

Một Dong Gu ngốc, một Đại Du lưu manh, một King quyền lực... và một kẻ đáng thương.

Nhưng cái chốt lại đem đến điều nghịch lí tái diễn vĩnh viễn.

Mọi cái bình yên cậu bé cố giữ trong bao năm lại đột ngột sụp đổ trước cô vợ đến khi đính hôn xong với rõ là thật.

Cô ta đến, làm cuộc đời cậu bé đảo lộn, nhưng cái thị phi thì chưa rút, vì lời hứa năm xưa vẫn còn rất “ma lực”.

Bố vợ sắp vào tù, gia đình mà cậu bé coi trọng hơn cả bản thân bị điều đốn, thế lực ngầm đang cố phanh phui tất cả, những cái cậu bé mãi giữ gìn đến ngày hôm nay.

Đó cũng là lúc, con quỷ trong cậu bé trỗi dậy, phá hủy mọi thứ nhưng vẫn cố giữ bằng được hai từ “gia đình”.

Và...

Đó là TÔI!

Đón đọc tại nhé^^

77. Chương 71. Anh Là Một Ông Hoàng

26-5-2015

Chương 71. Anh là một ông hoàng

Chẳng đời co thêm là chi ệt, anh sẽ cho thằng Uke thấy anh khủng thế nào. Còn em, anh không dám chắc cả cuộc đời này em có biết được độ “khủng” của anh không. Chắc là vì anh quá yêu em và sợ mất em.

Hay để anh liệt kê cho em hay ha! Quên hết luôn cũng được! Tiểu tình yêu!

Tài sản của anh cũng không nhiều : Thứ nhất là nó gấp 7 lần gia tài của thằng seme.

100 trực thăng- không chắc lắm

1300 đảo lớn nhỏ- không chắc lắm

3000 tấn tiền các loại- không tính vàng và mấy cái nặng nặng nhé!

400 khu mua sắm- không chắc lắm

Khách sạn hả? Hơn khó đó em, thằng đàn em của anh chỉ mới kịp liệt kê vài cái, đợi lúc nào nó tổng tất cả lại anh lại kể cho em nghe ha!!!

Anh yêu em nhiều, và anh sẽ hủy hoạt tất cả những cái cánh thiên thần không cần thiết nhằm không để em bay đi đâu nữa. Còn phải để bé Tiểu Lâm hồi sinh chứ!

Cười gian^^

78. Chương 72. Kế Hoạch Ngắn Ngày.

27-5-2015

Chương 72. Kế hoạch ngắn ngày.

-Thầy muốn gì?

Thằng lảm mồm Uke đấy, nó chỉ mới nghe có chút “quyền lực” của anh mà đã tái mặt. Thật thất vọng.

Nhưng vấn đề ở đây là, anh cần nó làm theo kế hoạch :

-Nếu mày chịu nghe lời tao, “vợ” của tao sẽ an toàn! Chắc mày cũng muốn vậy phải không?

Quên, anh đang ở nhà chính, ngôi nhà em chưa bao giờ đến.

Uke gật đầu, thế có phải biết điều không? Còn em thì cứng đầu lắm, phải ngoan hơn một chút nữa, anh sẽ yêu em hết cả phần trái tim.

-Vậy... vậy kế hoạch?

Tin anh đi, nó chỉ ngoan ngoãn một phần vì em thôi, chứ phần lớn là vì seme của nó đấy, nó sợ seme của nó bị anh “thủ tiêu”.

79. Chương 73. Em. Bị Giam

28-5-2015

Chương 73. Em. Bị giam

Anh à! Thật đáng sợ, Vu Chính ấy, hắn bắt em lên trực thăng và bay đi mất. Hắn chẳng nói gì, im lặng như thể nhằm cảnh báo.

Cái tiếng quay của cánh trực thăng làm đầu em ong ong.

Dừng lại, âm thanh đó.

Em vội nhồm dậy, nhìn qua cửa kính và thấy bên ngoài là một cái sân đất rộng, xa xa là một rừng cây trụi lá.

Vu Chính túm lấy cổ tay em, lôi ra khỏi trực thăng.

Ở bên ngoài đó, ngay sau lưng em, có một căn biệt thự rất sang trọng.

Ngay khi cánh cổng căn biệt thự mở ra, những người hầu bên trong xếp thành hai hàng dài cúi chào Vu Chính. Còn hần, hần chỉ lạnh lùng kéo em xuyên qua những người hầu. Lên lầu hai. Trước một căn phòng nhỏ, hần đẩy em vào, nơi căn phòng tối tăm. Cánh cửa đóng lại, một mình em ở trong.

Thông báo : Từ giờ trở đi, không chỉ có vợ chồng Lâm viết thư cho nhau nữa, mà có thêm cặp seme và Uke viết cho nhau nữa. Thế này thì càng đông càng vui.

Cũng có nghĩa là sẽ rất khó khăn để biết anh mới là chủ thư của một chương truyện, vậy nên mình sẽ giải thích như thế này :

=Triệu Tử Lâm : Không thêm bất cứ gì, điều này lại càng tăng thêm sự khẳng định anh là nhân vật siêu chính. VD : Chương 0. Thế giới bác sĩ

= Lâm Minh Ngọc : Có thêm từ “Em” sau từ “chương”, cô cũng chỉ là một nhân vật nữ chính duy nhất. VD : Chương 0. Em. Thế giới bác sĩ

= Hạo Thiên (xin lỗi, bé không có nhớ họ của uke) : Thêm từ “uke” giống Minh Ngọc. Vẫn chỉ là nhân vật chính, anh Lâm là nhất!!! VD : Chương 0. Uke. Thế giới bác sĩ.

= Vu Chính : Thêm từ seme giống của Minh Ngọc : VD : Chương 0. Seme. Thế giới bác sĩ.

80. Chương 74. Seme. Đêm Lạnh

29-5-2015

Chương 74. Seme. Đêm lạnh

Đêm lạnh, gió thốc vào phòng, xấp giấy tờ trên bàn tung bay.

Tôi đứng ngoài ban công, hút thuốc, đêm nay không có trăng cũng chẳng có sao.

Thú thực là, tôi đang lên kế hoạch, một kế hoạch hoàn hảo.

Bỗng, một chiếc trực thăng bay đến, không hạ cánh mà bay lơ lửng gần nơi để trực thăng của tôi.

Một thùng hàng khá to bị cái trực thăng lạ đó ném xuống, tôi tức giận vì đây là đất của tôi.

Đang tính chạy xuống, bỗng, điện thoại tôi vang lên.

Triệu Tử Lâm!

Tôi nhắc máy.

-Mày đã chuẩn bị xong chưa? Con ả của mày không chịu được lâu đâu.

Chết tiệt, nó thậm chí còn dám cười nhạo tôi trong điện thoại.

“ Món hàng đầu tiên đã được gửi đến rồi đấy, Chốt sủng!”

-Câm Mồm!!!

Tôi cúp máy trước khi tên quản gia lắm điều Hữu Việt bước vào với chiếc hộp lớn mà có thể đến từ chiếc trực thăng lạ đó.

-Cái gì đây?

-Thưa ngài, đó là món đồ ngài Triệu Tử Lâm gửi cho ngài!
-Mở ra! – Tôi gắt, đồ nào của thằng điên ấy đều đáng kinh tởm hết.
Hữu Viết ra hiệu cho tên người hầu đứng cạnh mở hộp. Và bên trong là...
Là Hạo Thiên, kẻ mà tôi thậm chí còn không nhớ họ.
Nó đang nằm bất tỉnh với một bức thư cầm trên tay.
Tôi cầm bức thư lên và đọc nó.
“ Chào Chốt sủng, à không, bây giờ mày có biệt danh mới rồi, biết là gì không?
Seme đó!
Hiện tại, tao đang vô cùng khó chịu khi mày dám mới vợ tao đến thăm nhà mà không hỏi tao.
Mày sẽ không tưởng tượng nổi cái giá phải trả đâu!
Trước tiên, Uke của mày sẽ là cái giá đầu tiên.
Trò vui còn ở trước mắt.
Và thêm nữa, nếu mày dám đụng vào vợ tao thì... em gái mày...?”
Khốn nạn!

81. Chương 75. Seme. Đôi Mắt

30-5-2015

Chương 75. Seme. Đôi mắt

Thằng khốn Tử Lâm, tao sẽ giết mày, sẽ hủy hoại cuộc đời mày!!! Chờ xem.

Tôi đang chờ thằng ẻo là Hạo Thiên tỉnh, nó cứ nằm ì trên giường tôi từ lúc ấy đến giờ.

Đã 3 giờ sáng, tôi chẳng thể ngủ được, bởi cái hàm ý chết tiệt của thằng Tử Lâm. Vợ nó thì sao, cô ả chẳng phải đang ở trong tay tôi sao!

-Đây là đâu?

Giật mình, Hạo Thiên đã tỉnh, tôi vội đứng dậy khỏi ghế, chạy đến cạnh giường, túm lấy cổ áo Hạo Thiên :

-Thằng điên! Mày nghĩ mình đang làm gì?

-Đôi mắt! – Nó cúi gầm mặt, nước mắt rơi, vì điều gì chứ?

-Mày nói cái quái gì?

-Triệu Tử Lâm nói...

Hạo Thiên ngẩng đầu lên nhìn tôi, mắt ngấn lệ nhưng thực vô hồn.

-Hắn ta nói... cái giá đầu tiên là...

-Đôi mắt!

Tôi thả tay, ngồi phịch xuống, nhìn đăm chiêu. Mắt thằng ẻo lả này vẫn rưng rưng, chẳng hiểu sao, tôi lại thấy tức giận vô cùng :

-Mày nói thế là sao?

Thằng ẻo lả tiếp tục im lặng.

-Con nhỏ Minh Ngọc...!

-Tử Lâm nói, chỉ cần anh đụng vào một sợi tóc của Minh Ngọc thì Hồng Duyên sẽ phải trả gấp trăm ngàn lần. Và đôi mắt của tôi là cái giá đầu tiên khi anh dám đụng vào Minh Ngọc!

82. Chương 76. Bố Mẹ Vợ Về

31-5-2015

Chương 76. Bố mẹ vợ về

Sau khi gửi thằng Uke cho Seme, anh thật sự thấy không yên tâm cho lắm, đằng nào thì Uke cũng chỉ lo ối Seme của nó thôi. Còn em của anh thì sao?

Em vẫn ổn chứ? Anh không hề ổn này! Ổn làm sao được khi mà không có em!

Anh đang ở nhà chính, không phải là nhà của anh và em đâu, nhà chính ấy, nhà mà to to ấy.

Anh đang lo lắng cho em thì... thằng đàn em của anh chạy hồng hộc vào thông báo :

-Đại ca! Bố mẹ vợ của anh về nước rồi!!!

Anh ngờ ngạc :

-Bố mẹ vợ nào?

-Là... là bố mẹ của tiểu thư Lâm Minh Ngọc đấy ạ!

Anh sửng sốt, anh nói thế này mong em đừng giận nhé! Anh chẳng có ý gì đâu, thật đấy, dù sao cũng không thành công mà :

-Thế mà coi lời nói của tao là gió thoảng qua à!!! Tao bảo là khứ họ rồi mà! Không chết cũng là cho không về được cơ mà!!!

-Em xin lỗi!

-Cứ làm sai là chỉ cần xin lỗi là xong thì ông trời sinh ra tao làm gì! – Anh vuốt mặt, yên tâm, anh không phải hạ lưu manh đâu.

-Trừ lương!

-Đại ca!!!

-Không nói nhiều!

Anh tính đứng lên nhưng chẳng hiểu sao anh lại ngồi im nghe hết lời của thằng đàn em.

-Nhưng hiện tại lão phu nhân và lão gia đang ở ngoài sân bay. Đại ca thấy nên đưa về đây không ạ?

-Thứ nhất, đừng gọi họ như vậy, thứ hai, mà ngu hay sao mà đưa họ về đây! Lỡ họ hỏi con gái họ đâu thì sao?

Anh chẳng hề thích cái ý tưởng đưa cặp vợ chồng hãm của đó về cái nhà này, nhưng về nhà kia thì anh sợ họ sẽ làm hỏng mấy cái “hạnh phúc” anh và em xây dựng. Đưa đến đây không được, đến chỗ khác cũng không xong, khách sạn, nhà nghỉ thì đời nào họ chịu ở. Vậy nên anh đã đưa ra một quyết định vô cùng hợp lý :

-Đưa họ đến chỗ Minh Ngọc đi!

Thằng đàn em sửng sốt ra mặt :

-Đại ca! Thế nghĩa là đưa đến chỗ Vu Chính sao?

-Phải! Chẳng phải họ muốn gặp con gái lắm sao? – Cười gian.

83. Chương 78. Seme. Thích Thì Chiều

1-6-2015

Chương 78. Seme. Thích thì chiều

Đã một tuần kể từ khi thằng khốn Tử Lâm đưa Hạo Thiên với đôi mắt mù lòa đến chỗ tôi. Cả ngày thằng ẻo là cứ khóc, khóc mãi, đau cả đầu!

Trên bàn có hàng đồng giấy tờ, công việc, tôi đã chờ đợi rất rất lâu để được trả thù thằng khốn Triệu Tử Lâm. Và tôi sẽ không bao giờ để vượt mắt cái cơ hội ngàn vàng đâu!

-Lão quản!

-Vâng, ngài có gì sai bảo! – Tên quản gia đứng bên cạnh tôi lên tiếng.

-Thằng đém đó đâu rồi?

-Thưa ngài, công tử Hạo Thiên đang ở trong phòng của tiểu thư Minh Ngọc dùng trà!

Tôi đứng lên, giận dữ, toan tính bước ra khỏi phòng.

-Tưởng nhà tao là khách sạn hả? Muốn làm gì thì làm!

Và tôi thật sự đã chạy xồng xộc vào căn phòng tối tăm mà tôi nhốt con vợ nhỏ bé của thằng Tử Lâm.

Và tôi đã nhìn thấy gì? Hạo Thiên thiết ngủ trên ghế, đầu dựa vào vai con vợ nhỏ bé của thằng khốn Tử Lâm ư?

Điên hết rồi!

Tôi liền chạy đến chỗ Hạo Thiên trước sự sửng sốt của Minh Ngọc, tôi túm lấy tay Hạo Thiên kéo ra khỏi phòng.

Thằng ẻo là bất ngờ tỉnh dậy, không bắt kịp nhịp bước của tôi, vấp ngã.

-Anh dừng lại đi! – Cô vợ nhỏ bé đứng phắt dậy khi thấy Hạo Thiên ngã, như thể hai kẻ si tình lo lắng cho nhau.

Tôi đã mặc kệ, đóng sầm cửa, lôi Hạo Thiên trở lại phòng mình. Chẳng hiểu sao tôi lại có thể hành xử thiếu suy nghĩ như vậy.

84. Chương 79. Seme. Khách Sạn Tình Yêu – Miễn Phí

2-6-2015

Chương 79. Seme. Khách sạn tình yêu – miễn phí

Tôi còn chưa thể xác nhận xem Hạo Thiên có bị mù thật không thì chuyện này lại đến.

Buổi sáng, ngay khi vừa tỉnh dậy trên giường, bên cạnh là Hạo Thiên với nước mắt dòng dòng dù vẫn còn đang say ngủ. Thì lão quản gia đã đứng ngay trước mặt.

-Thưa ngài! Biệt thự có khách!

Tôi đứng dậy, khoác trên người chiếc áo mỏng manh.

-Kẻ nào lại đến vào giờ này!

-Dạ thưa là bố mẹ của tiểu thư Lâm Minh Ngọc.

Dù đang cầm trên tay chiếc cốc, tôi vẫn không khỏi sửng sốt làm rơi chiếc cốc.

Tôi cay cú :

-Mày được lắm! Thằng khốn! Giờ mày tính biến nhà tao thành khách sạn ở không miễn phí à!

-Thưa ngài! Vậy có nên mời họ về không?

Tôi hét lên, gạt tất cả mọi thứ trên bàn :

-Nhốt hết chúng lại!!!

-Mày được lắm! Triệu Tử Lâm!!!

Không còn tâm trạng, tôi cần lên kế hoạch trả thù thằng khốn Tử Lâm ngay lập tức.

-Thưa ngài, có nên đưa công tử Hạo Thiên đến bệnh viện không?

Tôi bước ra khỏi phòng, khó chịu.

Việc của tôi không phải là lo cho thằng điếm ấy

85. Chương 80. Uke. Kế Hoạch Của Triệu Tử Lâm.

3-6-2015

Chương 80. Uke. Kế hoạch của Triệu Tử Lâm.

Uke viết thư cho Seme đấy!

Vì đôi mắt không thể nhìn thấy gì nữa, em chỉ thấy sợ, sợ cứ nhìn thấy bóng đêm mãi mãi. Không thể nhìn thấy nụ cười của anh, dù anh chẳng bao giờ cười với em cả.

Theo kế hoạch của Tử Lâm, em chỉ cần bảo vệ Minh Ngọc khỏi anh mà thôi.

Hôm nay cũng vậy, em ở trong phòng mà anh nhốt Minh Ngọc, giờ thì có thêm bố mẹ cô ấy nữa. Thường thì họ cứ chạy dong cả ngày trong biệt thự, chẳng ngồi yên bao giờ.

Ngày nào cũng vậy, anh chạy vào, lôi em đi. Nhưng lần này, khi anh chạy vào, anh tính đánh Minh Ngọc, em đã ngăn lại :

-Vu Chính! Em xin anh đấy!

Anh đã đẩy em ra :

-Im đi!!!

-Hong Duyên! – Em hét lên và có vẻ như là anh đã dừng lại.

-Đừng có lúc nào cũng lôi em gái tao ra!!!

Hình như anh tiến đến chỗ em, lôi em lên.

-Hạo Thiên, cậu nói Hong Duyên là thế nào? – Minh Ngọc bỗng lên tiếng.

-Không, đó là một bí mật liên quan đến Hong Duyên thôi! – Em cố giải thích trước khi bị anh lôi đi.

-Vậy bao giờ anh Lâm... - Minh Ngọc tiếp tục hỏi trong vô vọng.

-Cô sẽ ở đây cả đời, bị giam lỏng cả đời! – Anh lạnh lùng nói trong khi đóng cửa phòng, tiếng đóng cửa mạnh, gợi cái gì đó đáng sợ.

Anh tiếp tục lôi em đi, một nơi khá xa, đến khi dừng lại, em lại nghe thấy tiếng đóng cửa.

-Mày có vẻ là rất thích làm tao bực mình! – Anh lạnh lùng.

-Em không có!

-Thế sao?

Em biết, chuyện ấy lại đến, như thể chưa bao giờ kết thúc. Làm sao mà anh có thể nhẫn tâm đến thế, dù không có tình cảm, dù chẳng coi em là gì thì mong anh cũng có thể một lần nhẹ nhàng.

Đừng làm em đánh mất nụ cười của anh lúc chúng ta lần đầu gặp gỡ.

86. Chương 81. Uke. Buổi Đấu Giá

4-6-2015

Chương 81. Uke. Buổi đấu giá

Khi chỉ nhìn thấy màn đêm, em không thể phân biệt nổi, là ngày hay đêm, chắc là chỉ có nỗi đau thôi.

Những cơn nhức nhối không ngừng xâm chiếm.

Không thể cảm nhận được hơi thở của anh.

-Đúng, ngày mai, tao sẽ đem cô vợ bé nhỏ của Triệu Tử Lâm đến buổi đấu giá, tao sẽ bán đứt cô ta, làm cho thằng khốn đó sống dở chết dở! Ha ha! – Giọng anh vang lên trong màn đêm đen tối em nhìn thấy.

Chẳng hiểu sao, cơ thể em lại tự động bật dậy :

-Xin anh đấy! Dừng lại đi! – Em tha thiết, nhưng anh lại không hề hiểu.

-Im đi, mày muốn tao đánh thêm vài cái nữa không?

Cũng bởi nỗi sợ hãi, nỗi ám ảnh về những đòn đánh mà em đã im bật ngay lập. Đáng lẽ ra em nên nhất quyết ngăn cản anh.

Hóa ra em chỉ là kẻ sẽ làm thỏa mãn cơn bạo lực trong anh.

Tiếng đóng cửa lại vang lên. Em có cảm giác cô đơn, như thế, trong căn phòng lạnh lẽo này lại một lần nữa nuốt chửng em.

Em xin lỗi, nhưng chuyện này thì Triệu Tử Lâm cần phải biết.

Có một chiếc điện thoại nhỏ gọi, chỉ dùng để gọi duy nhất cho Tử Lâm được giấu ngay dưới gầm giường.

Em nói máy.

“ Hello!!!”

-Tử Lâm! Em phải cho thầy biết cái này... - Em chưa kịp nói hết câu thì đã bị Tử Lâm chen ngang.

“ Stop! Chuyện buổi đấu giá thì cậu khỏi nói, nhiệm vụ của cậu là bảo vệ Minh Ngọc, các việc khác thì miễn. Nhưng, cậu hãy nhớ rõ này, nếu cậu không ngăn thẳng Seme lại thì Vu Chính của cậu gặp rắc rối to đấy!”

-Nhưng...

“ Cúp máy đây, cậu đừng bao giờ nghĩ rằng Seme của cậu nhiều tiền hơn tôi, ác hơn tôi,... có giá cả đấy!”

Kết thúc.

87. Chương 82. Em. Biến Động

5-6-2015

Chương 82. Em. Biến động

Từ khi bị Vu Chính lôi đến đây, em không có lấy một chút tự do, em còn nhiều điều muốn nói với anh, muốn biến anh thế nào? Rồi, Hạo Thiên đến, em có thêm một người bạn nhưng chẳng hiểu vì sao mắt cậu ấy lại không thể nhìn thấy được.

Rồi bố mẹ cũng đến, họ rất vô tư, cứ chơi với bởi mãi, chẳng hiểu sao, bố mẹ thì ra được còn em thì cứ bị nhốt mãi trong phòng.

Trời sáng, những làn hơi lạnh len lỏi vào căn phòng u tối, chẳng hiểu sao tâm trạng của em lại không tốt lên được.

Bỗng, Vu Chính mở sầm cửa, đột ngột lôi em ra khỏi căn phòng trống trải. Hạo Thiên chạy theo sau, nhưng vì không nhìn thấy, cậu ấy đôi lúc lại cứ như sắp ngã nhào.

-Anh đưa tôi đi đâu vậy? – Em hoảng hốt.

Vu Chính cười gian, bỏ qua Hạo Thiên.

-Tôi sẽ đưa cô đến một nơi có Tử Lâm!

Câu nói đó thật sự đã mê hoặc được em.

Còn Hạo Thiên lại cố bầu vịu lấy Vu Chính, quyết ngăn không cho chuyện gì đó không xảy ra.

Sau vài phút giằng co, Vu Chính lạnh lùng kéo Hạo Thiên ra cửa lớn, em cũng chạy theo. Hắn ta đẩy mạnh Hạo Thiên ra cửa, khi mà đây là Sa Pa, ngay giữa mùa đông, thậm chí có cả tuyết.

Vu Chính lạnh lùng nói trước khi kéo em ra ngoài đó, người bên trong đóng sầm cửa, hắn kéo em ra xe, bỏ mặc Hạo Thiên với tuyết trắng và tấm áo mỏng manh.

-Đừng có xen vào chuyện của tao!

Vu Chính kêu tài xế lại đi, trong khi Hạo Thiên vẫn nằm bất động trên nền đất phủ tuyết trắng xóa, làn khí lạnh gia bao quanh.

-Dừng xe lại! Hạo Thiên!

Dù em có cố thế nào, Vu Chính vẫn ngồi ung dung :

-Đồ hỏng rồi thì nên vứt đi.

-Tên khốn!

88. Chương 83. Seme. Buổi Đấu Giá – Cô Vợ Nhỏ Của Triệu Tử Lâm

6-6-2015

Chương 83. Seme. Buổi đấu giá – cô vợ nhỏ của Triệu Tử Lâm

Chỉ cần biết có liên quan đến Triệu Tử Lâm, là những vị khách của buổi đấu giá sẽ hết mình đấu. Bởi tất cả, đều căm thù tên khốn Triệu Tử Lâm. Nếu lại biết, đây là cô vợ bé nhỏ của Tử Lâm thì...

Tôi đã mất rất nhiều công sức mới có thể “tân trang” nhan sắc cho cô vợ nhỏ của thằng khốn Tử Lâm. Một khi biết con nhỏ này đã bị bán đi, hắn sẽ ra sao nhỉ?

Đây là một buổi đấu giá phi pháp, nên rất bí mật, buổi đấu giá lần này được tổ chức trong một lâu đài cổ nằm ở phía Tây nước Pháp.

-Anh tính làm gì? – Cô vợ nhỏ của Tử Lâm cứ nhặng xì cả lên khi tôi kéo cô ta ra sân khấu, nơi mà phía dưới là những hào phú thích chơi sang. Và đặc biệt nhất, tất cả đều hận Triệu Tử Lâm.

-Thưa quý vị, đây là cô vợ nhỏ của Triệu Tử Lâm... - Tôi giới thiệu, trong khi một tay bên kia vẫn nắm chặt tay Minh Ngọc.

Cô ta cố vùng vẫy nhưng khi nhìn thấy những ánh mắt căm phẫn bên dưới, cô ta chợt thấy ớn lạnh, rùng mình rồi im bật.

-100 triệu! – Một tên béo giơ tay trả giá.

-200!

-400

-1 tỷ!

-...

Bọn họ tiếp tục trả giá đến khi một giọng nói vang lên, không biết bắt nguồn từ đâu, chỉ biết là...

-Vạn vật trên đời!

Chính là hần, Triệu Tử Lâm. Hần hồng hách ra mặt, cũng lúc ấy, con vợ nhỏ của hần vùng tay ra và chạy đến ôm chầm lấy hần. Khốn nạn!

89. Chương 84. Cái Giá Phải Trả Cho Những Chiêu Trò.

7-6-2015

Chương 84. Cái giá phải trả cho những chiêu trò.

Anh thật sự, thật sự rất nhớ em! Tiểu tình yêu!

Tại buổi đấu giá nửa mùa ấy, coi ra cũng có cái tốt, đó chính là cái ôm đầy nước mắt của em. Hạnh phúc quá đi!

Ngay cái thời khắc ấy, Seme thì như phát rồ lên, lũ nhà giàu xấu tính thì có rúm người lại, bởi chúng biết mình đã làm gì, và cái giá phải trả là gì khi dám đụng vào “định lí” sống của anh, đó chính là em, Lâm Minh Ngọc.

Anh ôm em, nhưng tay vẫn ra hiệu cho thằng đàn em.

-Minh Ngọc, đợi anh một chút nhé!

-Anh... - Em nững nịu

Thằng đàn em đưa em ra ngoài, đây mới thật sự là trận chiến của anh. Anh sẽ hủy hoại tất cả vì dám đụng vào em, tiểu tình yêu!

Khi thật sự an tâm về em, anh mới lạnh lùng bước lên sân khấu.

-Bây giờ mới thật sự là đấu giá! Các quý ngài!

Thằng Seme của Uke có vẻ như là không thể chịu được sự xỉ nhục này, nó tức giận túm lấy cổ áo anh.

-Thằng khốn!

Anh tóm lấy tay Seme hất ra, lạnh lùng nói :

-Tao đang tự hỏi Hồng Duyên...

Nó im bật, coi ra còn chút nhân tính.

Nào, bắt đầu, buổi đấu giá!

Món đồ đầu tiên anh đấu giá là một mụ béo, ăn mặc thì cũng sang trọng đấy. Món đồ vừa được đưa ra thì... một tên béo đã nhảy rục lên.

Anh cười rất âu :

-Giá khởi điểm 0 đồng! – Dám trả giá tiểu tình yêu của anh có 100 triệu thôi sao? Vợ thằng béo còn không đáng giá còn có 0 đồng đấy nhé!

Thấy có 0 đồng, thằng béo liền chạy lên nhận lại vợ, nhưng trông cũng có vẻ rề rề anh, biết thế là tốt.

-Khoan!

-Dạ! – Giọng thằng béo run lên.

-Tao còn phải đấu thêm vài món, tí nữa nhận thế!

Thằng béo không nói thêm gì, chỉ run lên như cây sậy và đứng một góc.

Tiết theo là tất cả người thân nhất của những kẻ dám ra giá em, tiểu tình yêu. Tất cả chúng đều 0 đồng hết.

Đến khi tất cả lên nhận hàng, anh mới chốt một câu.

-Giá vận chuyển là 1 tỷ!

90. Chương 85. Món Đấu Giá Cuối Cùng.

8-6-2015

Chương 85. Món đấu giá cuối cùng.

Đây là món đồ cuối cùng anh đấu giá trong ngày hôm nay, Uke, tức Hạo Thiên.

Ôi! Trông Seme kìa, tức tối bao nhiêu, anh càng vui bấy nhiêu.

Hắn nhảy rục lên khi thấy ánh mắt của Uke hướng về hắn, đôi mắt có thể nhìn thấy bầu trời xanh.

-Giá khởi điểm, 0 đồng!

Seme đứng phắt dậy, tiến lên sân khấu, kéo Uke đứng lên khỏi ghế. Và em nghĩ sao? Tất nhiên, Uke vùng tay ra, chạy về phía sau lưng anh.

-Phí vận chuyển là tập đoàn Tixa nhé! – Anh cười.

-Mày đừng hòng! – Seme tức tối, tính đâm anh nhưng lại không dám, hắn đi mất, trong khi Uke của hắn thì đang rưng rưng nước mắt ướt mi.

-Như vậy đã đủ chưa? – Uke thì thầm với anh khi ánh mắt con hướng về người, Seme.

-Vẫn chưa được đâu! – Anh cười, tha làm sao được, chưa ai có thể hiểu hết anh đâu, bởi anh là Triệu Tử Lâm.

-Vậy thầy muốn sao? Và Hồng Duyên ổn chứ? Vu Chính chỉ có duy nhất một cô em gái...

-Vậy tôi cũng có duy nhất một tiểu tình yêu thôi đấy!

Anh sẽ không tha cho Hồng Duyên đâu, tại sao anh có thể tha cho kẻ đã...

-Tôi làm sao mà có thể tha thứ dễ dàng cho kẻ dám tát vợ mình, lăng mạ vợ mình, nói xấu, và năm 4 tuổi còn dám đẩy ngã vợ tôi! Làm sao có thể!

-Đến cả chuyện 4 tuổi anh cũng biết, thực ra anh là loại người nào vậy?

Loại người nào ư? Em nghĩ sao?

-Là loại một lòng chung thủy!

91. Chương 86. Seme. Khốn Nạn

9-6-2015

Chương 86. Seme. Khốn nạn

Đời người không ai tránh được cái gọi là KHỐN NẠN!

Tôi trở về nhà, căn biệt thự ở Sa Pa.

Và ngay khi cánh cửa chính mở cửa. Tôi đã thấy, Lâm Minh Ngọc vùng vẫy cố thoát ra khỏi tay bọn người hầu. Cái quái gì thế này?

-Tha rả!

Tôi ra hiệu cho bọn người hầu thả tay ra.

-Có chuyện gì? Chẳng phải cô đi theo thằng khốn Tử Lâm rồi sao?

-Đúng vậy, nhưng... nhưng, tự nhiên...

Khốn nạn, mày được lắm, Triệu Tử Lâm!!!

Tôi bực tức nói lỏng cà vạt, khó chịu đi thẳng.

-Nhốt cô ta lại, cả lũ sinh ra cô ta nữa!

Nhưng cô vợ nhỏ của thằng khốn đó vẫn lì lợm.

-Làm ơn thả tôi ra! Xin anh!

Tôi không quan tâm, tao sẽ giết mày!

-Nhốt cô ta vào!

Thật phiền phức, nhưng đây có thể là cơ hội tốt để làm mày đau khổ, dù tao thật sự không nghĩ mày yêu con nhỏ này, Triệu Tử Lâm.

-Cô chưa bì kịp cô gái 4 năm trước đâu!

-Cô gái bốn năm trước?

Tôi quay lại, cười gian xảo :

-Cô gái mà Triệu Tử Lâm yêu say đắm 4 năm trước, mà có khi cô lại chỉ là vật thể thân.

Mặt cô ta trùng xuống, đôi hàng mi rủ bóng, như thể che giấu bao nỗi buồn thầm kín.

-Tôi biết chứ? Làm sao một người như anh ấy lại đồng ý nhận trách nhiệm vốn không phải của mình chứ, hơn thế, tất cả chỉ bắt đầu từ lòng tốt bao la của anh ấy...

Lòng tốt của Triệu Tử Lâm ư, ta khinh!

-Anh ấy thật sự xứng đáng với người tốt hơn tôi, và tôi cũng đã chuẩn bị CHIA TAY anh ấy...

Chia tay!!! Ha ha! Cho mày chết! Mày không hề đá mà là bị ĐÁ! Ha ha!!!

Đáng đời mày, thằng khốn!

_____ Sắp thi rồi!!! Áp lực quá!!!_____

92. Chương 87. Chưa Hề Có Đoạn Kết

10-6-2015

Chương 87. Chưa hề có đoạn kết

Anh xin lỗi, có thể em sẽ ghét anh, nhưng đây là điều duy nhất anh có thể làm.

Uke không còn quan trọng nữa, bây giờ ngôi vị đó thuộc về Hồng Duyên!!!

Anh không hề muốn em rời xa, nhưng anh không hề có ý kéo dài chuyện này, chỉ là anh đang nhân cơ hội tìm một cái cớ em không bao giờ có thể bỏ anh đi.

Anh thề, có gió, có trăng, mây sao và cát bụi làm chứng, anh sẽ mãi yêu em. Nên mong em, chịu đựng một chút thôi. Nhé!

Cuba, phòng 167, khách sạn *****

Anh bước vào và con nhỏ Hồng Duyên đang nằm lả lướt trên ghế với đồng hồ ăn biết cô ta thành một mụ béo. Ngay khi nhìn thấy anh, cô ta hoảng hốt, cố chạy đến nhưng vì thân hình quá khổ mà mưu tính đó là vô phương.

-Làm ơn tha cho em, thầy!!!

Anh cười, tiến đến và ngồi cạnh Hồng Duyên, em yên tâm, anh có cách xa một một một chút, một khoảng cách tối thiểu mà!

-Cô nghĩ tôi rảnh gang đưa cô đến vùng đất xa xôi này chỉ để vỗ béo con lợn như cô sao?

Đôi mắt híp của Hồng Duyên xưng lên :

-Em xin lỗi!!! Em muốn về nhà!!!

Anh cười, đứng dậy :

-Ok!

Nghe vậy, Hồng Duyên cũng tức tốc đứng dậy rồi bất ngờ ngã xuống vì thân hình quá khổ :

-Thật không?

-Thật, nếu cô đem theo một món hàng của tôi đến tay anh trai cô, Vu Chính!

-Đó là một món quà nhỏ! – Anh cười.

Cô ta ngơ ngác. Ai quan tâm chứ! Giờ anh chỉ quan tâm đến em thôi, người phụ nữ duy nhất, người tình duy nhất, người vợ duy nhất.

Em khỏe chứ? Anh nhất định sẽ đưa em về, nhanh thôi!

I love you

~

93. Chương 88. Seme. Món Quà Nhỏ.

11-6-2015

Chương 88. Seme. Món quà nhỏ.

Ở Sa Pa quá chán, suốt ngày nghe tiếng rên la, hét hò của cặp vợ chồng già, lại thêm lão quản gia còn vô vợ nhỏ của thằng khốn Tử Lâm thì cứ im bật, một hai đòi về, đòi gặp chồng, đòi đi học...

Chuẩn bị ra cửa, thực ra là kiểm soát ra ngoài.

“ Píng Pong” Có kẻ nào đó nhấn chuông cửa trong khi tôi tính ra lệnh cho tên gác cửa mở cửa.

Và khách lạ đó là... Hồng Duyên- Em gái tôi, đứa con gái mà giờ tôi còn không nhận ra, nó béo tròn, nếu không có cái giọng thì còn lâu tôi mới nhận ra, lúc thấy tôi, nó òa lên khóc rất thảm thiết.

Đứa em gái của tôi còn đem đến cho tôi một món quà. Đó là thằng ẻo lả Hạo Thiên, lần này thì nó ngồi xe lăn, cuốn băng cứu thương quanh mắt, im phăng phắc.

-Làm sao mà em lại đưa thằng ẻo lả này về? – Tôi khó chịu hỏi.

-“ Đây là món quà tiếp theo của tao đấy!”, đó là lời nhấn của ... Triệu Tử Lâm.

Khốn nạn, thằng khốn, tao sẽ băm vằm mày ra!!!

-Thằng kia! Mày đang âm mưu cái gì với thằng khốn Tử Lâm!!! – Lần này thằng ẻo lả này lại tính giả mù, giả tật sao? Tao sẽ không mắc lừa nữa đâu.

-Khốn nạn! Trả lời tao!

-Hạo Thiên không nghe thấy ẹ, cũng không nhìn thấy, đi lại được.

-Thật đấy ẹ! – Hồng Duyên nói, như thể hãy tin tưởng nó.

Tôi tức tối, đá mạnh vào thân chiếc xe lăn, mạnh đến mức làm chiếc xe lăn đổ, Hạo Thiên ngã lăn theo. Không hiểu sao, một đứa như Hồng Duyên lại có thể lo lắng và ngay lập tức đỡ thẳng ẻo lả đó dậy. Thật sự khác, đứa em gái ngang ngạnh này lại xử sự như vậy chứ?

-Anh dừng lại!!! – Hồng Duyên giận dữ hét lên.

-Nếu anh không dừng lại thì con quỷ ấy sẽ làm tới bến đấy!

Thì ra là vậy, chỉ bị đe dọa một chút mà em gái tôi đã sợ mất mặt rồi.

-Em thay đổi rồi đấy!

-Không hề, chỉ là em sợ con quỷ ấy! Hắn ta không phải là người!

-Vậy ra em nghĩ rằng anh không thể đánh bại hắn?

Hồng Duyên không nói gì thêm, chỉ đỡ thẳng ẻo lả Hạo Thiên lên xe lăn và đẩy thẳng đi, vào nhà của tôi. Tôi tức giận, phần nộ vì sợ coi thường rẽ tiền ấy :

-Đứng lại!!!

_____ Thông báo _____

Truyện “Bác sĩ bảo cưới” thật sự là một bộ truyện biến hóa không ngừng. Biến hóa đến mức “hòm thư” chật ních và rất tổng hợp.

Sau này, cũng sẽ có khá nhiều nhân vật được “đặc cách” viết thư – tức làm người kể chuyện cho vài chương. Trong đó có Hồng Duyên.

Nói thế thì các bạn thừa hiểu là Hồng Duyên đã có một chân trong “hội viết thư” nhỉ! Vâng, chính xác! Ủng hộ cô nàng đáng ghét này nhé!

VD cho chương có Hồng Duyên.

Chương 0: HoD. Thế giới bác sĩ.

Hôm nay bé đi thi, môn văn nói chung dễ chỉ cần chính xác. Đang tính nhắn tin hỏi con nhỏ giỏi hơn bé xem có làm được không, nhưng ngại nổi phải mượn điện thoại của bố. Không phải vì bé không có điện thoại mà là lúc trước bé nhắn tin trên nàg, nhưng lúc hỏi bài, ta phỉa mượn máy khác nhắn. Nếu nàg mà biết tên khốn cửa nàg lúc trước là bé thì...

Bôi đen nhé^^

Đôi khi có vài điều nhắn nhủ mà>>> Hoặc là chẳng có gì!!! He he!

94. Chương 89. Hod. Sâu Lại Càng Sâu.

12-6-2015

Chương 89. HoD. Sâu lại càng sâu.

Anh hai, anh cũng đừng trách em, em không nghe lời anh cũng là phải lẽ.

Em thay đổi rồi, dù muốn hay cũng phải thay tôi. Em làm sao có thể không thay đổi khi nhìn thấy cái thế giới này bằng một con mắt khác, cái nhìn khác. Anh cũng nên dừng lại thôi. Triệu Tử Lâm không phải là kẻ có thể đụng vào. Hắn ta nên bị băm vằm, chết không toàn thây. Hắn ta có một trái tim điên lạnh. Nếu muốn đấu thì anh sẽ phải đấu đến cùng. Nhưng anh lại chưa từng lường trước cái giá phải trả khi thua.

Trước đây em đã quá điên khùng ngu ngốc khi đụng vào kẻ máy lạnh đó. Triệu Tử Lâm. Và giờ thì em biết dừng bước. Anh à, em đang cố bảo vệ anh thôi, và cũng bảo vệ chính em.

Ngay khi em trở về, đem theo Hạo Thiên. Anh đã tức tối, giận dữ. Cũng đành thôi.

-Đứng lại!!!- Anh giận dữ hét lên, em đã biết anh quá lâu, hiểu anh quá rõ.

-Anh à, nếu anh không dừng lại bây giờ thì... sẽ không quay đầu lại được đâu! – Em nói vậy, đầu không ngoảnh lại.

Không thể nhìn thấy nét giận dữ trên mắt anh, nhưng em chỉ cần nhìn thấy cái run sợ vụng về của Hạo Thiên thì đã đủ biết cái anh thật sự đáng sợ thế nào. Nhưng em xin lỗi, đối với anh và Triệu Tử Lâm. Em vẫn sợ hãi hơn.

-Em sợ thằng đó sao?

Em không có lấy một chút đắn đo, bởi đó là sự thật :

-Vâng!

-Ha ha! Nhưng anh sẽ đánh bại nó! Em nghĩ anh của em là ai!

Em xin lỗi :

-Là một kẻ bại trận!

Đây thật sự là sự thật, anh sẽ thua, bởi anh đã bị Triệu Tử Lâm nắm chọn điểm yếu. Đó có thể là em gái anh, có thể là cô gái 4 năm trước, có thể là ... Hạo Thiên...

Em không thể nói gì thêm. Em đẩy xe thẳng vào phòng Minh Ngọc, cô vợ nhỏ của hắn, Tử Lâm.

Có thể anh đang rất khó chịu, giận dữ... nhưng...

95. Chương 90. Em. Đồng Minh

13-6-2015

Chương 90. Em. Đồng minh

Anh à, Triệu Tử Lâm. Chúng ta chia tay đi. Em không thể... không thể làm phiền anh thêm nữa. Chúng ta đến với nhau âu có thể coi bắt nguồn từ Tử Lâm. Nay đứa trẻ đáng thương đó đã không còn. Em cũng chẳng thể níu kéo anh thêm. Bởi anh vốn đến với em chỉ vì lòng thương hại, sự nhân hậu của anh mà thôi.

Hãy đợi nhé, một lúc nào chúng ta gặp nhau, em sẽ để anh nói lời trước, nếu không em sẽ là người mở lời.

Em cần phải buông tha cho anh, để anh đi tìm một cô gái khác, tốt hơn em. Hoặc là đi tìm cô gái 4 năm trước.

Bỗng, cửa mở, đã lâu cánh cửa này không được mở thật sự. Nội lần chốt khóa được mở ra, nó chỉ là mở kếp, một khay đồ ăn được đẩy vào. Lúc ấy, ba mẹ em sẽ chạy ra, mang khay thức ăn vào.

>Sự thật, ba mẹ Minh Ngọc chạy xông tới, lúc đầu là hò hét đòi mở cửa ra, song khi thấy điều này là vô vọng, ba mẹ cô nhìn nhau, xông tới ngẫu nhiên khay thức ăn, chừa cho bát cơm trắng với quyết định hùng hồn : Tuổi của con, phải ăn cơm trắng mới tốt, dầu mỡ quá sinh bệnh.

Đó là Hồng Duyên và Hạo Thiên. Thật sự là thoát nhìn em không hề nhận ra Hồng Duyên bởi hình như cô ấy hơi “bự con” so với lúc trước.

Em đứng dậy, ngạc nhiên :

-Hạo Thiên, và...

-Hồng Duyên! – Hồng Duyên nhăn nhó, em thật vô ý.

Em chạy đến khi nhìn rõ và thấy Hạo Thiên ngồi xe lăn, mắt nhắm, trông rất xanh xao.

-Hạo Thiên cậu không sao chứ?

-Cô không hỏi tôi à, tôi vô hình à! – Hồng Duyên khó chịu, em lại một lần nữa thất lễ rồi.

-À, cậu, Hồng Duyên không sao chứ?

Em ngẩng đầu lên nhìn Hồng Duyên, cô ấy chẳng chịu cười, mặt cứ đanh lại. Ba mẹ đang ngủ nên em cũng chẳng muốn đánh thức.

-Có, chồng cô... à ồ... Mà Hạo Thiên không nghe thấy đâu, cậu ta vừa bị mù này, vừa điếc này... vừa què này...

Hồng Duyên làm em sợ.

-Làm sao lại ra nông nỗi này vậy? Trước cậu ấy chỉ không nhìn thấy thôi mà! – Em lo lắng.

-Là chồng... à, tai nạn...

Hồng Duyên, cậu ấy cứ ấp a, ấp úng sao ấy.

-Thôi... thôi (Hồng Duyên phủi phủi tay) Từ bây giờ, tôi, Hạo Thiên và cô sẽ là đồng minh của nhau, cùng nhau ngăn chặn trận chiến đẫm máu giữa hai vị vua quyền lực nhất thế giới?

Hai vị vua quyền lực nhất thế giới? Em không hiểu!

_____ Bé mở một khảo sát xem nhân vật nào được yêu thích nhất “Bác sĩ bảo cưới” tổng thể đều là tùy hứng. Bạn nào cũng tùy hứng giống mình thì vào đây nhé ^<>

Link : [.ksvpro /s/388/mejotixu.html](https://ksvpro.com/s/388/mejotixu.html)

96. Chương 91. Hoa Nở Giữa Mùa Xuân

14-6-2015

Chương 91. Hoa nở giữa mùa xuân

Chưa đến mùa xuân đâu em, mùa đông còn dĩa lắm. Em chờ thêm một tí nữa thôi, kho mà cái lúc em không thể sống nếu thiếu anh, mùa xuân tự khắc sẽ về, bên anh, bên em.

Em là loài hoa nở rực rỡ khi mùa xuân sang cũng được, là mây trời xanh gọi ngầy thơ cũng được. Anh chỉ cần là mặt trời, dù muốn hay không, em vẫn sẽ phải ở bên anh.

Anh của em á. Chồng của em á đang có một kế hoạch cực chất nha! Chết lừ!

Bây giờ, kể cả lời đòi chia tay của em, lúc bị phát hiện vụ bé Tiểu Lâm, anh cũng chấp hết, vì anh là chồng em, vợ thì không nên giận chồng những điều nhỏ, nhỏ như con kiến.

Nhưng bây giờ, có một trở ngại nhỏ nhoi.

Nhà chính, căn nhà to đùng mà em chưa đến bao giờ ấy, anh cũng chẳng để ý nó nằm ở vùng đất nào, nước nào nữa.

Thằng đàn em chạy vào, nói luôn cho em hay nó tên là Dẫn, họ tên đầy đủ thì anh quên rồi. Chốc sau, có khi anh quên luôn mặt nó, còn em thì mãi mãi anh không quên nha, yêu trọn kiếp luôn!

-Đại ca, tên Max King lại đỡ trò!!!

Anh không hề hút thuốc, anh chỉ cầm thôi, thật!

-Nó làm gì rồi?

-Nó đỡ trò cuống mắt của chúng ta tập đoàn MG!

Anh nhủ mày, cái MG này cũng không lớn lắm, kể thì anh thừa nhưng anh đang bận nghĩ đến em.

-Điều tra về thằng đó, rồi xử đẹp đi!

-Nhưng... - Dẫn lắm điều, thực là nên sa thải mà.

-Sa thải nhé! – Anh lạnh lùng nói.

Chẳng cần nói thêm chi, thằng ôn con chạy thục ra cửa. Nó còn khôn vì trước khi đi còn biết hành lễ với anh.

97. Chương 92. Seme. Tao Không Nhịn Nữa.

Chương 92. Seme. Tao không nhịn nữa.

Mây nghĩ rằng tao nhịn mây bấy lâu nay là vì sợ mây ư? Không hề, thằng khốn. Mây coi thường tao quá đấy, tao thề sẽ làm ày thân bại thanh liệt, rồi mây sẽ bò dưới đất, dập đầu cầu xin tao tha chết.

Điện thoại reo. Trong phòng không có lấy một người, tao ngồi trên ghế, nhắc điện thoại.

-Alo!

“Đức ngài! Thuốc đã được hoàn thành, hiện đang được chuyển đến chỗ ngài”

Mây nghe chưa? Thuốc đấy, con vợ nhỏ mây sắp có chuyện rồi đấy!

-Được!

Tao cúp máy, đứng dậy, mở cửa, ra khỏi phòng. Ngay ngoài cửa, tên quản gia đã đứng ngay đó, tay cầm hộp thuốc hiếm có.

-Thưa ngài, thuốc đã được gửi đến!

Tao cầm hộp thuốc, đi thẳng đến phòng của vợ mây. Chắc là thằng ẻo lả và em tao đang ở trong đó. Không hiểu từ lúc nào mà chúng thân thiết đến thế. Nhân thể đây tao tính sổ luôn với mây chuyển làm diện mạo em tao “tàn tạ” như thế này.

Cửa mở, đôi mắt ngơ ngác của con vợ mây, lại thêm những ánh mắt ngơ ngác khác của bố mẹ vợ mây, thêm em gái tao và thằng ẻo lả.

-Anh hai! – Hồng Duyên ngạc nhiên.

-Ra ngoài! Tất cả! – Tao lạnh lùng trả lời. Là do mây hết đấy.

-Anh hai! – Hồng Duyên vẫn tiếp tục.

-Ra ngoài! Đừng để tôi nói lại lần nữa!

Khi tất cả ra ngoài, thấy cô vợ nhỏ của mây cũng bước ra, tao kéo cô ta lại :

-Cô ở lại!

Cô ta bất chợt lúng túng :

-Anh muốn gì?

Đóng cửa, tao đẩy cô vợ nhỏ của mây xuống ghế, ghé sát mặt vào mặt cô ta :

-Rồi sẽ biết, giờ tôi hỏi là cô có muốn biết về cô gái 4 năm trước của Tử Lâm không?

Đúng là vợ mây rất đáng yêu, cử chỉ bây giờ cũng rất mê hoặc.

-...có...

Tao cười, cười vào mặt mây đấy :

-Vậy cô phải uống lọ thuốc này!

Mắt cô ta nghiệt ra.

-Có uống hay không? – Tao rơ lọ thuốc quý ra trước mặt vợ mây.

-... không...

Tao diên tiết, nỏ nắp lọ thuốc, róc thẳng vào miệng cô ta.

Ngay lúc ấy tiếng đập cửa vang lên, dồn dập :

-Mở cửa ra!!! Thằng khốn!!! – Không ai khác ngoài mày, Triệu Tử Lâm.

98. Chương 93. Em Làm Sao Thế?

Chương 93. Em làm sao thế?

Ngay khi anh biết tin hấn tính dở trò với em là anh liền phóng xe đến thẳng đây. Anh chưa bao giờ làm chuyện gì nhất thời cả. Nhưng anh đã phá lệ vì em đấy. Anh đã bỏ mọi thứ vì em. Vậy nên em không bao giờ được phép bỏ rơi anh.

Anh chạy đến trước cửa phòng mà hấn nhốt em trong đó. Anh biết hấn cũng đang ở trong đó. Anh phá cửa. Và thấy em... thấy em đang ôm chân hấn, đôi mắt chìm đắm trong mê tình.

-Minh Ngọc! Em sao vậy?

Anh lo lắng nhưng trái với sự lo lắng của anh em lại cứ bắt mê bắt ngộ mà ôm chặt lấy hấn. Anh nhìn lên phía hấn. Vu Chính hay còn là Seme. Hấn đang toát mồ hôi lạnh, hấn đang bắt chiếc anh đấy.

Anh tiến lại, kéo tay em lên nhưng em vùng ra, giọng ngọt ngào :

-Em yêu anh!

Chấn động địa cầu.

-Phải, anh cũng yêu em! – Anh hạnh phúc cực độ nhưng vẫn tỏ ra vô cùng lạnh lùng.

-Cô ta nói yêu tao, không phải mày! – Cảm mềm, thằng Seme như mày có quyền gì mà lên tiếng ở đây!

Anh cố kéo em ra.

-Tao cho cô ta uống “ Mê tình tán” và đây là kết quả. Cô ta yêu người đầu tiên nhìn thấy và đó là tao! Dù không thích nhưng cái cảm giác hốt tay trên của mày cũng hay hay! – Thằng khốn đó còn cười được.

Anh sẽ không nhịn nữa đâu, anh đâm trợn một quả vào mặt hấn. Hấn ngã ra sau và em bất ngờ thấy vậy, đứng lên và quát tháo ANH:

-Người làm cái quỷ quái gì vậy!!! Đồ mất dạy! – “Đồ mất dạy”? Em chỉ nói thế rồi chạy đến phía thằng Seme, đỡ hấn dậy. Lo lắng hỏi han hấn. Nào là : “ Anh có sao không?”, nghe mà sến đến tận óc.

Ngay lúc ấy, ngay tại đây, anh đã biết em đã thay đổi, thay đổi theo chiều hướng xấu.

-Mày... mày không chỉ làm cô ấy yêu mày mà còn làm cô ấy trở nên “Hư Hỏng”!!! – Anh quát, khó chịu đến tận tim. Nó nhói mãi, chắc bởi người anh yêu nói yêu người khác. Nếu như đó là cô gái 4 năm trước, chắc anh cũng không đau như thế này.

Không ai quan tâm đến anh, em đỡ Seme của Uke đứng lên, đi ngang qua anh và ra khỏi phòng.

Giờ anh mới biết cái cảm giác đau này, không phải là anh chưa từng nhìn thấy mà chưa từng cảm nhận qua. Đối với cô gái 4 năm trước, là anh nhìn thấy. Đối với em, là anh cảm nhận quan.

Nhưng anh không phải là người biết đến hai từ “bỏ cuộc”. Nhưng một khi anh bỏ qua thì sẽ không bao giờ quay lại nhìn lấy một cái. Em cũng nên chuẩn bị tinh thần là vừa.

>> Câu chuyện tình đắm nước mắt bây giờ mới thật sự bắt đầu

Mình toàn viết chuyện hài bây giờ chuyển sang các tình tiết “mưa” không biết là có được không.

Ủng hộ mình nhé!

____16-6-2015

99. Chương 94. Kế Hoạch Cua Vợ! Yêu Yêu Nhiều Lắm

Chương 94. Kế hoạch của vợ! Yêu Yêu nhiều lắm

Lần đầu tiên anh nhìn thấy em, anh đã yêu em. Bây giờ, một em khác nhìn thấy anh lại đã ghét anh. Nhưng anh sẽ làm lần thứ hai chạm mặt nảy nở tình yêu nồng cháy (Mong là không phải mình anh nghĩ vậy vì anh còn có các “đồng minh” mà)

Vẫn ở trong căng phòng em vừa rời khỏi. Anh sẽ không nhụt chí bởi Tiểu Lâm luôn ở đâu đó ủng hộ anh.

Anh mở điện thoại, bấm số và nghe. Anh chưa bao giờ phải chờ điện thoại cả :

“Đại ca! Đại ca có gì sai bảo ạ?”

-Tao chuyển nhà, mang đồ đạc của tao đến đây, mày cũng chuyển đến đây luôn đi!

“Chuyển nhà? Đại ca tính mua nhà ở đâu ạ? Em xong liền mà tại sao lại chuyển bây giờ? Còn chị dâu Minh Ngọc thì sao ạ?”

-Mày nói hơi bị nhiều đấy, cứ chuyển đến đây, tao lo hết rồi!

“Em xin lỗi! Mà địa chỉ đại ca!”

-Cần biệt thự nào đó của thằng Vu Chính ở Sa Pa!

“Hả” – Anh cúp máy.

Đúng là rách việc. Chỉ cần em chung thủy thêm chút nữa là đã chẳng có việc gì rồi. Đúng là!

Đang tính bước ra khỏi phòng thì anh đã nghe thấy tiếng con nhỏ Hồng Duyên oanh oanh ở hành lang :

-Thế này mà là đồng minh à!!! Con khốn! Mày đồng minh thế đấy!

-Còn dám cướp người yêu của bạn à! – Cô ta vẫn tiếp tục hét lên.

Anh đã tính can thiệp rồi. Nhưng đã có một giọng nói ngăn anh lại. Đâm thẳng vào trái tim anh :

-Cô là cái quái gì chứ! Ai đồng minh với mụ béo như cô! Anh Vu Chính là của tao!!! – Em, thiếu nữ thanh nhã hiền hậu ngày xưa... đâu rồi?

-Mụ béo! – Hồng Duyên điên tiết.

Cũng lúc đó, anh bước ra. Hồng Duyên nhìn thấy anh, cứng họng. Còn thằng Uke thì ngồi trên se lăn, mặt ngiêt ra như đá. Đúng là kẻ mù người điếc. Nhìn thật vô dụng.

Anh tiến tới, định bụng ôm em một cái nhưng em lại nhanh chóng chạy đi đâu mất. Anh móc từ trong túi ra một lọ thuốc nhỏ, nhém cho Hồng Duyên. Cô ta đỡ lấy, hỏi :

-Cái gì đây... ạ?

-Là thuốc giải cho thằng Uke đấy! – Anh lạnh lùng.

-Uke? – Con ngốc.

-Là Hạo Thiên! Mà nếu không làm đồng minh với Minh Ngọc, cô và thằng Uke làm đầy tớ cho tôi đi! – Anh cười gian, mắt hướng về bóng hình vụt chạy của em.

-Đầy tớ? – Hồng Duyên vẫn tiếp tục ngiêt mặt ra.

-Sao?

-Không... ạ! – Đúng là, điên mất thôi, hình như là cô ta muốn ăn thêm bánh thì phải.

Hồng Duyên cho Uke uống thuốc. Trông điệu bộ như thể là không tin thuốc của anh có hiệu nghiệm. Cô ta làm như thể người làm không bao giờ là người sửa ậy.

-Thấy sẽ làm thế nào để chữa cho cái bệnh yêu điên cuồng của Minh Ngọc! – Sao đứa con gái này luôn biết làm người khác khó chịu nhỉ?

-Cô gái yêu điên cuồng là vợ tôi đấy!

-Em xin lỗi...ạ!

Bỗng, anh lại nghĩ ra một điều :

-Cô vào thư phòng được của anh cô lấy cho tôi 10 chai “Mê tình tán” đi!

Cô ta giật mình, đứng bất dậy :

-Cái gì? Lấy trộm sao!... à, xin lỗi thầy!

Đúng là nực cười, cái điệu bộ của Hồng Duyên vừa theo kiểu chảnh lại vừa sợ xệt.

-Vậy là cô muốn đến Pháp ăn bánh?!

Nói thẳng ra bây giờ thì cô ta sợ BÁNH lắm rồi. Ha ha!

Hồng Duyên im bặt. Cũng lúc đó, đàn em tiến vào từ cửa chính, thấy anh, hấn vẩy tay ra vẻ hào hứng lắm.

-Đại ca!

Anh bước xuống lầu, trong khi em ở đâu đó cạnh thằng Seme. Anh không tha cho em đâu.

-Mang đồ vào phòng Minh Ngọc ấy! – Anh nói với thằng Đản.

-Dạ! Đại ca!

-À! Thế còn phòng em?

-Mày ở phòng nào chẳng được.

Đúng lúc ấy, thằng Seme đi đến, mặt nổi gân xanh :

-Mày làm cái quái gì vậy? – Chắc hấn nhìn vào đồng hành lí anh mang tới.

-Tao chuyển đến đây ở! – Anh cười.

-Ai cho phép mày?

Anh tiến đến, kề sát mặt mình vào mặt hấn, nghiêng giọng :

-Phép tắc là của Triệu Tử Lâm này!

-Mày! – Hấn nắm chặt tay, kìm nén cơn giận. Nhưng có vẻ không được lâu. Hấn vung tay toan cho anh một cước vào mặt.

Anh né kịp. Đang muốn cho hấn một đấm trả cho vừa vặn thì em chạy đến, điệu bộ hốt hải :

-Dừng lại!

Anh biết là em bị chuốc thuốc, thay đổi là do thuốc nhưng cái gì cũng có cái giá của nó. Em ạ!

Đầu tiên là em chạy đến, mặt hung dữ. Bất ngờ, em giơ tay và tát anh. Không phải là anh không tránh kịp mà chỉ là không tránh.

-Anh điên sao? – Em tiết tặc tức giận. Em nghĩ anh không giận sao.

Trên đời này chỉ có 3 người dám tát anh. Đó là mẹ anh, anh hai và cô gái 4 năm trước. Giờ em là người thứ 4 đấy. Tiểu tình yêu!

-Em có muốn anh tát thẳng em đang ôm một cái không?

Em tát anh lần thứ hai. Anh vẫn không né.

Tất cả mọi người ở đây đều nhìn thấy em tát anh hai cái. Em đừng quá đắc ý.

Hồng Duyên có vẻ là thấy không khí nóng dần lên nên làm như về ta sẽ chữa cháy kịp thời. Cô ta kéo em và thằng Seme đi chỗ khác. Còn Đản thì chạy lại hỏi thăm anh, như anh là thằng bệnh tật chỉ sau 2 cái tát của người mình yêu nhất vậy.

100. Chương 95. Ngủ Chung

Chương 95. Ngủ chung

Đản ở cùng phòng với tên quả gia Hữu Việt.

Hồng Duyên thì chịu.

Còn bố mẹ vợ thì anh tổng về nhà rồi.

Uke thì chắc ở cùng với Seme.

Còn em thì phải cùng phòng với anh.

Nhưng anh nghĩ đây chỉ là dự tính. Em đang nằng nặc đòi ngủ chung phòng với Seme. Đó là điều không thể! Tiểu tình yêu ạ!

-Em không thể ngủ trong cái phòng ấy được! – Anh giải thích ngay trước phòng của thằng Seme. Em thậm chí còn ôm chần gối toan tính ngủ chung với thằng khốn đó chứ gì! Đừng có mơ!

Mắt em lung linh lên :

-Tại sao chứ?

Anh sẽ không bị mắc lừa đâu.

-Vì đây là phòng của Uke và Seme!

-Uke? Seme?

Tại sao lại chẳng ai biết cái biệt danh này nhỉ? Cả em nữa!

-Uke là Hạo Thiên! Seme là Vu Chính đó! – Anh giải thích.

-Mặc kệ! Minh Ngọc muốn ngủ chung với Vu Chính cơ! – Em làm điệu bộ nhõng nhẽo thấy kinh. Em đúng là thay đổi đến phát rồ.

-Không được!!!

Em bỏ ngoài tai lời nói của anh, em cứ hung hăng mở cửa chạy vào phòng.

Giờ đang là ban đêm, tối lắm rồi. Đừng để anh cáu!

-Cậu làm gì vậy? – Thằng Uke chẳng biết từ đâu xuất hiện. Nó hết mùi, hết điếc, hết què rồi. Giờ con chạy nhảy kinh lắm.

-À! Mình tính ngủ chung với anh Vu Chính! – EM cười rạng rỡ.

Uke nghe vậy mặt liền tái mếp, quay lại nhìn anh với anh mắt sợ hãi.

-Thầy cho cậu ấy vào ngủ thật à?

-Không! – Anh rút khoát.

Em nhướn mày khó chịu nhìn anh như thể anh là kẻ thù giết cha em vậy:

-Hắn thì có quyền gì chứ!

-Thế không phải hai người là vợ chồng sao? – Mày nói quá chuẩn, Uke ạ!

Mắt em bất chợt hứng lên, một phút hoài nghi, một phút lo lắng, một phút băng khuâng :

-Chắc là không phải đâu, mình mới 16 lại thêm ai thêm cưới cái tên đầu bò này chứ!!! – Em phủ tay rồi chạy thẳng vào trong phòng.

Đầu bò ư? Đúng là điên mất thôi!

Thằng Uke còn nhìn anh cơ chứ! Nó làm như thể anh nhìn tàn tạ, thê lương lắm ấy.

-Còn không vào trong! Bộ mày muốn mất chồng hả?!

-Thầy không sao chứ? – Nó tỏ ra lo lắng, đúng là Uke.

-Mày có muốn ăn hột lạc sắt không?!

101. Chương 96. Giường Đôi

20-6-2015

Chương 96. Giường đôi

Em đã vào phòng, Uke cũng vào, anh chắc chắn là thằng Seme không có ở trong phòng. Nó chắc còn đang tìm cách báo hại anh. Chờ xem nhé! Không ngờ em lại yêu hấn đấy.

Thôi thì anh vào theo.

Không ngờ phòng thằng Seme lại BÉ thế. Bé còn hơn cái lỗ mũi ếch. Lại còn là có mỗi cái giường đôi. Em đang nằm trên giường. Còn anh và Uke đứng nhìn em. Nhìn em thật sự là rất buồn cười mà không mất đi sự thuần túy còn mang thêm cái đáng ghét.

-Em đang làm gì vậy? – Anh hỏi khi thấy em cứ làm cái gì đó trên giường. Em đắp gối ở giữa giường thành một đào chắn.

-Liên quan gì đến anh! – Em phồng má. Bỏ lơ anh với câu nói vô nghĩa đó à. Liên quan đến anh chứ! Em là vợ anh mà!

-Cậu định ngủ với Vu Chính thật hả? – Uke hỏi.

-Ừ!!! – Em bỗng cười túy mắt. Thấy mà ghét.

Cũng lúc ấy thằng Seme chết tiệt bước vào. Hấn chẳng kiên sự việc với ánh mắt vô vàn tội lỗi. Thực ra là hấn chỉ ngạc nhiên thôi.

-Cái quái gì thế này? – Hấn ngơ ngác.

-Hạo Thiên! – Hấn tiếp tục thốt lên khi căn bệnh điếc, mù, tật của Uke nó khỏi.

Anh chỉ tay về phía em. Hấn cũng hướng mắt về hướng anh chỉ. Và đang thấy em cười như mỗ mắt bắt tia laze về phía hấn.

Đáng lẽ em nên bắn về phía anh, anh sẽ chết tại trận.

-Anh Vu!!! – Sến thấy ớn. Không ngờ em có thể gọi Seme như thế đấy.

Còn hấn lại tỏ ra rất ân cần, hấn tiến đến chỗ em. Anh ngăn lại nhưng hấn lại cười đều anh, hất tay anh ra. Không phải là anh bất lực. Chỉ là những cử chỉ của em làm anh đau. Đau thật sự.

Đầu tiên hấn ôm em, em vẫn cười, mà còn cười rất hạnh phúc. Nhưng cái kiểu hạnh phúc này của em không làm anh vui một chút nào.

Cả người của anh đang run lên vì giận dữ. Chỉ cần thêm một nụ cười đều cán nữa thôi. Anh sẽ giết thằng khốn đó. Giết luôn Uke của hấn. Giết hết tất cả. Nhưng tại sao trong anh vẫn có một giọng nói :

“ Cậu chẳng bao giờ vì ai gì mà hi sinh cả. Bởi cậu quá ích kỉ”

Đó là lời của cô gái 4 năm trước.

Em và hấn đang chuẩn bị ngủ. Đã nằm xuống giường, em đòi hấn kể chuyện cho em trước khi ngủ. Em là trẻ con chắc.

Hai người điên sao khi mà làm những cái điều ghê tởm ấy ngay trước mặt tôi!

Anh đang hi sinh cho em đấy.

Anh cố nặn một nụ cười. Xông vào nằm phịch xuống giường, giữa hai người. Em và Seme.

Đừng tỏ ra ngạc nhiên hay khó chịu. Bởi trong anh còn đang điên hơn thế nhiều.

-Này! Đây là giường đôi đây! – Em khó chịu ra mặt.

Anh chẳng thể làm gì thêm. Chỉ có thể chịu đựng cơn giãy giụa của em mà ôm lấy cơ thể nhỏ bé ấy. Dùng một tay bịt miệng em lại. Không ột âm thanh đau lòng nào thoát ra. Nhưng tai anh vẫn nghe thấy lời khùng điên của Seme khi Uke của hắn vẫn đứng yên trước mặt.

-Đau lòng lắm sao? Cô ta giờ yêu tao hơn cả mạng sống đây!

Anh không quay đầu, mắt vẫn dán vào những biểu cảm trên gương mặt em. Quá dễ thương mà lại làm anh đau nhiều.

-Tao sẽ giết con Hồng Duyên.

Đêm trôi qua trầm chậm. Qua cánh cửa kính trong suốt. Anh nhìn thấy cả vũ trụ tóm gọn trong tầm mắt. Dù em đang ở trong vòng tay nhưng trái tim lại ở nơi khác. Sau khoảng không như thế này. Có phải là anh đã mắc phải sai lầm khi để em ở đây quá lâu. Biết là em bị chuốc thuốc nhưng dù sao thì cũng phải đau chứ.

Sau lưng anh là cả một cảnh tượng chật ních. Em nằm ngoài, nằm trong lòng anh. Sau lưng anh là Uke tiếp đến là Seme. Trong một cái giường đôi. Anh đã cố lắm rồi, cố để em không ngã khỏi giường.

Nhưng không phải cái cố gắng này làm anh mất ngủ. Mà là cái mục đích cố gắng ấy làm anh tỉnh táo.

102. Chương 97. Mua Sắm

22-6-2015

Chương 97. Mua sắm

Sau một đêm ngủ chung (thực ra là ngủ 4). Ngay khi tỉnh dậy em liền đá anh xuống giường. Nhưng em cũng nào có ngờ vì anh đang ôm em nên đã kéo theo em.

Điều đáng buồn là em đã quên cái đau rất nhanh khi thấy Seme nằm gần Uke. Em gào lên, cố kéo Uke ra xa Seme. Làm tắt cả tỉnh giấc.

Đôi khi em lại dễ thương lạ thường.

Vì em mà anh bỏ tất cả mọi việc. Cả ngày chỉ ở cạnh em dù em có xua đuổi thế nào.

Cuộc nói chuyện tế nhị nhất hành tinh của em và Hồng Duyên.

-Sao anh cậu lại không nói yêu mình nhỉ? – Em hỏi khi ngồi trên giường trong phòng Seme. Hồng Duyên ngồi bên cạnh.

-Vì anh hai yêu người khác rồi! – Hồng Duyên nói chắc nịch nhưng coi ra lại chẳng có cân nặng nào với em. Làm thế nào để em nản chí nhỉ?

-Vậy đó là ai? – Em trông rất giống một nữ cảnh sát sắt đá đang hỏi cung tên tội phạm máu lạnh.

-Là Hạo Thiên!

Em sững sốt, đứng phắt dậy, nói một câu mà chính anh cũng không đồng ý :

-Yêu một thằng đặc rục đó hả!!! – Anh không hề vừa lòng với thái độ này của em đâu nhé.

Chính anh là người tác thành cho hai tên đó đấy nhé! Anh, đại tình yêu của em đấy!

Bống, em quay đầu nhìn anh, mặt mày nhăn nhó!

-Này CHÚ! Chú ở đây làm chi vậy!/?

-Chú! – Mặt anh tái mét. Anh nhất định giết thằng Seme. Nó dám làm người anh yêu gọi anh là Chú! LÀ CHÚ ĐÂY!!!

-Kệ chú ấy đi! – Hồng Duyên! Tôi giết cô.

Chú! Anh chỉ mới 20 thôi nhé!

-A!!! Tui biết sao anh Vu Chính không thích tui rồi!!! – Em hét như vừa phát hiện ra điều gì vĩ đại lắm. Cũng thường thôi. Vì sao thằng Seme không thích em ư? Vì em là của anh! Của Triệu Tử Lâm.

-Là gì vậy? – Hồng Duyên hỏi.

Anh cũng nghệt thở theo đôi môi mấp máy của em.

-Là vì tớ không được đẹp!

Anh ngã vật xuống đất bây giờ! Em mà không đẹp, em rất rất dễ thương. Mắt to này, ... Hình như anh không giỏi khen nhỉ!

-Cậu dễ thương mà! Mà cậu tha cho anh trai mình đi! – Rất đúng!

-Không bao giờ! – Em phồng má, khó chịu đến mức thủ thế như thể có thể đâm vào mặt Hồng Duyên bất cứ lúc nào nếu cô ta lăm mồm ngăn cản “tình yêu” (rẻ tiền) của em với “ Anh đẹp trai Vu Chính”

-Không phải! Mình phải thật sexy cơ! Anh Vu Chính có vẻ là thích gu như thế!

Gu sao? Thế sao em không hỏi xem gu của anh là gì? Sao thiên vị thế!

-Đi mua sắm!!! – Em đứng phắt dậy.

Chắc là em tính mua một đồng hồ sexy nhất có thể chứ gì. Anh sẽ không cho em làm thế đâu.

-Không được!

-Sao chứ! – Mà em lại nhăn lên.

“Reeng... reeng” Khoan, điện thoại anh reo.

-Nghe máy đi! – Em dừng ra lệnh cho anh, có thể là em có thể ra lệnh nhưng không phải em bây giờ.

“ Reeng... reeng...”

Điện mất thôi... Anh nhắc máy, trong khi em ra khỏi phòng.

Là cô gái 4 năm trước!

-Có chuyện gì vậy? – Anh cố dịu dàng nhất có thể, bởi đó là cô gái 4 năm trước.

“ Có chuyện rồi, làm ơn cứu mình với!”

-Sao không nhờ bà ta!

“ Nhưng!”

-Được rồi, đang ở đâu?

Anh xin lỗi, nhưng đó là cô gái 4 năm trước.

103. Chương 98.pd. Cô Gái 4 Năm Trước.

22-6-2015

Chương 98.PD. Cô gái 4 năm trước.

Đây là người kể chuyện giấu mặt, nhưng cũng là một nhân vật đấy, tìm hiểu ở truyện “Yêu Ma” nhé. Anh này đáng yêu cực kì. Còn là nhân vật chính nữa chứ! Ngưỡng mộ ghê!

VD : Chương 0.PD. Thế giới bác sĩ

~.~.~.~O^O~.~.~.

~Ngay khi nhận điện thoại từ cô gái 4 năm trước, Tử Lâm lập tức chạy xuống lầu, lên xe, tăng tốc :

Bởi đó là cô gái 4 năm trước cũng đúng. Bởi vậy nên hắn mới có thể lo lắng như vậy. Điều này càng cho thấy cô gái 4 năm trước quan trọng với cô ta như thế nào.

Căn nhà hoang số 6 phố ***, Hà Nội.

Tử Lâm xông xộc chạy vào. Không một kẻ đi theo, hắn đơn thật độc mã xông vào sảo huyết bọn bắt cóc có tổ chức. Bọn này tự gọi mình là Dietop. Dấu sao thì cũng là bọn lưu manh rẻ tiền thích làm oai thôi. Cứ để chúng vào tù vài ngày là biết. Sống không nổi đâu mà.

-Mày là ai mà dám vào đây!? – Một tên mặt sẹo lớn tiếng khi thấy Tử Lâm xông vào.

Nhưng Tử Lâm lại chỉ quan tâm đến đứa trẻ bị đánh đến bầm dập, bị trói nằm bất tỉnh trong góc.

Bất chợt, cơn điên trong Tử Lâm nổi lên, dữ dội như cơn hổ thềm mồi.

Hắn rút súng, không hỏi han, lớn tiếng lời nào. Cho mỗi tên một viên, máu bắn ra tung tóe. Giờ mới biết con người thật của Triệu Tử Lâm. Đó là máu lạnh, tàn nhẫn và thủ đoạn. Bởi vậy mà cô gái 4 năm trước bỏ hắn. Đáng đời!

“ Pằng!”

Một viên đạn lạc, một viên đạn lạnh lùng nằm trôn trên bả vai Tử Lâm. Nhưng đây chính là mấu chốt, hắn biết có kẻ sau lưng, kẻ đó có súng nhưng hắn vẫn lạnh lùng bỏ lơn. Tại sao?

Đến bây giờ, đôi mắt lạnh của hắn neho xuống. Hắn quay đầu, chĩa súng vào kẻ sau lưng, kẻ đã to gan bắn hắn. Cũng là kẻ đầu sỏ.

-Phát súng này miễn phí ày đấy!

-Pằng! Pằng! Pằng!

Chính xác là 3 phát súng, vào tim, vào mắt trái (hình như thằng Tử Lâm phát cuồng những thứ gì gần tim nhỉ), vào chân. Cuối cùng là phát thứ 4 vào bả vai.

Cũng từ bả vai hắn, máu rỉ ra. Nhưng hắn không hề bận tâm. Hắn gọi điện thoại cho cô gái 4 năm trước.

Đầu bên kia kết nối.

“ Tử Lâm”, người phụ nữ đó rồi rít lên.

-Cho người đến đón nó đi!

“ Cậu không mang nó về được sao?”

-Không thích!

“ Tử Lâm!!!” người phụ nữ gất lên, khó chịu.

-Cái gì cũng vừa vừa thôi. Tôi không rảnh thế đâu.

...

“Dù sao thì cũng cảm ơn cậu nhé!”

...

-Kẻ phản bội!

Tắt máy.

Máu vẫn chảy, hắn quay đầu, những thân xác nằm liệt dưới đất, chưa chết, chỉ có kẻ bắt hắn là chết. Nhưng kẻ còn lại thì tàn phế cả đời.

Tử Lâm không thích làm người hùng giấu mặt như trong phim. Nhưng vì cô gái 4 năm trước nên hắn đã chịu đựng chuyện này tương tự vài lần.

Cô gái 4 năm trước quan trọng với hắn thế nào?

Tử Lâm lên xe, tăng ga và trở về Sa Pa, phía trước còn cả một con đường dài.

Hắn chịu được bao lâu?

104. Chương 99.pd. Cái Tắt.

Chương 99.PD. Cái tắt.

Sau vài phút dẫn đò trên xe trong quãng đường dài trở về Sa Pa. Tử Lâm liền tắt lại một bệnh viện, hắn băng bó lại vết thương, mua áo mới. Nhìn chung cũng vì không muốn Minh Ngọc (cô vợ nhỏ của hắn) nhìn thấy cái bộ dạng này của hắn.

Khi hắn trở về Sa Pa với nụ cười lạnh trên môi. Giả bộ thể thôi. Bởi trong quãng thời gian trở về hắn luôn nhớ về 4 năm trước, về cô gái 4 năm ấy.

Trong thâm tâm vốn không vui nay lại bắt gặp cái cảnh tượng ngàn tiền xuyên tâm.

Lâm Minh Ngọc đang được Vu Chính ôm đứng trên cầu thang. Họ hôn nhau, một cách say đắm. Và đối với kẻ như Triệu Tử Lâm. Thì đây là điều không thể tha thứ. Lại cộng thêm tâm trạng buồn bực không dứt trong lòng.

“ Phẫn bội là cái anh không cho phép nhất, em biết không!” Hắn nghĩ trong đầu như vậy khi hùng hổ tiến đến chỗ Minh Ngọc và Vu Chính.

Tử Lâm kéo Minh Ngọc ra khỏi vòng tay Vu Chính. Cô cúi kinh hãi tay hắn ra.

Điều đáng bất ngờ nhất ở đây là. Tử Lâm không hề cố hôn Minh Ngọc. Lúc ấy Hạo Thiên, Hồng Duyên và Đản cũng kịp thời chạy đến. Kịp thời nhìn thấy cơn giận dữ của Triệu Tử Lâm.

Và Nhìn thấy cái tắt của hắn, hắn tặng cho người yêu dấu (Minh Ngọc) một cái tát tai không thương tiếc.

Hắn tát cô bằng đôi bả vai đau đớn. Để hắn tự nhủ rằng, hắn làm cô đau thì hắn còn đau gấp bội.

Minh Ngọc đưa tay xoa vết thương, đau đớn nhìn hắn.

“ Vì thuốc cũng được, bây giờ không phải con người thật của em cũng được, nhưng phải bội là điều không thể tha thứ!” Tử Lâm nghĩ như vậy khi cưỡng hôn Minh Ngọc. Cô cố đẩy hắn ra nhưng lại không thể. Bất chấp, khi hai đôi môi vẫn chạm vào nhau, nhưng ánh mắt cả hai người đều hướng về Vu Chính.

Một có là ánh mắt căm thù, lửa hận ngàn ngút.

Một là ánh mắt hoảng sợ, kinh hãi.

Triệu Tử Lâm đang mất kiểm soát.

Hôm nay Tử Lâm chơi súng nhiều quá. Hắn chìa khẩu súng còn vết máu chưa khô vào đầu Vu Chính, toan một viên là lấy mạng kẻ “gian phu”.

Minh Ngọc cố lấy tay gắng lấy khẩu súng, nhưng đôi mắt lạnh của Tử Lâm lại nói với hắn rằng. “ GIẾT”
Pằng.

Thêm một viên đạn lạc bay trong ngày hôm nay. Nhưng viên đạn ấy không hoàn toàn nghe lời Tử Lâm, nó bay lệch hướng và ngắm thẳng vào bụng trái Vu Chính, máu bắn ra, nhuộm đỏ thảm, Vu Chính mất đà, ngã xuống khỏi cầu thang. Nằm bất tỉnh trên sàn.

Hạo Thiên vội chạy đến, nâng người Vu Chính lên, hô hoán gọi người đến giúp. Minh Ngọc cũng vội đẩy Tử Lâm ra, chạy lại chỗ Vu Chính.

Khi bị đẩy ra, hắn không hề tỏ vẻ khó chịu, hắn chỉ cười mỉm, tiến đến chỗ Vu Chính trước sự lung lạc của Minh Ngọc, Hạo Thiên, Hồng Duyên.

Còn Đản thì chạy lại chỗ hắn, có vẻ như rề trừng, tên Đản này đã nhiều lần chứng kiến cơn giận dữ bất thường của Tử Lâm. Phần lớn là chuyện gia đình, nhiều nhất là về mẹ hắn. Sau là cô gái 4 năm trước, người chưa từng lộ mặt.

Giờ thì hắn giận dữ vì Lâm Minh Ngọc.

Tử Lâm vẫn cười mỉm, hắn ném khẩu súng xuống đất, cạnh Minh Ngọc :

-Hận lắm sao? Nếu hận như thế thì dùng nó giết anh đi!

Minh Ngọc nhìn khẩu súng rồi lại nhìn Vu Chính.

Tử Lâm lạnh lùng bước ra cửa, không một lần ngoảnh lại. Trong lòng hắn đang rất khó chịu.

Pằng!

Thêm một phát súng nữa, lần này là Tử Lâm nhận trọn, hắn nhìn vết thương rỉ máu ở ngực nhưng lại không quay đầu nhìn về phía kẻ bắn mình sau lưng. Bởi hắn biết đó là ai. Lâm Minh Ngọc.

-Đó là khẩu ZZx đấy!!! – Đản hét lên khi thấy Minh Ngọc bắn Tử Lâm.

Tử Lâm ngã xuống, Đản kịp thời đỡ hắn.

Không biết có phải vì lần đầu cầm súng, lần đầu bóp cò, lần đầu có suy nghĩ giết ai đó không mà Minh Ngọc bỗng thất thần đi một lúc. Như một liều thuốc giải. Nhưng kí ức của quá khứ cứ đua nhau chạy vào đầu cô. Cô bắt đầu nhớ lại, nhưng những cái thay đổi sau khi uống thuốc, cô cảm thấy có lỗi và xấu hổ vô cùng.

Minh Ngọc thất thần hét lên khi thấy Tử Lâm ngã xuống :

-Anh Lâm!!!

Thêm một truyện mới mà không phải mới. “YÊU MA” đã(hoặc gần) chính thức có trên , bạn nào quan tâm đến PD hay tò mò về ảnh thì qua đọc nhé!!!

105. Chương 100.pd. Zzx

26-6-2015

Chương 100.PD. ZZx

>>> Quá đỉnh! Mình đã viết được những 100 chương tòi tệ rồi đấy, công bố kết quả khảo sát thất thường luôn. Hôm qua, hay hôm nào đó ta mới xem và chắc chắn rằng người đạt giải là con người máu lạnh Triệu Tử Lâm với 100% phiếu bầu. Thực ra là chỉ có 10 phiếu, chàng đã áp đảo một cách vinh quang!!! Chúng mừng!!!

Bệnh viện “ Thiên thần áo trắng”.

Phòng hồi sức.

Bác sĩ Lam Lam cầm trên tay hồ sơ bệnh án với khuôn mặt chẳng mấy vui vẻ thông báo với mọi người. Trong đó bệnh nhân trong phòng là Triệu Tử Lâm. Vu Chính ở phòng kế bên. Tất cả đều hôn mê sâu.

-Thế nào rồi bác sĩ? – Minh Ngọc lo lắng hỏi.

Bác sĩ nhìn các số liệu trên máy đo nhịp tim và trả lời :

-Viên đạn đã được lấy ra nhưng tình hình cơ thể lại rất lạ.

Thường thì Đản sẽ rất quý cô dâu của đại ca mình vì cậu ta quý bất cứ ai mà đại ca yêu. Vậy nên Đản cũng ghét mẹ Tử Lâm vì hắn cũng ghét mẹ mình.

Lần này thì Đản không thể quý Minh Ngọc được nữa, cậu ta thở dài và giải thích về cơ thể không khỏe của Tử Lâm.

-Bởi vì viên đạn đó có độc, vỏ ngoài của mỗi viên đạn trong khẩu ZZx đều được tẩm một lượng không nhỏ loại độc có tên “ Thiên thần trở về từ địa ngục”. Sở dĩ đạn được tẩm độc như vậy là vì đại ca muốn chắc chắn một khi ra tay là phải chết.

Minh Ngọc cảm thấy hơi sợ con người này, Triệu Tử Lâm, nhưng lại không thể ghét hẳn được.

-Vậy... thuốc giải? – Minh Ngọc hồi hộp chờ đợi câu trả lời.

Đản thở dài :

-Theo tôi được biết thì chỉ có 1 viên thôi, và nó nằm trong tay cô!

-Tôi sao? – Minh Ngọc ngạc nhiên.

-Phải, anh ấy nói là đưa cho cô!

-Nhưng tôi không có! – Cô phủ nhận, bởi Tử Lâm chưa bao giờ đưa cho cô cái gì liên quan đến súng hay thuốc.

-Sao lại chỉ có một viên! Còn Vu Chính thì sao? – Hạo Thiên chạy vào.

Minh Ngọc ngạc nhiên nhìn Hạo Thiên rồi lại lắc đầu, nước mắt bắt đầu chảy từng dòng.

-Vậy loại độc đó có tác dụng gì? – Minh Ngọc hỏi trong nước mắt.

Đản một lần nữa thở dài :

-Theo tôi biết, chất độc này sẽ ngấm ngấm hủy hoại cơ thể người nhiễm độc trong vòng 64 tiếng, sau 64 tiếng, người nhiễm độc sẽ tự phân hủy. Quá trình phân hủy chỉ kéo dài 24 phút và người nhiễm độc sẽ bốc hơi hoàn toàn.

Thật kinh khủng. Không ngờ cũng có loại độc như thế này. Đầu óc của tên Tử Lâm này cũng không phải dạng vừa đâu nhỉ, ghê gớm ra phết.

Hạo Thiên bỗng nhiên phát hoảng, quỳ gối cầu xin Minh Ngọc :

-Minh Ngọc, cầu xin cậu, xin cậu hãy cứu anh Vu Chính!

Minh Ngọc cố kéo Hạo Thiên dậy, nhưng không được :

-Nhưng... còn... còn anh Lâm!

-Đúng, còn đại ca ta nữa! – Đản xen vào và thấy Hạo Thiên thật trợ trên.

Minh Ngọc chợt lấy lại tinh thần.

-Phải tìm thuốc giải thôi!

Nói rồi tất cả lấy lại được tinh thần, cùng nhau đi tìm thuốc giải tại nhà Minh Ngọc (căn nhà mà Tử Lâm đã mua để sống chung với cô trong mấy tuần hay mấy tháng).

Nhà Minh Ngọc.

-Không thấy! – Đản nhăn nhó nói.

Minh Ngọc cũng đi từ trong phòng sách ra, buồn bã lắc đầu.

Hạo Thiên cùng lúc đó cũng bước ra từ phòng ngủ của Tử Lâm. Cậu ta chỉ trả lời một câu xáo rỗng :

-Xin lỗi!

-Không còn sớm nữa, mau trở về bệnh viện! – Đản nhấn mạnh.

Họ lại vội lên xe trở về bệnh viện.

Trên xe trở về bệnh viện.

-À! Đồng hồ đặc của đại ca ở căn biệt thự Sa Pa!!! – Dẫn phá lên khi nhớ ra điều tuyệt đối quan trọng.

Dẫn quay đầu xe, tiến thẳng đến căn biệt thự. Nhưng đây cũng là một vấn đề, đến Sa Pa là một quãng đường rất xa và tốn thời gian. Đến Tử Lâm trước đây khi đi Hà Nội từ sáng mà đến tối mệt mỏi về đến nơi. Còn trưa kể thời gian cả đi lẫn về. Còn chưa biết có tìm thấy thuốc giải không.

Nhưng họ vẫn muốn thử.

Quả thật là không thấy.

Khi họ trở về bệnh viện thì cũng chỉ còn hơn 14 giờ nữa.

Minh Ngọc ngồi cạnh Tử Lâm trên giường bệnh. Cô thấy hối hận vô cùng, hối hận vì đã bắn Tử Lâm. Nhưng cô cũng thấy hân thật quá đáng. Rất quá đáng. Tử Lâm bây giờ trước mặt cô rất khác, xanh xao và yếu đuối vô cùng.

Chẳng hiểu sao mắt cô lại mờ đi, không nhìn rõ thứ gì. Rồi những giọt nước mắt lã lã dài. Cô cũng chẳng buồn lau chúng đi.

Ngay lúc ấy, Dẫn chạy vào, vẻ mặt vô cùng giận dữ :

-Chết tiệt! Chắc chắn là có kẻ trộm mất viên thuốc giải!

Cô lau nước mắt, quay lại nhìn Dẫn :

-Sao cậu lại nói vậy?

-Thì thằng Vu Chính đấy! Nó tỉnh lại rồi!

Cô ngạc nhiên, đứng phắt dậy, ngay khi nghe thấy tên Vu Chính cô lại nhớ về những chuyện trước đây, cô đã vô thức yêu hân ta. Và làm những điều đáng xấu hổ. Mặt cô bỗng đỏ lên :

-Sao lại thế! Vu Chính cũng trúng độc như anh Lâm mà!

Dẫn tức tối, nắm chặt tay :

-Thì đấy! Rõ ràng là có kẻ cho hân thuốc giải.

Không nói thì cũng biết là ai rồi nhĩ. Nhưng lại có nhiều không biết đấy chứ.

-Vậy nếu mất rồi thì anh Lâm sẽ ra sao?

Dẫn thở dài ngồi phịch xuống ghế cạnh đó.

-Chắc chỉ có trời.

Thế rồi không khí u ám lại bám víu lấy nơi đây. Không ai nói lấy một lời.

Bỗng, cô công chúa nhỏ Lâm Minh Ngọc lên tiếng khi đôi mắt đỏ vẫn hướng về Tử Lâm:

-Vậy, liệu cô gái 4 năm trước có không?!

Dẫn nghe thế liền đứng phắt dậy, thốt lên :

-Cô đúng là thiên tài! Chắc chắn! Chắc chắn cô gái 4 năm trước phải có chứ!!!

-Vậy cậu đã gặp cô gái ấy bao giờ chưa?

-Chưa! – Dẫn trả lời rất thành thực.

Còn 4 tiếng.

Dẫn cố lục tìm chiếc điện thoại Tử Lâm. Khi tìm ra thì đã có hơn 114 cuộc gọi nhỡ. Người gọi có tên là “Mụ phù thủy già”.

Điện thoại là reo.

Dẫn biết là không được phép nghe điện thoại của đại ca mình, đây là cấm nhưng vì cái tên người gọi ngộ quá nên hân đã cả gan nghe.

-Alo!

“ Tử Lâm, cảm ơn cậu nhé!”

-À... tôi không phải là đại ca Lâm, tôi là đàn em của anh ấy. Hiện anh ấy...

Đang đang đề phòng, đây có thể là kẻ thù của Tử Lâm.

“ Đang bệnh sao? Kẻ đó mà biết bệnh!”

-Cô là ai vậy! – Đản biết đây là phụ nữ.

“Ha ha! Tôi là ai không quan trọng, nhưng hình như Lâm toàn gọi tôi là “cô gái 4 năm trước” thì phải!”

-Là cô gái 4 năm trước sao? Vậy thì tốt quá!!! – Đản mừng rỡ. Bên cạnh còn có Minh Ngọc, cô cũng có vẻ mừng nhưng lại thấy không vui vì cô gái 4 năm trước này.

“ Chuyện tốt sao? Tử Lâm chưa bao giờ thấy tôi là chuyện tốt cả! Ha ha!”

-Xin phép vào chủ đề chính! Cô có thuốc giải độc “Thiên thần trở về từ địa ngục” không ạ!?

“ Có!”

-Vây! Vây! Cô có thể đem đến bệnh viện Thiên thần áo trắng ngay được không ạ! – Đản hồi hộp.

“ Thật là ngại quá, Tử Lâm không thích nhìn mặt tôi đâu”

-Nhưng chuyện này liên quan đến tính mạng!!! – Minh Ngọc nói xen vào vì quá sốt ruột.

“ Được rồi, nhưng hiện tại tôi không đến được, hay là để mẹ Tử Lâm đến đưa thay nhé!”

Mẹ của Tử Lâm ư? Điên rồi!

106. Chương 101.pd.con Trai Của Triệu Tử Lâm.

Chương 101.PD.Con trai của Triệu Tử Lâm.

Còn 1 phút là chuyển sang quá trình tự phân hủy 24 phút. Tử Lâm sẽ đi đời, nhanh thôi.

-Làm ơn nhanh lên!!! – Minh Ngọc chấp tay cầu xin người “mẹ” của Tử Lâm đến thật nhanh, thật nhanh để cứu hắn.

Cách cửa bất mở, một người phụ nữ xinh đẹp, sang trọng bước vào. Bà có một vẻ đẹp lão kì lạ. Trên người phụ nữ này toát lên một vẻ cao sang quý phái với bộ đồ lông hồ ly trắng nõn. Thực ra là không phải hồ ly, bà già đó thích gọi thế vì bà thích thế. Già rồi mà lắm chiêu.

Minh Ngọc đứng phắt dậy, cúi chào bà ta, người đàn bà độc ác.

-Cô là kẻ bám theo con trai tôi đây à?

Bám theo? Bà điên à! Là con trai bà bám lấy người ta đấy chứ!

-Cháu xin lỗi, nhưng, thuốc giải!

Bà ta tiến tới gần Tử Lâm, mắt nhìn đắm chiêu hồi lâu. Chỉ còn hơn 10 phút nữa là hắn tiêu tan.

-Ba! Ba! Ba!!!

Bỗng, một thằng bé đột nhiên chạy vào, thằng bé này nhìn đáng yêu cực kì lại thêm phần bảnh bao trước tuổi. Rất thông minh, nhanh nhẹn, dễ thương, hiền lành, nhân từ, đức độ, hiểu biết, hiểu chuyện...

Đứa bé này chỉ mới 3 tuổi, tên thường gọi là Phong Nhi, và Phong Nhi cũng là đứa bé được Tử Lâm cứu trong căn nhà hoang 2 ngày trước.

-Con chào cô(chào Minh Ngọc), con chào chú(chào Đản), con chào ba(chào Tử Lâm) – Chẳng phải là thằng bé lễ phép quá sao!

Phong Nhi ngay khi chào hỏi xong liền chạy lại giường bệnh Tử Lâm nằm, đứa bé đáng yêu này cố gắng chèo lên giường không được đành dùng ánh mắt long lanh cầu khẩn bà nội. Bà ta cũng chỉ biết thở dài và nhắc Phong Nhi lên.

Ngay khi vừa thấy rõ bản mặt ngủ say(thực ra là bất tỉnh) của ba mình. Phong Nhi cứ cười mãi, cố gọi: “ba! Ba! Ba” để gọi hẳn dậy chơi với Phong Nhi.

-Cháu xin lỗi, nhưng thuốc giải!

Bà nội của Phong Nhi nghe vậy chỉ cười và chỉ vào Phong Nhi.

-Thuốc giải đây!

Cả Minh Ngọc và Đản đều kinh ngạc. Một đứa bé sao? Đứa bé là thuốc giải sao.

Tất cả hướng nhìn về Phong Nhi đang hí hửng ngồi trên bụng Tử Lâm.

-Ba! Ba! Ba dậy chơi với Phong Nhi!!!

-Ba!

-Ba dậy đi!

-Phong Nhi vẽ được nhiều tranh lắm!

-Sao ba không tới thăm Phong Nhi?!

-Ba!

-Ba!

-Ba!

Không hiểu sao mỗi tiếng ba của Phong Nhi lại càng cứ thêm vào tim Minh Ngọc một nhát. Cô trước đây cũng đã từng có một đứa con (thực ra là chẳng có đứa nào, bịa tạc ra hết). Đứa bé ấy còn chưa kịp chào đời đã vĩnh viễn ra đi. Cô giờ đây lại khao khát đứa bé ấy vẫn còn ở trong bụng cô. Để cô chờ đợi sự chào đời của Tiểu Lâm.

-Điên mất thôi!!! Im đi!!!

Bất ngờ! Triệu Tử Lâm vùng dậy, hai tay nắm sườn Phong Nhi. Tất cả càng ngạc nhiên không kém.

Không ngờ đứa trẻ đó là thuốc giải thật sao.

Nhưng đây là lời giải thích ít ai biết:

Tử Lâm là người chế ra thuốc độc, thì tất hẳn sẽ chẳng bao giờ sơ xuất mà tự giết mình cả. Vốn trong máu hẳn đã có thêm một loại giải độc cao hầu hết giải được các loại độc. Và nếu không trúng độc sao hẳn không tỉnh ư? Vì hẳn thích vợ hẳn, tức Lâm Minh Ngọc lo lắng cho hẳn.

Và thuốc giải Phong Nhi : Vì Tử Lâm ghét sự phiền phức của Phong Nhi. Đối với hẳn, đứa trẻ này vốn rất rắc rối, một hai gọi ba. Hẳn ghét nhất là từ “ba” phát ra từ miệng Tiểu Phong.

-Anh Lâm!!! – Khi thấy hẳn tỉnh lại, trong lòng Minh Ngọc như vỡ òa ra.

Tử Lâm gãi đầu :

-Minh Ngọc, anh xin lỗi! – Hẳn thả Phong Nhi vào tay mẹ hẳn.

Minh Ngọc chạy thẳng vào lòng hẳn, khóc thút thít :

-Thật may quá!

Tự nhiên lòng hẳn lại thấy xốn xao lạ thường. Tim thì cứ đập loạn lên. Đúng là tình yêu có khác.

Tình yêu thì hẳn cũng chỉ mới cảm nhận lần đầu.

-Chúng ta chia tay đi anh Lâm!!!

Minh Ngọc vẫn khóc nhưng lời lẽ lại rất kiên quyết.

-Em nói vậy... là... - Tử Lâm nhồm đậy. Khó chịu nhìn cô gái mình yêu say đắm. Chắc hẳn đang lo là quyết định trước đây đã phản tác dụng.

-Em... em đã bán anh, làm anh bị thương. Nay anh lại đã có một gia đình...

Hắn nhìn người mình yêu, nhìn mẹ mình, nhìn Phong Nhi, giọng hằn lạnh tanh:

-Nhưng anh làm gì có gia đình! Em mới là gia đình của anh! Gia đình duy nhất.

Nghe thế, Tiểu Phong dù mới 3 tuổi vẫn hiểu và bắt khóc. Còn mẹ Tử Lâm, bà già chẳng tức giận cốc đầu hẳn :

-Thế tao là gì?!!! Là mẹ của mày đấy, thằng con bất hiếu!

Chương 102.PD. Chia tay.

> xong, chờ chap 102 nhé!!! 28-6-2015

107. Chương 102.pd. Chia Tay.

Chương 102.PD. Chia tay.

Sống trên đời hơn 20 năm, những năm tháng khó khăn. Mưa hay nắng cũng đã nhìn đến chán. Mà con người ta vẫn cứ thích mãi là trẻ con.

Những giây phút khó khăn cũng đã qua. Giờ đây chỉ còn có những biến cố khác. Mà tất cả những biến cố từ trước đến nay đều bắt nguồn từ kẻ lắm điều Triệu Tử Lâm.

Nước mắt của Lâm Minh Ngọc cứ rưng rưng thành dòng lăn dài trên gò má.

Tử Lâm chỉ cười, đưa tay lau nước mắt cho cô.

-Em muốn chia tay sao?

Đã hai ngày kể từ khi cô cất tiếng nói lời chia tay với hắn. Nhưng cũng vì nghĩa vụ, ngày nào cô cũng đến thăm kẻ suýt nữa chết trong tay cô.

-Vâng, đến khi nào anh thật sự khỏe, em sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa.

Không biết lần này hắn còn dỡ thủ đoạn nào nữa. Chắc trong thâm tâm hắn bây giờ đang vô cùng căm giận, khó chịu vì bị ĐÁ. Đúng như lời Vu Chính nói, hắn bị đá chứ không có ĐÁ.

Vết thương trên bắp vai hay ngực đều đã lành. Thực ra thì là do Triệu Tử Lâm khác người mà thôi.

Nhưng hắn cũng nghĩ mãi rồi, hắn nhớ rõ ràng mình đã vạch ra một kế hoạch trơn tru hoàn chỉnh đến kì diệu. Cũng tại thứ thuốc rôm của Vu Chính mà cả cái bàn cờ ngơn ợ đó hắn mất luôn.

Mặt Tử Lâm bất chợt nhẵn lại, hắn cố ngồi dậy(giả vờ) nhưng khi thấy Minh Ngọc ngỏ ý muốn giúp hắn lại đẩy ra, đến khi ngồi ngay ngắn rồi hắn mới nói :

-Được rồi, theo ý em.

-Chúng ta chia tay thôi!

Minh Ngọc bỗng giật mình, nó quá bất ngờ và đột ngột, cô thật sự chưa sẵn sàng với cái tâm lí nửa vờ này.

Không nhìn Minh Ngọc, hắn hướng ánh mắt vào sâu một con vật nhỏ đang nằm tê liệt dưới đất :

-Anh cũng nên hết từng từng bên em rồi.

Minh Ngọc vẫn tiếp tục ngồi im nghe hắn nói :

-Em thì quá ngốc... anh thì quá gian xảo. Lẽ ra anh nên biết chúng ta vốn không hợp nhau.

-Chắc cô gái 4 năm trước thì hợp! – Minh Ngọc nói vậy rồi chạy vụt đi.

Tử Lâm không đuổi theo hình bóng xa dần của người con gái hắn vẫn đang yêu. Hắn bây giờ chỉ biết ngồi chôn chân trên giường, đầu gục xuống tựa vào đầu gối, hắn nói thầm một câu :

-Có thể là cô gái 4 năm trước hợp thật... cô ta chỉ biết làm người khác đau lòng, nhưng em còn làm người khác đau lòng hơn...

-Rất hợp!

Ngay lúc ấy, Minh Ngọc vẫn tiếp tục chạy, không cần biết con đường cuối ra sao.

Đúng là cô nói lời chia tay trước. Đẩy hắn ra trước. Nhưng khi nhận thức nói rằng đây sẽ là sự thật, cô lại không thể chấp nhận được.

Vẫn chạy, cô bỗng nhìn thấy một cô gái mặc bộ đầm đen, tóc xỏa đến thắt lưng, khuôn mặt xinh đẹp bước ra. Không hiểu sao, cô có một cảm giác rất lạ với người phụ nữ này.

Người phụ nữ ấy bước vào bệnh viện. Còn Minh Ngọc vẫn đứng ngẩn người nhìn theo bóng lưng người phụ nữ ấy.

.

Phòng bệnh D123, Triệu Tử Lâm.

-Mụ phù thủy! Cô không biết gõ cửa à?!

Tử Lâm ngồi trên giường, khoanh tay trước ngực, mắt nhìn ra cửa sổ. Người phụ nữ có đôi mắt mê hồn bước vào. Và cô cũng là người Minh Ngọc vừa nhìn thấy, cô gái đầm đen.

-Sao cậu lại gọi mình là phù thủy?! – Cô gái đó ngồi xuống ghế, ngay cạnh giường bệnh Tử Lâm.

-Vì cô là phù thủy, thế thôi!

Người con gái này nghe vậy chỉ khẽ cười, cái tính trẻ con của Tử Lâm mãi không sửa được :

-Tìm được cô gái 4 năm trước chưa? Có cần bốn cô nương đây chỉ cho không?

Tử Lâm quay người, lườm cô hồi lâu, người con gái trước mắt hắn bây giờ thật sự là rất chướng mắt :

-Vậy cô không phải rồi!

Đây chính là cô gái 4 năm trước trong suy nghĩ của hắn.

-Cô gái 4 năm trước rất khùng, rất ngang ngược, hống hách, thích ra oai và cậy có hắn!

Cô gái 4 năm trước bật cười khi nghe vậy, trong đầu cô giờ chỉ thấy tên con trai trước mặt mới chính là chúa tể ngốc.

-Cậu sai rồi, cô gái 4 năm trước ấy rất xinh xắn, rất mê li, rất đáng yêu!

-Cô nói mình sao? – Tử Lâm cười khinh rẻ.

-Không, tôi nào phải, nhưng coi ra chỉ có tôi biết cô gái bí ẩn ấy!

Tử Lâm thôi nhìn cô gái trước mặt, hắn đang cố nhin, hắn tự hỏi tại sao 4 năm trước mình lại có tình cảm với người này chứ? Đó là điều hiển nhiên, cô ấy tốt đường ấy mà, đáng yêu đường ấy mà!

-Cô thôi mặc đồ tang đi!

Nghe vậy, cô gái cũng chỉ cười :

-Thế này mình sẽ thấy tốt hơn, cứ coi như là chứng minh mình còn nhớ anh ấy đi!

Có thể bầu không khí bây giờ rất sâu buồn, nhưng coi ra không phải vậy, chẳng ai thèm nhớ ta cả!!! Hu Hu!

-Con nhỏ lập dị! – Tử Lâm buông lời. Mắt nhắm.

Cô gái 4 năm trước đứng phắt dậy, khó chịu nhìn hắn (bị nói thế ai mà chịu cho nổi). Dù là bạn, bạn thân đến mấy cũng không chịu nổi cái tính nửa mùa của Tử Lâm, lúc lạnh lúc nóng, nhưng khổ nỗi hai người họ có phải bạn nhau đâu.

“ Ào”, nước từ đâu bắn thẳng vào mặt Tử Lâm. Hắn vội vàng đưa tay lau mặt, hắt tung những giọt nước lạnh và nheo mắt nhìn đứa con gái cả gan làm nhục hắn đang đi ra cửa.

-Con mụ kia! Đứng lại!

Cô gái 20 tuổi nhe vạt liền quay đầu lại, lè lưỡi và ngay lập tức quay đi, đóng sầm cửa lại.

-Ta sẽ giết mụ! Mụ không biết là ta mới chia tay người yêu nhất nhất sao!!! Mụ phù thủy!!

Hắn đang cần nhẩn, cứ cần nhẩn mãi, như thế cả đời hắn chỉ biết cần nhẩn. Tự nhiên hắn lại thêm một điều thuốc lá, dù hắn không hay hút, đơn giản là nó độc. Và hắn thì lại không thích chết vì bị kẻ khác hại(có nghĩa là không thích chết vì thuốc lá, rượu bia,... vì hắn đi mua về, và nhìn chung là của kẻ khác, nghĩa là hắn chết vì đồ của kẻ khác nên hắn không thích thế).

Hắn vẫn đang cần nhẩn thì một đứa bé, chính xác hơn là đứa bé có thuốc giải làm Triệu Tử Lâm tỉnh dậy lần trước. Tên đứa bé gọi ở nhà là Tiểu Phong. Tiểu Phong rất dễ thương lại dễ bảo, nói chung là một đứa bé ngoan. Đứa bé tuyệt vời đó chạy vào phòng, khuôn mặt hớn hở, tay ôm một tập giấy và một hộp thuốc lá.

Thằng bé mặt kệ ánh mắt khó chịu của Tử Lâm, nó cứ cho đó là ánh mắt yêu thương, đúng là trẻ con.

Tiểu Phong chạy đến, nhảy lên giường của Tử Lâm ngay sau khi khổ sở chèo lên chiếc ghế cạnh giường. Thằng bé ngồi lên bụng Tử Lâm cười cười, tay giơ ra hộp thuốc lá :

-Papa!

Tử Lâm vẫn khoanh tay trước ngực, mắt nheo theo hộp thuốc lá, hắn không ddihi đưa tay đón lấy chiếc hộp :

-Sao?

Tiểu Phong cười cười, tay cầm hộp thuốc ném thẳng vào mặt Tử Lâm, vì quá bất ngờ mà hắn không kịp trở tay, mặt húng chón chiếc hộp giấy nhỏ xíu. Hắn hét ầm lên, nhưng chẳng hiểu sao hắn lại chỉ đưa hai tay véo má Tiểu Phong.

-Mày điên à!!!

Đứa bé ngốc Tiểu Phong vẫn cười hồn nhiên trả lời :

-Mama bảo pa Lâm thêm thuốc lá, Tiểu Phong phải làm pa Lâm tỉnh táo lại! Mama bảo thế!!!

Mũi Tử Lâm như thở ra khói, nhưng giờ thì hắn không thể làm gì được. Đây là tiểu Phong, đứa trẻ một hai gọi hắn là papa.

Chương 103.PD. Kẻ trộm.

>> Xong!!!

108. Chương 103.pd. Kẻ Trộm.

2-7-2015

Chương 103.PD. Kẻ trộm.

Tử Lâm đang điên đầ với đứa con trai Tiểu Phong thì bỗng, Hạo Thiên bước vào với vẻ thất thần. Nắng đã hắt về phía đông, gió nhẹ nhàng thổi. Hạo Thiên tiến đến bên giường bệnh của Tử Lâm, giọng hỏi lỗi :

-Em xin lỗi thầy!

Tử Lâm cười khểnh, có chút gian :

-Cậu nghĩ là tôi tha thứ cho việc cậu cố giết tôi sao?

-Không! – Hạo Thiên vẫn cúi đầu.

-Nhưng...

Tử Lâm nhắc bổng Tiểu Phong lên rồi nhanh chóng thả đứa bé xuống sàn nhà và ra hiệu cho nó ra ngoài chơi. Tiểu Phong vốn là đứa trẻ hiểu chuyện dù mới 3 tuổi. Vừa thấy cử chỉ của Tử Lâm là chạy một mạch ra ngoài.

Thấy đứa con trai nhỏ đã ra ngoài Tử Lâm mới quay đầu nhìn về phía Hạo Thiên :

-Cậu tính chuộc lỗi thế nào đây?

Hạo Thiên vẫn đứng im :

-Em thật sự không có ý lấy trộm thuốc giải... nhưng...

-Nhưng vì người cậu yêu nên mạng tôi chỉ là muối chứ gì? Tôi không phải là kẻ mang mầm mống bệnh đau nhé! – Tử Lâm cắt ngang lời nói của Hạo Thiên với giọng châm trọc điển hình của kẻ tiểu nhân.

-Em xin lỗi! – Mắt Hạo Thiên rưng rưng. Thấy thế Tử Lâm chỉ thở dài.

-Bởi thế mà cậu mới bị thằng Seme ngược, yếu vừa thôi!

-Em xin lỗi!

“ Đúng là điên mất thôi! Mở mồm ra là xin lỗi! Lúc còn to mồm yêu Minh Ngọc cậu hùng hùng hổ hổ lắm cơ mà!” Tử Lâm nghĩ thầm trong bụng mà cũng có ý nói y chang như vậy.

-Được thôi! Đà nào thì tôi cũng chưa có chết! Nhưng cậu đang nợ tôi đấy!

Nghe vậy Hạo Thiên mừng rỡ vô cùng, chỉ là từ khi chiều lòng hủ nữ đến giờ tâm tính cậu thay đổi, nhu mì như bột mà lỏng lẻo như nước.

-Thật sao ạ!!! Thấy muốn gì?

Không đắn đo lấy nửa giây, hần trả lời luôn :

-Công viên giải trí Win, cái này là để mừng sự chào đời của Tiểu Lâm!!!

-Chẳng phải Tiểu Lâm đã... ra đi rồi sao? – Hạo Thiên lại thấy có lỗi, chính cậu đã làm Tiểu Lâm của Minh Ngọc vĩnh viễn không bao giờ chào đời. Cậu lại nhớ đến lúc đó, thời gian như ngưng lại. Nhưng cậu nào ngờ đã tâm của kẻ trước mặt cậu lại hiểm độc đến vậy.

-Tiểu Lâm của ta sẽ được hồi sinh, sớm thôi! – Tử Lâm cười gian, gian nhất có thể. Trong đầu kẻ quỷ quyệt này còn bao nhiêu sự đen tối?

Hạo Thiên không nói gì, bước dần ra cửa. Thấy bị coi thường Tử Lâm đành mặt nói :

-Rồi cậu sẽ phải cầu xin sự giúp đỡ của tôi thôi. Nhanh lắm. Lúc đó tôi sẽ rất nhiệt tình!

Hần nói rồi ngưng luôn cười, bởi sau khi bóng lưng của Hạo Thiên biến mất thì lại có một ánh mắt mập mờ trước cửa. Chẳng ai khác là bà Đinh, mẹ ruột của Triệu Tử Lâm và đứa con cưng yêu Tiểu Dương.

-Mụ phù thủy? Mụ muốn gì?

Bà Đinh bước vào phòng bệnh, đây không phải là lần đầu tiên bà bước vào căn phòng này. Còn Tiểu Phong thì lại rất hào hứng, đứa bé này thật không biết phân biệt tốt xấu, Tử Lâm và bà Đinh đây đều là người rất rất xấu!!! Hiểu không?

Bà Đinh với bộ trang sức hàng khủng tiến đến trước mặt Tử Lâm, phong thái rất diễm đạm:

-Con chia tay con nhỏ đó là phải lẽ đấy!

Mỗi mắt, Tử Lâm đưa tay rụi rụi, không biến sắc, thậm chí có thể coi là cực độ điềm tĩnh :

-Mụ đến đây làm gì?

Bà Đình vẫn cười, bà tìm một chỗ ngồi nào trông sạch sẽ và sang trọng nhất. Khi ngồi xuống, Tiểu Phong lại chạy đến chỗ bà và bà cũng rất vui ôm nó vào lòng.

Nhưng nhìn thấy như vậy Tử Lâm lại vô cùng khó chịu:

-Tiểu Phong! Qua đây ngồi!

Thấy Papa gọi mình, Tiểu Phong liền chạy đến mà không để ý đến nét mặt hững hờ của bà Đình.

-Papa! – Tiểu Phong cứ thế hồn nhiên chạy đến chỗ Tử Lâm, thấy thế hẳn cũng chỉ còn biết đưa tay ôm lấy đứa bé này.

Bà Đình cũng có vẻ không muốn nán lại lâu. Bà đứng dậy, rút từ trong ví một tờ giấy nhỏ đặt trên giường và đi ra cửa. Trước khi thật sự bước ra cửa, bà có nói lại một câu mà không quay đầu nhìn lại:

-Về nhà chính đi!

Tử Lâm không phản ứng gì chỉ nhẹ nhàng thả Tiểu Phong xuống và nằm xuống, úp mặt vào chăn. Hẳn lắm lắm điều gì không rõ nhưng đột nhiên lại ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn của Tiểu Phong :

-Tiểu Phong, con nghe đây! – Đôi mắt của hắn, Triệu Tử Lâm trở nên u buồn giống như đang chôn giấu một điều sâu kín nào đó.

Còn đối với Tiểu Phong, nó rất rất vui. Bởi Papa của nó chỉ gọi tên vài lần. Papa nó luôn lạnh lùng với nó nhưng đôi khi lại rất áp áp:

-Dạ! – Tiểu Phong cười, cười tươi nhất bởi Papa nó gọi tên nó.

Nhưng có vẻ như Tử Lâm lại không có ý muốn nói những lời ngọt ngào cho đứa con này:

-Đừng chơi với bà nội nữa nha!

Đôi mắt màu nâu nhạt càng mở to, nhìn hắn như nài nỉ một câu giải thích thích đáng :

Hắn thở dài, sắc mặt vẫn không đổi :

-Bởi vì bà nội rất xấu!

Tiểu Phong không hiểu lời nói sâu xa của Tử Lâm. Bởi đứa trẻ 3 tuổi thì chỉ biết nghĩa gốc còn nghĩa chuyển phải kể đến tương lai :

-Bà nội rất đẹp mà! Papa!

Chương 104.PD. Người lạ

109. Chương 104.pd. Người Lạ

Chương 104.PD. Người lạ

Ngay khi trời ngã bóng. Gió thổi về se se, mùa xuân đã gần về bên Hà Nội cổ kính.

Vẫn là căn phòng bệnh D123, Triệu Tử Lâm.

Tử Lâm nay đã không còn nằm trên giường như kẻ bệnh tật hay lười biếng vì mối tình vắt vai vừa đổ vỡ. Hắn đang chỉnh lại cà vạt cho hợp với bộ vest đen lịch lãm trên người. Tóc tung bay, đôi mắt đen mê hoặc và nụ cười nửa miệng đẹp đến mức không thể tả thành lời.

Tiểu Phong thì còn đang say ngủ trên giường, hai tay còn ôm bức vẽ cả gia đình đầm ấm mà ai nhìn vào cũng biết người bố trong bức tranh là Triệu Tử Lâm. Người mẹ là “Cô gái 4 năm trước” và đứa con trai được ba mẹ nắm tay nhau đang cười hạnh phúc là Tiểu Phong.

Ngay lúc ấy, Đản, đàn em của Triệu Tử Lâm bước vào. Cậu ta khá bất ngờ về cách ăn mặc của đại ca mình. Bởi từ sau khi quen Minh Ngọc Tử Lâm thường mặc sơ mi, mặt lúc nào cũng trông rất hiền. Còn bây giờ, với bộ vest đen, nụ cười mím lạnh lùng. Như thể Triệu Tử Lâm đã trở lại con người thật, một kẻ máu lạnh, thủ đoạn và...

-Đại ca muốn đi đâu sao ạ?

Tử Lâm không trả lời ngay. Sau khi chỉnh xong cà vạt hần tiến đến trước giường, bế Tiểu Phng lên và bước thẳng ra khỏi phòng :

-Về nhà!

Đản ngạc nhiên chạy theo sau :

-Nhà nào vậy đại ca?

Tiếp tục bước đi, trong lòng là Tiểu Phong đang say ngủ:

-Nhà chính!

-Vâng!

Đản chỉ nói vậy rồi cũng im re lẳng lặng theo sau hần từ phía sau. Bỗng, hần cất tiếng hỏi :

-Mày có thích chị dâu không?

Nghe vậy, Đản hiểu ngay “chị dâu” ở đây là Lâm Minh Ngọc. Nhưng cậu cũng biết là Tử Lâm không thích bị lừa, cậu phải nói thật :

-Trước thì có nhưng... nhưng giờ thì... không...

Đản đã nghĩ rằng lòng mày đại ca sẽ nheo lại khó chịu. Nhưng Tử Lâm lại luôn làm người khác bất ngờ. Hần vẫn rững rững đi tiếp, giọng rất thản nhiên:

-Tốt, từ giờ đừng bao giờ nhắc đến cái tên ấy nghe chưa! Hãy cho như chưa từng biết nhau ấy. Anh mày không quen ai tên Lâm Minh Ngọc cả!

Thật sự rất mâu thuẫn. Mâu thuẫn đến không thể tin được. Kể mới đây còn to mồm kêu yêu, yêu yêu yêu nhiều lắm. Nay lại cho như là người dưng, chạm mặt chưa chắc đã nhận ra nhau. Nhưng đối với Đản lại là chuyện hay. Bởi cậu vốn đã không thích kẻ cầm súng bắn đại ca mình mà.

Tử Lâm bước dần ra cửa bệnh viện thì nhận ngay một cái tát. Đó không phải ai xa lạ, chính là cô gái 4 năm trước với bộ đầm màu đen.

-Cậu nhần vậy là sao?! – Cô gái 4 năm trước mặt đỏ bừng, tay giơ ra trước mặt hần dòng tin nhắn trên điện thoại.

Nội dung tin nhắn : “ Từ giờ tôi sẽ sống chung với Tiểu Phong”.

Tử Lâm bỗng cười mỉm:

-Thì là vậy đấy!

-Vậy đấy! Nói nghe mà được à! Cậu thực sự đang có âm mưu gì đây!?

-Chẳng phải chính cô là người tiếm vào đầu thằng bé cái suy nghĩ. Triệu Tử Lâm là Papa thân yêu của mình sao?

Giờ cô đã nhận ra. Nhận ra một con người khác của Triệu Tử Lâm. Không phải Tử Lâm 4 năm trước. Không phải Tử Lâm 24 giờ trước. Mà đây là một con quỷ. Một kẻ có thể bất chấp mọi điều, mọi tổn thương để có được thứ mình muốn.

-Thực ra cậu muốn gì?

Tử Lâm không cười nữa, hần lạnh lùng liếc nhìn cô, nhìn không lâu nhưng đủ để làm cho ai đó lạnh xương sống, giống như một con mèo không thể thoái lui. Chỉ có thể nằm chờ chết.

Hần im lặng, bước qua cô. Đản cũng nhanh nhẹn bước theo bóng hần. Phía sau con quỷ này, Đản có cảm giác nguy hiểm chập chờn, chỉ cần một cử chỉ không phải hay không vừa ý thì... DIE!

Từ bệnh viện Thiên thần áo trắng về nhà chính có tên Rừng Cháy phải mất đến hơn 10 giờ ngồi xe. Qua khung cửa kính trên chiếc xe Lamborghini Reventon . Dẫn không đi cùng xe với Tử Lâm. Bởi hắn không thích, thể thôi. Tự tay hắn cầm lái, Tiểu Phong ngồi bên cạnh vẫn còn say ngủ.

-Chúng ta chưa từng quen nhau, Lâm Minh Ngọc.

-Bây giờ thì chúng ta chỉ là người dưng!

Tử Lâm nói vậy khi mặt vẫn lạnh băng. Không biết là gió có thổi ngoài kia không. Không biết bầu trời đêm nay có sao không. Và cũng không cần biết đến ai hết. Triệu Tử Lâm đã quyết. Không ai ngăn cản nổi.

Chỉ sợ là sóng gió chưa tan thôi.

>4-7-2015

Chương 105.PD. Chia tay là rất thật

110. Chương 105.pd. Chia Tay Là Rất Thật

Chương 105.PD. Chia tay là rất thật

Nhà chính, Rừng Cháy.

Từ khi về đến nhà chính, Triệu Tử Lâm không nói lấy một lời nhưng lại luôn ôm Tiểu Phong ngồi trên sofa. Thấy không khí không được tốt cho lắm Dẫn cất tiếng hỏi :

-Đại ca, bên Tif có chút không ổn...

Tử Lâm ngẩng đầu lên trần nhà, nhìn cái gì đó không rõ :

-Mày không biết tự giải quyết à!

-Vâng! Vâng! – Dẫn sợ hãi, sợ hãi vì mình đã phạm một sai lầm lớn.

Đột nhiên, Triệu Tử Lâm đứng phắt dậy trên tay còn ôm Tiểu Phong. Theo lối đi có thể biết hắn đang tính vào phòng ngủ. Dẫn không dám đi theo. Nhưng trước khi hắn biến mất khỏi tầm mắt Dẫn, hắn có nói lại một câu:

-Chuẩn bị đi, mai tao sẽ đến trường!

Nói xong Tử Lâm cũng biến mất luôn. Đến trường sao? Lại thêm một điều không tưởng. Hắn nói là không quen ai tên Lâm Minh Ngọc mà lại đến cái trường bắt nguồn từ cô gái ấy. Đúng là...

Sáng hôm sau, Tử Lâm ở trong phòng bận rộn thay đồ. Dẫn đứng ngoài cửa, tim đập loạn cả lên. Chắc cũng là do Triệu Tử Lâm tạo nhiều áp lực quá. Cả ngày hôm qua khi ở nhà chính. Hắn không cười lấy một cái, không nói lấy một từ có vẻ vui vui. Không làm bất cứ việc gì ngoài việc ôm Tiểu Phong. Hôm nay thì hắn đến trường, nơi có nguy cơ gặp mặt

Lâm Minh Ngọc là rất cao.

Ngay lúc ấy tại trường Mai Tuyết, lớp 10A1.

Hạo Thiên phờ phạc tiến đến chỗ ngồi của Lâm Minh Ngọc. Thấy Hạo Thiên Minh Ngọc bật giác đứng dậy nhưng rồi ngay lập tức ngồi xuống.

-Cho tớ xin lỗi nhé! – Hạo Thiên lên tiếng, giọng rất thành khẩn.

Minh Ngọc ngơ ngác nhìn cậu:

-Sao lại xin lỗi?

Hạo Thiên ngồi xuống ghế đối diện, không dám nhìn thẳng vào mắt cô;

-Thật ra... thật ra chính mình đã lấy TRỘM thuốc giải “Thiên thần đến tự địa ngục”...

-À, không sao đâu! Anh Lâm vẫn ổn mà, với lại,... với lại chuyện ấy không còn liên quan đến mình nữa... - Minh Ngọc mặt hiu hiu buồn nhìn sang hướng khác.

-Câu thực là chia tay không còn mối quan hệ nào với thầy Lâm sao? – Hạo Thiên lo lắng hỏi.

Còn Minh Ngọc thì cũng chẳng biết trả lời sao. Liệu có nên nói rằng chính cô là người lên tiếng muốn chia tay trong khi cô vừa đẩy hắn vào chỗ chết. Liệu có nên nói rằng cuộc hôn nhân, việc sống chung của hai người đều bắt nguồn từ một đứa bé không còn trên đời?...

-Là thật đấy! – Hồng Duyên bỗng từ đâu xuất hiện sau lưng Minh Ngọc.

Nhanh nhẹn ngồi cạnh Minh Ngọc, Hồng Duyên thông báo tin khẩn vừa nóng vừa hot:

-Không những thế, tên Lâm còn thông báo với mọi người là không được phép nhắc đến cái tên Lâm Minh Ngọc nữa cơ!!!

Tay Minh Ngọc bỗng run lên. Chẳng lẽ hắn lại vô tình đến thế. Mới còn nói yêu nhiều lắm nay lại lạnh lùng bỏ qua mọi thứ về nhau.

“Tùng!!! Tùng!!! Tùng!!!”

Tiếng trống vào lớp bắt đầu vang lên. Đám học sinh trong lớp cũng nhanh nhẹn trở về chỗ ngồi. Hồng Duyên và Hạo Thiên cũng vì thế mà cười với Minh Ngọc một cái đầy an ủi rồi cũng trở về chỗ.

2 phút sau tiếng trống. Không phải là cô Trách như bình thường với khuôn mặt cau có nữa. Mà... đó là một cậu nhóc 3 tuổi trông đáng yêu cực kì. Thấy đứa bé, mấy cô nữ sinh bàn đầu không khỏi hét lên sung sướng cổ gọi thằng bé đến gần. Đó cũng là lúc mà ai trong cái lớp 10A1 này đều đổ dồn ánh mắt vào cậu bé lạ đó. Và Minh Ngọc cũng không ngoại lệ. Hơn thế, cô còn nhận ra đứa bé này là... Tiểu Phong!

111. Chương 106. Pd.

Chương 106. PD.

Tiểu Phong đến đây làm gì chứ? Chẳng lẽ... chẳng lẽ là theo anh Lâm!?

Trong đầu Minh Ngọc cứ loay hoay mãi với bài toán “Lâm” từ nãy đến giờ mà không nhận ra Triệu Tử Lâm với bộ vest đen lịch lãm đã đứng trên bục giảng từ lúc nào.

Lúc cô hoàn hồn lại thì cũng là lúc hắn bắt đầu luyên huyên mấy lời ở đâu, cực kì vô nghĩa khi trong tay ôm ấp Tiểu Phong.

-Đây là con trai thầy! Tiểu Phong! – Hắn dương dương khuôn mặt điển trai mà lạnh lùng ra khi nói những lời đó, thật quá thiếu tình cảm.

Cả đám học sinh sững sốt. Thầy giáo 20 tuổi có đứa con 3 tuổi!

Còn phía dưới này, cô tiểu thư Minh Ngọc cũng đang rất sốc. Sốc nặng chứ không nhẹ đâu. Đúng là cô có gặp đứa bé này 1, 2 lần trong bệnh viện nhưng chưa lần nào cô dám hỏi hắn về mối qua hệ giữa hai người là như thế nào. Giờ thì đã biết, biết một cách đột ngột.

Điều còn điên rồ hơn nữa...

Tử Lâm trưng ra bản mặt lạnh nhất có thể khi nói:

-Đây là lần đầu tiên gặp mặt các em, thầy là Triệu Tử Lâm, giáo viên chủ nhiệm mới của các em!

“Lần đầu tiên gặp mặt”!!! Chuyện đùa sao?

-Vì không biết rõ tên và mặt các em, sau đây thầy sẽ đọc tên từng em, đến em nào thì em ấy đứng lên nhé!
– Hắn cười, một nụ cười không kém lạnh.

Thật sự thì hắn đang âm mưu điều gì?

Hắn đọc tên vài người, hắn nói là có quen Hồng Duyên, qua Minh Ngọc mà như thể hắn chẳng có ấn tượng nào cả. Sau đó đến Hạo Thiên:

-À! Tôi hình như đã từng gặp em thì phải! – Hắn nói, giọng tỉnh bơ.

Cả lớp dán mắt lên nhìn Hạo Thiên khi mà cậu được cho là người duy nhất trong lớp quen biết Tử Lâm từ trước:

-Em sao? – Hạo Thiên bối rối hỏi.

Hắn cười, thả Tiểu Lâm xuống rồi lại đứng thẳng người trông rất phong độ:

-Phải! Hình như là ở công viên giải trí Win!

Lần này thì Hạo Thiên hiểu. Cái hàm ý của hắn quá rõ ràng. Hắn đang nhắc khéo cậu rằng hắn không có quen vụ công viên giải trí Win. Nhưng sao hắn lại làm vậy nhỉ? Bởi Win còn liên quan đến nhiều chi tiết và những chi tiết ấy hầu hết đều có liên kết chặt chẽ đến Minh Ngọc.

-Xong, màn dạo đầu đã kết thúc, các em muốn hỏi gì không? – Tử Lâm hỏi.

Nghe vậy, một cậu học sinh tên Thái đứng lên và hùng hổ hỏi:

-Thưa thầy! Em chắc chắn trước đây mình đã gặp thầy và lúc ấy thầy nói rằng thầy đang yêu Lâm Minh Ngọc!

Ngay khi câu hỏi kết thúc, Tử Lâm lại cười, một nụ cười lạnh băng đến đông đá. Một luồng khí lạnh, hắc ám lan tỏa khắp phòng. Làm con người ta ngột ngạt. Làm con người ta khó chịu. Làm con người ta khiếp sợ...

-Tôi không quen ai tên Lâm Minh Ngọc cả!

Để xóa đi khối không khí ám muội trước mắt một nữ sinh đứng lên phát biểu khi cả lớp đang đứng hình. Còn Minh Ngọc thì sốc không thở thành hơi. Lần này thì cô đã nhận ra bộ mặt thật của hắn. Thích là dành bằng được. Chán rồi thì mọi thứ bốc hơi.

Cô nữ sinh hỏi:

-Thầy mới 20 sao lại có đứa con đến 3 tuổi!

Tử Lâm không đắn đo lấy một giây. Này!!! Này!!! Thôi đi đấy nhé!

-Chà! Lúc có thai chắc bằng tuổi em nhỉ!

Lại một lần nữa, trong căn phòng được gọi là phòng học này im lặng. Một thứ im lặng đến đáng sợ.

>>> Phiêu quá anh Lâm ơi!!!

112. Chương 107.pd.

Chương 107.PD.

Triệu Tử Lâm, cái tên được tăng bốc nhiều nhất thời gian qua. Một cái tên không xa lạ với ai. Một cái tên đem đến sự nguy hiểm và chiêu trò.

Trong lớp học 10A1. Giờ toán của “THẦY” Triệu Tử Lâm.

Sắp hết giờ, tạm biệt tiết toán.

Hắn không thềm xe đồng hồ, dừng bài giảng. Quay đầu về phía các học sinh thân yêu bên dưới.

Hắn vỗ tay gây chú ý, thật ra thì từ đầu đến cuối giờ học hắn đã bị để ý sẵn rồi:

-Thầy có một thông báo khẩn!

Cả lớp lắng nghe.

-Ngày mai các em được nghỉ!

Đám học sinh hét lên... trong suy nghĩ. Vì mặt ông thầy trước mặt đáng sợ quá. Chúng sợ chỉ cần tiếng thở của chúng lạc vào tai hắn thì tiêu tùng.

Lớp trưởng đứng lên hỏi:

-Em thưa thầy! Tại sao ngày mai lại được nghỉ ạ?

-Vì ngày mai các em sẽ được đi tham quan!

Đám học sinh ngơ ngác. Tham quan ư? Vì lý do gì?

Đó mới chỉ là câu hỏi trong đầu. Mà ông thầy Lâm đã trả lời luôn.

-Vì tôi thích! Các em hãy chuẩn bị đến trường sớm trước 5 giờ.

“Tùng!!! Tùng! Tùng!”

Tiếng báo hết tiết vang lên. Tử Lâm không nói nữa, hắn bước ra cửa rất nhanh. Nhanh đến mức tên lớp trưởng không thể hỏi một câu hết sức cần thiết: “Tham quan địa điểm nào?”

Ngay khi hết tiết, đám học sinh lại bàn tán. Lại là những chuyện liên quan đến cái tên “Triệu Tử Lâm”.

Thấy đại ca hết tiết, Đản cũng Tiểu Phong chạy đến. Đám học sinh ở các lớp đổ ra hành lang. Nhìn thấy hắn thì lại lớn lên trở lại lớp. Làm cả hành lang vắng lặng đến tẻ nhạt.

Đản nhìn hắn khi hắn cúi xuống ôm Tiểu Phong vào lòng. Lạnh lùng đến mức không thể nào thở nổi trong cái bầu không khí này. Nhưng coi ra kẻ miễn nhiễm nhất chỉ có Tiểu Phong. Đứa bé dễ thương này vẫn cứ tươi vui khi papa nó lại không vui tẹo nào.

-Đại ca! Em làm theo lời đại ca dặn rồi ạ! Không một tí vết... mà đại ca làm thế để làm gì ạ?

Hắn im lặng nhưng lại đang lộ ra một nụ cười gian tà. Gian đến mức những suy nghĩ xấu xa trong hắn nổi lên bênh.

Nguy hiểm rồi đây...

113. Chương 108.pd.

Chương 108.PD.

Mặt trời còn chưa ló dạng thì toàn thể lớp 10A1 đã có mặt tại sân trường. Đứa nào đứa nấy cũng ngáp ngáp dài. Sáng thì bánh mắt, chim còn chưa thèm hót mà chúng ta phải dậy. Thử hỏi có đứa nào tỉnh táo được không.

Chỉ cần chờ 15 phút, một dãy hàng chục chiếc xe ô tô đen 4 chỗ ngồi đã hiện trước mắt. Đám học sinh chỉ còn có thể há hốc mồm ra kinh ngạc. Hồng Duyên và Hạo Thiên thì cũng không quá ngạc nhiên. Họ đủ hiểu cái tính của Triệu Tử Lâm và cũng vì nhà giàu mà họ cũng coi thường cái cách này của hắn.

Thấy các tài xế bước ra khỏi xe và mời từng học sinh lên, lúc đầu chúng còn không chấp nhận vì sợ nhưng khi thấy Tử Lâm ngồi trên xe dẫn đầu tia mắt. Chúng im re và ngoan ngoãn nghe lời. Thấy thế Hồng Duyên lôi kéo Hạo Thiên và Minh Ngọc ngồi chung.

Đến khi ngồi nghiêm chỉnh trên xe, Hồng Duyên với giải thích:

-Không phải là tôi muốn thân với mấy người đâu nhé. Chỉ là tôi sợ bị tên Lâm ám sát thôi. Hắn cực kỳ ghét tôi và Hạo Thiên nhưng tôi chắc là không giết bà đâu, Minh Ngọc ạ!

Hạo Thiên và Minh Ngọc đồng loạt hướng ánh mắt nhìn về phía Hồng Duyên khi cô ngồi ở hàng ghế đầu, cạnh tài xế. Thấy bị nhìn, tự nhiên cô đỏ mặt và một suy nghĩ khác nổi lên. Làm cô sợ hãi. Sợ hãi đến cùng.

Mặt Hồng Duyên tái mét, giọng run lên cầm cập:

-Không! Ở với cô(Minh Ngọc) còn nguy hiểm hơn. Biết đâu... Biết đâu hấn tính nhân cơ hội này, nhân cơ hội này... giết kẻ Đá hấn! Dám lắm!!!! AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!

-Chắc không đâu! – Minh Ngọc cười dịu dàng.

Hồng Duyên thấy nụ cười ấy lại càng điên tiết, cô quay người xuống, véo má Minh Ngọc:

-Đừng có điên!!!

Đến hơn 8 giờ sáng mới đến nơi.

Đó là một hẻm núi, có một con sông trong vắt dưới chân núi. Bao quanh chỉ có cây và cỏ. Cả một vùng tràn ngập màu xanh tươi mát.

Cả lớp 10A1 phải đi một quãng đường núi khá xa và khó nhọc. Đứa nào cũng than nhưng thấy ông thầy Triệu Tử Lâm vẫn ung dung dẫn đầu từng bước lại có đám tài xế đi sau cùng. Có cố thoát cũng không thoát được.

Bước chân của Tử Lâm dừng lại tại một hang động nhỏ. Đám học sinh nhìn thấy thế liền phát oải lên. Nhưng chúng còn chưa kịp phát ra một âm thanh nào thì đã bị bọn tài xế sau lưng đẩy vào hang.

Cả một đám tùm tùm vào một góc hang. Trước mặt chúng là tên đồ tể Triệu Tử Lâm. Hấn đang làm điều gì đó rất lạ. Chính là việc hấn cười. Trên tay hấn cầm một quả lựu đạn nhỏ. Hấn thậm chí còn đeo mặt nạ chống khí độc.

114. Chương 109. End

8-7-2015

Chương 109. End

Đến khi các người(đám học sinh lớp 10A1, cả Lâm Minh Ngọc) tỉnh dậy trời đã tối. Tối lắm rồi. Điều bất ngờ đang chờ đợi các người trước mắt. Ngay ngoài hang, có hai hàng nến sáng lung linh tạo nên một con đường dẫn đến cả một vùng đất xa xăm.

Dẫn đầu đoàn thám hiểm là Lâm Minh Ngọc, chắc cũng bởi bọn kẻ dưới sợ ta. Sợ là phải. Ta vốn đã nhận mình là quỷ từ lâu.

Đêm nay, ta sẽ cho cả thế giới biết. Sự tàn độc, đáng sợ và đẫm máu nhất của Triệu Tử Lâm này.

Con đường nến dẫn đến đâu? Nó dẫn đến một vùng đất. Một vùng đất của những cánh hoa thâm thấp, thấp thoáng màu của cỏ non và muôn hoa. Ở trên núi, trắng như gần hơn. Sao như rõ hơn. Và cũng bởi vẻ đem huyền hoặc của nó mà ta đã chọn nơi này.

Khi bước chân đầu tiên của Minh Ngọc chạm vào vùng đất ấy, từ những bụi hoa, những con đom đóm hoa(loài đom đóm có màu xanh lá do ta tạo ra).

Ta đứng giữa vẻ đẹp của ánh trăng, giữa vô vàn cánh hoa nhẹ nhàng. Ta muốn đến bên em. Ở bên em mãi.

Lâm Minh Ngọc.

Tại nơi đây, ta muốn nói với em... Một lời thôi cũng đủ. Em nhìn ta, ta cũng chỉ còn có thể nhìn thấy em:

-Anh đã yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên! Hãy để anh yêu em, Lâm Minh Ngọc!

Đó cũng là lúc, đó cũng là lúc em chạy đến bên tôi. Đến bên trái tim tôi nhẹ nhàng như cơn gió mát lạnh. Chúng ta kết thúc ở quá khứ và bắt đầu ở hiện tại. Tôi không quên em ở quá khứ nhưng yêu em ở hiện tại.

Love. Kiss. Love.

>>> Các bạn nghĩ đây là end được chưa nhỉ? Cứ nghĩ vậy nhé!!!

Good bye và hẹn gặp lại...

Nếu còn bạn nào muốn chờ Tiểu Lâm thì hãy đợi chút nhé!!!

Trong lúc chờ đợi, các bạn có thể ghé qua đọc “Vợ chồng son – Chồng biến thái, vợ biến chất” nhé!!! Thân nhiều nhiều lắm!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bac-si-bao-cuoi>